

ပေးဆပ်နေသူများ

တတိယအကြိမ်

ပေးဆပ်နေသူများ

ပထမအကြိမ် - ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ။

ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။

တတိယအကြိမ် - ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မေလ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
 ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သော
 နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုး
 တက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
 ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
 တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး၊
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး
 လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဦးအရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ခိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်
 ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ များ
 ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

မာတိကာ

အမှာစာ

- (က) ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တတိက္ခ
- (ခ) ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တတုတ္တရ
- (ဂ) ဘဒ္ဒန္တနေမိန္ဒ(မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ) မန္တလေးမြို့
- (ဃ) အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)

၁။ ကူညီမရောင်နှင့်နောင်ယုက်ကြသူများ	သန်းမြင့်အောင်	၂၂
၂။ အိမ်ပြန်လာချိန်	သန်းမြင့်အောင်	၃၀
၃။ ခရီးသွားကြသူများ	သန်းမြင့်အောင်	၃၆
၄။ တဏှာကျွန်မခံပြီ	ကျော်သူ	၄၇
၅။ အခမဲ့ကိုယ်ထည်	ကျော်သူ	၅၇
၆။ ရိက္ခာ	ကျော်သူ	၆၆

၇။ ခုတ်မယ်ထစ်မယ်ပါးပါးလှီးမယ်	ကျော်သူ	၇၃
၈။ ကျေနပ်မိပါပြီ	ရွှေဇီးကွက်	၈၂
၉။ ဘေးထွက်ရလဒ်များ	ရွှေဇီးကွက်	၈၇
၁၀။ တန်ဖိုး	ရွှေဇီးကွက်	၉၃
၁၁။ မျက်ရည်ပဲ့ ငှက်ကလေးများ	ဝင်းငယ်ထွဋ်	၁၀၁
၁၂။ ကွာကျသွားသော တိမ်သလ္လာလေးတစ်လွှာ	ကိုပေါက် (နန္ဒဝန်)	၁၁၁
၁၃။ ပေးဆပ်သူတို့ နှလုံးသားပင်လျှင်	ဝင်းမြင့်ဝင်း(ရာမည)	၁၁၉
၁၄။ ကျွန်တော်နှင့် သုံးနားညီ ကြိုဂံလေးများ	ဘအေးမြိုင်	၁၂၈

ဦးတိက္ခ(အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)၏ အမှာစာ

အယူသည်းမှဒိဋ္ဌိဗျာသနတော်လှန်ရေးသမားကျော်သူ

မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အများစုတို့သည် ရတနာသုံးပါးကိုယုံကြည် ကိုးကွယ်ကြပါ၏။ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကိုလည်း ယုံကြည်ကြပါသည်။ လည်းဆိုကြ၏။ သို့သော် အဆိုပါကံနှင့်မပတ်သက်သည့် ယုံကြည်မှု(သို့မဟုတ်) အယူသည်းမှုတွေကား များလှစွာ၏။ အထူးသဖြင့် နာရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သည့် အယူသည်းမှုတို့ကား ပိုမိုလွန်ကဲလွန်းသည်ဟုဆိုချင်ပါ၏။ ပမာဏအားဖြင့် မိမိ ရုပ်တွင်း မသွင်းကောင်းဘူး၊ ရုပ်အလောင်းအိမ်တွင်းမှထုတ်လွှင့်လည်း အိမ်တံခါး တိုင်နှင့်မထိစေရ၊ အိမ်လှေကား ကာမဆင်းရ၊ သေလျှင်သေချင်း သေသူ

ပေးဆပ်နေသူများ

ခြေမနှစ်ချောင်း၊ လက်မနှစ်ချောင်း၊ ဆံပင်(သို့မဟုတ်) ကြိုးဖြင့်တုတ်ရမည်၊ ရုပ်လောင်း၏အာခံတွင်းထဲ ကုတို့ခ တစ်မတ်ထည့်ရမည်၊ ရုပ်ကလာပ်တင်ကား နေအိမ်မှထွက်ခါနီး ကားရှေ့မှ ရေဆိုးခွဲရမည်၊ ဆောက်ထားသောကနားဖျက် (မဏ္ဍပ်)ကို ကားမထွက်မီ အမြန်ဖျက်ကြရမည်၊ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေးထိခိုက် မှာမိုး၍ ရုပ်ကလာပ်ကိုမကိုင်လိုကြ၊ နာရေးကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးသူများကိုဂုဏ်ခံနိမ့် စေရန် 'သုဘရာဇာ' ဟုခေါ်လေ့ရှိကြ၏။ ထိုသူများနှင့်ဆေးဖော်ကြောဖက်မလုပ် လိုကြ 'ပြဆိုအပ်သည့် နာရေးနှင့်ပတ်သက်သည့်အမှားယုံကြည်မှု၊ အယူသည်းမှု များကား ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံများနှင့်မပတ်သက်သော မိစ္ဆာအယူဝါဒများ ဖြစ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓမိန့်ကြားတော်မူသည့် ဗျာသန(ပျက်စီးခြင်း)ငါးပါးတို့တွင် ဒိဋ္ဌိဗျာသန (အယူဝါဒပျက်စီးမှု)၌ အကြီးဝင်ပေ၏။ အဆိုပါအယူသည်းသူများည ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံကို ယုံကြည်မှု 'ကမ္မဿကတာသမာဒိဋ္ဌိ' ပျက်နေသောကြောင့် ဒိဋ္ဌိဗျာသနရှင်များဖြစ်နေကြတော့၏။ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင် ဒကာကိုကျော်သူ ကား အဆိုပါနာရေးအယူသည်းမှဒိဋ္ဌိဗျာသနကိုတိုက်ဖျက်ရာမှာ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြ၊ မီးရှုပွားတန်ဆောင်သဖွယ်ဖြစ်ပေ၏။ သူကား ရုပ်ရှင်နှင့်ဗီဒီယိုဟူသော အနုပညာ လောကတွင် အောင်မြင်မှုရရှိနေသည့် ကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်သော်လည်းပတ်ဝန်းကျင် ၏ နှိမ်ချက်ရဲ့ဝေပန်ပြောဆိုမှုကို ပမာမပြုဘဲ ရန်ကုန်နာရေးကူညီရေးအသင်း မန္တလေးမြို့ဟုမိရ်လူမှုကူညီရေးအသင်းစသောအသင်းများ၌ နာရေးယာဉ်ကား ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ခြင်း၊ ကိုယ်တိုင်ရုပ်ကလာပ်ကိုမ၊၍ ထမ်းခြင်းစသည်များကို (အများစု၏အယူသည်းမှုများကိုအလေ့မယူဘဲ) ရဲရဲစွာဆောင်ရွက်ပေ၏။ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အတွေ့အကြုံများကိုလည်း အများပြည်သူတို့အယူသည်းမှုများ စွန့်လွှတ်ကြစေရန် ရဲရဲစွာတင်ပြသည့်စာစုများဖြစ်ပေသည်။ သို့အတွက် အယူသည်း မှုကိုဒိဋ္ဌိဗျာသနတော်လှန်ရေးသမား ကျော်သူဟုဂုဏ်ပြုအပ်ပေသည်။

ဗြဟ္မဝိဟာရ-ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဥတ္တရ၏အမှာစာ

အရှေ့ပိုင်းခရိုင်၊ သယံဇာတကွင်းမြို့နယ်၊ ၁၆/၂ ရပ်ကွက်၊ ဗြဟ္မဝိဟာရ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးတွင်တည်ထောင်ထားသော နာရေးကုညီမှုအသင်း အမှုဆောင်လူကြီးမင်းဖြစ်သော ဦးကျော်သူက 'ပေးဆပ်နေသူများ' စာအုပ်ထုတ်ဝေ မည်ဖြစ်သဖြင့် အမှာစာရေးပေးရန်ဘုန်းကြီးထံလျှောက်ထားလာပါသည်။ သင့်လျော်သော လျှောက်ထားမှုဖြစ်သဖြင့် ဘုန်းကြီးအနေနှင့်ဝမ်းမြောက်စွာလက်ခံ လိုက်ပါသည်။ စာအုပ်မှာ 'ပေးဆပ်သူများ' ဟုအမည်ပေးထားသဖြင့် ဘာတွေကို ပေးဆပ်နေကြတာလဲဟု တွေးတောမိသောအခါ ဘုရားအလောင်းသာလိကောဒါရ ကျေးမင်းပြောသောစကားသုံးခွန်းကို သွားသတိရပါသည်။ ထိုစကားရပ်မှာ (၁) ကြွေးဟောင်းကို ဆပ်ရမည်၊ (၂) ကြွေးသစ်ကိုချရမည်၊ (၃) ရွှေအိုးမြှုပ်နှံရမည်ဟု စကားသုံးခွန်းပြောပါသည်။ ဤစကားရပ်သုံးခွန်းသည် အလွန် လေးနက်ပြီး တန်ဖိုးရှိသောစကားရပ်များဖြစ်ပါသည်။ ဤစကားရပ်များသည် လောကလူသား တိုင်းလိုက်မှာရမည့် စကားရပ်များဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လုပ်ငန်းသုံးရပ် ဟုလည်းအမည်တပ်ရပါမည်။ ၎င်းလုပ်ငန်းသုံးခုကို မလုပ်ကိုင်မဆောင်ရွက်သော လူများသည် လူ့ဝတ္တရားပျက် ကွက်သောကြောင့် လူဆိုသည် စာရင်းထဲမှ ပယ်နှုတ်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ နံပါတ်(၁)ကြွေးဟောင်းဟူသည် သားသမီးများသည် ငယ်စဉ်က မိမိတို့အားမွေးကျေးဇူး၊ ကျွေးကျေးဇူးရှိသော မိဘတို့အပေါ် မိမိတို့

ပေးဆပ်နေသူများ

လူလားမြောက်လာသည့်အခါ ပြန်လည်၍လုပ်ကျွေးခြင်းအားဖြင့် ကြွေးဟောင်းကို ဆပ်ရပါမည်။ (၂) ကြွေးသစ်ချဟူသည် မိမိတို့မှပေါက်ဖွားလာတဲ့ သားသမီးများ ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခြင်း၊ ပညာသင်ကြားပေးခြင်းစသည်ဖြင့် မိမိတို့ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာသည့် အခါ ပြန်လည်လုပ်ကျွေးရအောင် ကြွေးသစ် ကိုချရပါမည်။ (၃) ရွှေအိုးမြှုပ်နှံရမည်ဟူသည် ရဟန်းသာမဏေများ၊ အသက် အရွယ်ကြီးရင့် နေသူများကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လှူဒါန်းခြင်းသည် ရွှေအိုးမြှုပ်နှံခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဤလုပ်ငန်းသုံးရပ်သည် လူတိုင်းနှင့်သက်ဆိုင်သော လူကျင့်ဝတ်များဖြစ်သဖြင့် စကန်မုချ ရွက်ဆောင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤ သာလိကောဒါရဇာတ်တော်လာစကားအရ နာရေးကုညီမှုအသင်း အမှုဆောင်လူကြီး များသည် ပေးဆပ်နေသူများဖြစ်ကြပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သံသရာ တစ်လျှောက်မှာ အမိ၊ အဖ မတော်ခဲဖူးသည့်သူ၊ သားသမီးမတော်ခဲဖူးသည့်သူ၊ ဘကြီး၊ ဘထွေး၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ မိကြီး၊ မိထွေး မတော်ခဲဖူးသောသူများ မရှိသောကြောင့် ဘဝသံသရာအဆက်ဆက်ကဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲဖူးသောသူများ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည့်အချိန်မှာ နာရေးကုညီမှုအသင်းသည် ကြွေးဟောင်း ကိုပေးဆပ်ရာလည်းကျပါသည်။ ကြွေးသစ်ကိုချရာလည်းကျပါသည်။ ရွှေအိုးကိုမြှုပ်နှံရာလည်းကျပါသည်။ (နိုင်ငံသူနိုင်ငံသား) စေတနာရှင်များအနေဖြင့် နာရေးကုညီမှုအသင်းကြီးနှင့် တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်လက်တွဲပြီး ကုညီ ထောက်ပံ့အားပေးကြကာ ပေးဆပ်နေသူများဖြစ်နိုင်ကြပါစေ။ နာရေးကုညီမှု အသင်းကြီးအနေဖြင့်လည်း ယခုပစ္စုပ္ပန်မှလည်းကောင်း၊ သံသရာမှလည်းကောင်း ပေးဆပ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို ဆထက်တစ်ပိုင်းတိုးပြီး သဒ္ဓါအား၊ ဝီရိယအားဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေဟု ပတ္တနာပြုပြီး ရက်ကန်းစင်တောင်ဆရာတော်ကြီး ထွက်ခါနီးရေးတဲ့ ဆုံးမစာတမ်းနှင့်ဆုံးမလိုက်ပါသည်။

'သုံးဆယ်တစ်နေ့များစွာမြေ ပွားလမ်းဘာဝနာ စုဝါလေးဖြာ၊ သညာပဉ္စယု လေကြ အနိစ္စဝတသင်္ခါရ၊ ဥတုစာတက အသုဘ ဖြစ်ပြန်ပျက်ရ မရဏ။ ယင်း မူလလက္ခဏာ အနိစ္စနှင့်ဒုက္ခမုချ အနတ္တကိုမခွဲအမြဲ စိတ်ဝယ်ခွဲလော'

ဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တဥတ္တရ
ဗြဟ္မဝိဟာရ-ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်

ဘဒ္ဒန္တနေမိန္ဒ (မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ) ပန္နလေးပြိုင်၏ အမှာစာ

ဤစာအုပ်မျိုးကို များများဖတ်၊ များများမှတ်၊ များများလေ့လာလိုက်နာ ကြရမည့်စာအုပ်တစ်အုပ်ဟုဆိုလျှင်တော့ လွန်အံ့မထင်ပါ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤစာအုပ်မျိုးမရှိလှပါ။ 'ရှားပါး' လွန်းသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ 'ရှားပါး' သည် ဟုဆိုရာတွင် ဘယ်စာရေးဆရာမျှ တီထွင်၍ စိတ်ဝင်တစားမရေးသားကြသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ 'သေရေး' ကိစ္စဖို့ အလေးမပေးကြခြင်းလား၊ အယူသီးမှုကြောင့်

ပေးဆပ်နေသူများ

ရှိနေကြ၍လောမပြောတတ်ပါ။ ယခု ဒီစာအုပ်က အများနှင့်မတူ တမူထူးခြား စွာဖြင့် ပြတ်သားသောသတ္တိ၊ ကြည်လင်သောအမြင်၊ သန့်ရှင်းသော စေတနာ၊ တက်ကြွသော စိတ်ဓာတ်၊ ဖြူစင်သော သဒ္ဓါတရားတို့ဖြင့်ပေါင်းစပ်ထွက်ပေါ် လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။ လိုအပ်နေသည့်ကွက်လပ်များကို ဖြည့်ဆည်းပေး ထားသည့်အတွက် ထိုကိစ္စမျိုးကိုဆောင်ရွက်ကူညီကြသော၊ ရေးသားတင်ပြဝန်ကြ သော ထိုထိုသို့သောပုဂ္ဂိုလ်များအား ကျေးဇူးတင်စရာ၊ မှတ်တမ်းပြုစရာ၊ ချီးကျူး သင့်သူများဟူသာ ဤအမှာစာတိုက်လေးဖြင့် ဂုဏ်ဖြူလိုက်ပါသည်။ သစ္စာမိစ္ဆာန်ဆောင်ပုဒ်များ

- ၁။ သူတစ်ပါး၏အသက်ရှူရပ်သည်များကို၊ မိမိအသက်ရှူရပ်သည်အထိ ကူညီမည်။
- ၂။ အမြင့်ဆုံးသောအလုပ်ဖြင့်အများအတွက် ဆောင်ရွက်ကူညီမည်။
- ၃။ 'ယသ' တို့အဖွဲ့ကို နမူနာယူကြရမည်။
- ၄။ သူတစ်ပါး၏သောကမီးကိုငြိမ်းပေးလိုက်သော 'ကရုဏာ' ရေတစ်စက်သည် မိမိအတွက် အိုးတစ်လုံးမက ရနိုင်သည်။
- ၅။ 'ပရဟိတ' လုပ်ငန်းသည် 'အတ္တဟိတ' လည်း ပြီးစီးနိုင်၏။ ။

ဘဒ္ဒန္တနေမိန္ဒ (မဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ)
ပန္နလေးပြိုင်

ကို မျှော်လင့်ပြီးပေးကမ်းတာမျိုးလည်းရှိပါတယ်။ စေတနာသန့်သန့်ပေးကမ်းတာကို 'ဒါနကုသိုလ်' လို့ခေါ်ပြီး ကိုယ်ကျိုးမျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပေးကမ်းတာကိုတော့ 'လာဘ်ထိုးတယ်' လို့ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းစွဲဆုပ်သိမ်းပိုက်မထားဘဲ သူတစ်ပါးကိုမျှဝေပေးတာကိုတော့ 'ပေးဝေ' တယ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကိုယ်နဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းလုံးဝမတော်စပ်သူကို သနားကရုဏာစိတ်နဲ့ပေးဝေတာမျိုးရှိသလို ကိုယ့်ဆွေမျိုး၊ ကိုယ့်သွေးသားကိုချီးမြှောက်ထောက်ပံ့တဲ့အနေနဲ့ပေးဝေတာမျိုးလည်းရှိပါတယ်။ ဘာတဲ့ပြန်မှုကိုမှ မမျှော်လင့်ရင် ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုတဲ့ပြန်မှုကိုမျှော်လင့်ရင်တော့ အကုသိုလ်ရောနှောနေပါတယ်။

ကိုယ့်သား၊ ကိုယ့်သမီးကို သူတစ်ပါးသမီး၊ သူတစ်ပါးသားနဲ့ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပေးတာကို 'ပေးစား' တယ်လို့ခေါ်ပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တာဝန်တစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် အခွင့်အရေးတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် ကောင်းကျိုးရလာဒ်တစ်ခုခုပေးလိုက်တာကိုတော့ 'ပေးအပ်' တယ်လို့ခေါ်ပါတယ်။

ကိုယ့်ကြွေးရှင်ကို ကိုယ်ယူထားတဲ့ကြွေးပြန်ဆပ်တာ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို ကိုယ်ရခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးအတွက် ကျေးဇူးအသစ်ဟစ်မျိုးတို့ပြန်တာကို 'ပေးဆပ်' တယ်လို့ခေါ်တယ်။ အတိတ်ဘဝတွေက ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့မကောင်းမှုအကုသိုလ်ရဲ့ဆိုးကျိုးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပြန်ခံစားနေရတာကိုလည်း 'ပေးအပ်' တယ်လို့ခေါ်ပါတယ်။

(၂)

ကုသိုလ်ကံတွေ၊ အကုသိုလ်ကံတွေဆိုတာ တကယ်တော့ 'ကြွေး' တွေပါပဲ။ ကုသိုလ်ကံကြောင့် သူကတိတဲ့တွေမှာ လူ၊ နတ်ဖြစ်နေရတာလည်း ကြွေးဆပ်နေရတာပါပဲ။ အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဒုဂုဏ်ဘုံတွေမှာ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေရတာလည်း ကြွေးဆပ်နေရတာပါပဲ။ 'ကြွေးဆပ်' နေရတာကိုပဲ 'ပေးဆပ်' နေရတယ်လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးသုံးနှုန်းကြတယ်။

အတိတ်ကံကြောင့်ရလာတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နေရတာဟာ 'ပေးဆပ်' နေရတာပါ။ ခန္ဓာစားဖို့၊ ခန္ဓာဝတ်ဖို့၊ ခန္ဓာနေဖို့၊ ခန္ဓာကျန်းမာဖို့၊ ခန္ဓာချမ်းသာဖို့၊ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတာဟာ 'ပေးဆပ်' နေရ

အရှင်ဆန္ဒာဝိက(ရွှေပါရမီတောရ)၏ အမှာစာ

မြင့်မြတ်သောပေးဆပ်ခြင်း

'ပေး' ဆိုတဲ့စကားလုံးကို တခြားစကားလုံးတွေနဲ့တွဲဖက်ပြီး 'ပေးကမ်း' တယ်၊ 'ပေးဝေ' တယ်၊ 'ပေးစား' တယ်၊ 'ပေးအပ်' တယ်၊ 'ပေးဆပ်' တယ် စသည်အားဖြင့် အခြေအနေ၊ အဖြစ်အပျက်ပေါ်မူတည်ပြီး အမျိုးမျိုးသုံးနှုန်းကြပါတယ်။

ကိုယ့်လက်ထဲကပစ္စည်း သူတစ်ပါးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာကို 'ပေးကမ်း' တယ်လို့ခေါ်ပါတယ်။ တစ်ဖက်သားကောင်းကျိုးရစေချင်တဲ့စေတနာ သက်သက်နဲ့ ပေးကမ်းတာမျိုးရှိသလို ကိုယ့်အကျိုးအတွက်အခွင့်အရေးတို့ပြန်မှု

တာပါ။ ရထားတဲ့ ခန္ဓာလေးတည်မြဲနေအောင်၊ ရထားတဲ့ဘဝလေးရှင်သန်နေအောင် ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ ပြုပြင်ဖန်တီးပေးနေရတာဟာ ကိုယ့်ကံကြွေးကြောင့် ကိုယ်ရလာတဲ့ ဘဝခန္ဓာအတွက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် 'ပေးဆပ်' နေရတာပါပဲ။ ကိုယ့်ကံက သူတစ်ပါးကိုထိခိုက်ဖျက်စီးဆောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကံဆိုရင်တော့ သာမန်ပေးဆပ်နေရသူတွေထက် အဆပေါင်းများစွာအပင်ပန်း၊ အဆင်းရဲခဲပြီး ပေးဆပ်ရမှာပေါ့။

'ခန္ဓာဝန်' ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာထမ်းဆောင်ရင်း (ကုသိုလ်ကံအားကြီးသူတွေအတွက်တော့ 'ပင်ပန်းချမ်းသာစွာထမ်းဆောင်ရင်း' လို့ ပြောလို့ရမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဝင်ပန်းဘာကတော့ ပင်ပန်းတာပါပဲ) ပေးဆပ်နေရတာချင်းအတူတူ တချို့က ကိုယ့်ခန္ဓာဝန်ကိုပဲ ကိုယ်ထမ်းပြီး အမြင်ကျဉ်းမြောင်းစွာပေးဆပ်ကြသလို တချို့ကတော့ သူတစ်ပါးခန္ဓာဝန်ကိုပါ ကူထမ်းပေးပြီးအမြင်ကွယ်ပြန့်စွာပေးဆပ်ကြပါတယ်။

ကိုယ့်အကျိုး၊ ကိုယ့်စီးပွားတစ်ခုတည်းပဲ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူဟာ 'ခိုမိကျ' တဲ့ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ဘဝကို ပေးဆပ်နေရတဲ့သူပါ။ ကိုယ့်အကျိုး၊ ကိုယ့်စီးပွားအတွက်သာမက သူတစ်ပါးအကျိုး၊ သူတစ်ပါးစီးပွားအတွက်ပါအလုပ်လုပ်နေတဲ့သူကတော့ 'မြင့်မြတ်တဲ့ပေးဆပ်ခြင်း' နဲ့ ဘဝကိုပေးဆပ်နေရတဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။

ဘဝရှိသူတိုင်း ပေးဆပ်နေသူချည်းမို့ ပေးဆပ်နေရတာချင်းအတူတူ မြင့်မြတ်တဲ့ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ ပေးဆပ်နေတဲ့သူတွေဟာ အတိတ်ကံကြွေးကြောင့်ရလာတဲ့ ဘဝခန္ဓာကိုထိုက်ထိုက်တန်တန်အသုံးချရာရောက်တဲ့အတွက် သူတို့ကို 'လူဖြစ်ကျိုးနပ်သူတွေ' လို့ သတ်မှတ်နိုင်သလို 'လောကကိုအလှဆင်သူတွေ' လို့လည်း ဂုဏ်ပြုနိုင်ပါတယ်။

(၃)

သံသရာမှာ ဆွေမျိုးသွေးသားမတော်စပ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူရယ်လို့ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှမရှိတဲ့အတွက် ကိုယ်နဲ့ထိတွေ့ပတ်သက်လာသမျှလူသားတိုင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ဆွေမျိုးသားတွေချည်းပါပဲ။ အဲဒီဆွေမျိုးသွေးသားတွေက ကိုယ့်အပေါ် ဘဝတစ်ခုခုမှာကျေးဇူးတစ်ခုခုတော့ အနည်းဆုံးပြုခဲ့ကြဖူးမှာဖြစ်လို့ မြင့်မြတ်သမျှ

လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေချည်းလည်းဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။

သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်အဆင့်မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဒီဘဝကျေးဇူးရှင်တွေကို သာမက သံသရာဘဝအဆက်ဆက်က ကျေးဇူးရှင်တွေကိုပါ 'ကျေးဇူးရှင်' လို့ သတ်မှတ်ပြီး ကျေးဇူးသိလေး၊ ကျေးဇူးဆပ်လေ့ရှိပါတယ်။

ဒီဘဝ ကိုယ့်အပေါ်တိုက်ရိုက်ကျေးဇူးပြုသူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားရေးကို ရွက်ဆောင်ပေးတဲ့အပြင် ကိုယ်နဲ့ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစား လုံးဝမပတ်သက်တဲ့သူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကိုလည်းရွက်ဆောင်ပေးပါတယ်။

ကြုံတွေ့လာသမျှ လူသားတိုင်းရဲ့အကျိုးစီးပွားကို ကိုယ်စွမ်းနိုင်သမျှ မေတ္တာစေတနာအပြည့်နဲ့ကူညီဆောင်ရွက်ပေးတာကိုပဲ ဒီဘဝကျေးဇူးရှင်၊ သံသရာကျေးဇူးရှင်တွေကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်နေတာမို့ 'ကျေးဇူးဆပ်တယ်' လို့ ခေါ်ပါတယ်။ မျက်မှောက်မျက်ကွယ်ကျေးဇူးရှင်တွေကို 'ကျေးဇူးဆပ်' နေတာကိုပဲ 'ပေးဆပ်' နေရတယ်လို့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသုံးနှုန်းကြပါတယ်။

ကျေးဇူးတရားကို သိနားလည်တဲ့ သူတော်ကောင်းမှန်သမျှ ကိုယ်နဲ့ထိတွေ့ပတ်သက်လာသူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ကိုယ်စွမ်းနိုင်တဲ့ဘက်က၊ သို့မဟုတ် ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့အခန်းကဏ္ဍက အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီဆောင်ရွက်ပေးရင်း ကျေးဇူးတရားကိုတုံ့ပြန်ပေးဆပ်နေကြတာမို့ လောကအတွက်ပေးဆပ်နေကြတဲ့ ပရဟိတသူတော်ကောင်းတိုင်းကို 'မြင့်မြတ်စွာပေးဆပ်နေသူများ' လို့ကမ္မည်းထိုးနိုင်ပါတယ်။

(၄)

'ကြွေးဆပ်' တဲ့အနေနဲ့ပဲ ပေးဆပ်ပေးဆပ်၊ 'ကျေးဇူးဆပ်' တဲ့အနေနဲ့ပဲ ပေးဆပ်ပေးဆပ်၊ အများအကျိုးပြု ပရဟိတအလုပ်တစ်ခုခု၊ သို့မဟုတ် တစ်ခုထက်များစွာနဲ့ လောကကိုပေးဆပ်နေသူမှန်သမျှ စိတ်ဓာတ်အဆင့်အတန်းမြင့်မားတဲ့သူတော်ကောင်း၊ သူမြတ်လောင်းတွေချည်းပါပဲ။ 'သူမြတ်လောင်း' ဆိုတဲ့နေရာမှာ ဗုဒ္ဓလောင်းလျာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါလောင်းလျာအထိပါဝင်ပါတယ်။

အများအကျိုးပြု ပရဟိတအလုပ်တွေအများကြီးရှိတဲ့အထဲမှာ ဒကာ ကျော်သူ (အကယ်ဒမီကျော်သူ)တို့ အဓိကလုပ်နေတဲ့အလုပ်က နာရေးဒုက္ခကြုံတွေ့နေရသူတွေကိုကူညီပေးတဲ့ 'နာရေးကူညီမှု' အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

အတိအကျပြောရရင်တော့ 'သေရေးကူညီမှု' အလုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ 'သားရေး' မှာရေး လို့ ကာရန်ကိုက်အောင်၊ ဒါမှမဟုတ် အများအားခံသာအောင် အစဉ်အဆက် သုံးနှုန်းခဲ့ကြတဲ့အတွက် 'သေရေးကူညီမှု' ကိုပဲ 'နာရေးကူညီမှု' လို့ ရှေးထုံး ခေါ်ဟာရအတိုင်း ကင်ပွန်းတပ်ထားရပါတယ်။

သေဆုံးသွားသူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်ရစ်သူတွေရဲ့ပူပင်သောကများစွာနဲ့ စိတ် နှလုံးနာကျင်ညှိုးနွမ်းနေမှု(စိတ်အနာ)ကို အနာသက်သာအောင် ကူညီပေးတာလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရင်တော့ 'နာရေးကူညီမှု' ဟာ စကားလုံးလှပအောင် သုံးနှုန်းထားတာ မဟုတ်တော့ဘဲ တိုက်ရိုက်အဓိပ္ပာယ်အနေနဲ့ သုံးနှုန်းထားတာဖြစ်သွားပါတယ်။

'နာရေး' က 'မသေခင်နာရေး' နဲ့ 'သေပြီးနာရေး' လို့ နှစ်မျိုးရှိပါတယ်။ 'မသေခင်နာရေး' ကို သေမယ့်သူ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်ရောပတ်သက်ဆက်စပ် သူတွေပါ ခံစားရပြီး 'သေပြီးနာရေး' ကိုတော့ ကျွန်ရစ်သူတွေသာခံစားရပါတယ်။

'မသေခင်နာရေး' ရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခကိုအဓိကခံစားရသူတွေက သေမယ့်သူ ကိုယ်တိုင်ပါ။ သေမယ့်သူက ရောဂါဝေဒနာစွဲကပ်နေသူဆိုရင် ရောဂါဝေဒနာ ဒဏ်ကိုလည်းခံရပါတယ်။ ရောဂါဝေဒနာသက်သာစေမယ့်ဆေးဝါးဝတ်စား မတတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် အခြေအနေပိုဆိုးပါတယ်။ သေရတော့မှာပါလားဆိုတဲ့အသိ မကြောင့်လည်း (တရားမရှိရင်)စိတ်ဆင်းရဲရပါတယ်။

ဒါကြောင့် မကျန်းမမာရောဂါဒွဲကပ်နေတဲ့လူနာကို ရောဂါသက်သာအောင် ဆေးကုသပေးသင့်ပါတယ်။ ရောဂါသက်သာပျောက်ကင်းစေမယ့် ဆေးဝါး ဓာတ်စာတွေလည်း ထောက်ပံ့သင့်ပါတယ်။ လူနာစိတ်ချမ်းသာအောင် အားပေး စကားပြောပေးတဲ့အပြင် ရောဂါဒဏ်ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် တရားနုလုံးသွင်းတတ်ဖို့ တရားဂုဗ္ဗတတ်တတ်ဖို့လည်းလမ်းညွှန်ပြပေးသင့်ပါတယ်။ သေမှာသေချာနေ ရင်လည်း အဝကူးကောင်းဖို့အတွက် ကုသိုလ်အာရုံထင်အောင် သူပြုခဲ့ ကုသိုလ် တွေပြောပေးရပါမယ်။ လိုအပ်ရင်သေခါနီးမှာ ကုသိုလ်အသစ်တွေပြုနိုင်အောင် ဖန်တီးပေးရပါမယ်။

ကိုယ်မှာ၊ စိတ်မှာ၊ အနာနှစ်မျိုးနဲ့ နာမေ့တဲ့လူနာကို အိမ်လိုကူညီစောင့်ရှောက် တာဟာလည်း 'မသေခင်နာရေး' ကိုကူညီတာဖြစ်လို့ 'နာရေးကူညီမှု' အလုပ်လုပ် နေတာပါပဲ။

ရတဲ့ဒုက္ခတွေရော ဒုက္ခမျိုးစုံတွေကြုံခံစားရပါတယ်။

တမ်းတပုဆွေးတဲ့ 'သောကဝန်' ကို ကာယကံရှင်တွေကိုယ်တိုင်ပဲ ထမ်း ခွင့်ရှိပေမယ့် ရုပ်အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်တဲ့ 'အသုဘဝန်' ကိုတော့စေတနာရှင်၊ ကရုဏာ ရှင် သူတော်ကောင်းတွေက ကူညီပြီးထမ်းပေးခွင့်ရှိပါတယ်။ 'အသုဘဝန်' ကို ကူညီပေးတဲ့အတွက် ကာယကံရှင်တွေမှာ 'သောကဝန်' လည်းတစ်ဝက်လောက် တော့လျှော့ပါးသက်သာသွားပါတယ်။

တရားပြည့်ဝလွန်းလို့ 'သောကဝန်' လုံးဝမရှိတဲ့သူတွေအနေနဲ့လည်း 'အသုဘ ဝန်' ပေါ့ပါးသက်သာသွားတဲ့အတွက် ကိုယ့်တရားကိုယ် အချိန်များများနုလုံးသွင်း ခွင့်ရရှိသွားတာမို့ သူတစ်ပါးရဲ့စိတ်နှလုံးအေးချမ်းရေးကို ကူညီရာရောက်တာပါပဲ။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေအတွက်ကတော့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် အကျိုးကျေးဇူး ကြီးမားလှပါတယ်။ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်ရစ်သူတွေ စိတ်ဆင်းရဲရဲရဲမက သေလွန် သွားသူမှာလည်း ဂတိမကောင်းခဲ့ရင် ကိုယ့်အလောင်းကိုယ်စွဲပြီး အလောင်းစား ပြိတ္တာ၊ အလောင်းစောင့်ပြိတ္တာအဖြစ်နဲ့ မကျွတ်မလွတ်ဒုက္ခခံနေရဦးမှာပါ။

'နာရေးကူညီမှု'အသင်း' ရဲ့ အသုဘကိစ္စအစအရာရာတာဝန်ယူကူညီမှု ကြောင့် သေဆုံးသူလည်းကတိဖြောင့်၊ ကျွန်ရစ်သူလည်း စိတ်ထားဖြောင့်တဲ့ အပြင် ကူညီသူကုသိုလ်ရင်များမှာလည်း နတ်လမ်း၊ မဂ်လမ်းဖြောင့်မတ်ပြီး၊ သူဂတိချမ်းသာ၊ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လွယ်လွယ်ကူကူခံစားခွင့်ရရှိသွားပါတယ်။

(၅) မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တုန်းက 'ယသ' အမည်ရှိတဲ့ မြန်မာလို 'ကိုကျော်သူ' အမည်ရှိတဲ့ သူဌေးသားတစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ဘုရား ဖြစ်မယ့်နေ့မှာ ယနာနိဆွမ်းကပ်လှူခဲ့တဲ့ ဒေါ်သုစတာရဲ့သားပါ။

မိဘနှစ်ပါးက သိပ်ချမ်းသာတဲ့အတွက် ယသသူဌေးသား(ကိုကျော်သူ)ဟာ နွေခံအိမ်၊ မိုးခံအိမ်၊ ဆောင်းခံအိမ် စံအိမ်ကြီးသုံးခုမှာ ရာသီအလိုက် တစ်လှည့်စီ ခံနေရင်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်တွေကို ဖြန့်ဖြန့်ယှက်ယှက်ကြီး ခံစားခွင့်ရပါတယ်။ ကိုကျော်သူကိုမျှော်မြေကပြုသူ၊ ကိုကျော်သူကိုပြုစုယုယုသူ အားလုံးဟာ တံခါးစောင့်ကအစ အမျိုးသမီးတွေချည်းပါပဲ။ အမျိုးသားတစ်ဦးမှ မပါပါဘူး။

(၂၀၀၂)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လကစပြီး ပြင်ဦးလွင်မြို့မှာ အငြိမ်းစား ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောအထူးကုဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာစောဆိုင်မွန်သာရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့ လူမှာ တွေရဲ့ 'မသေခင်နာရေး' ကို ကူညီတဲ့ 'နာရေးကူညီမှု' အလုပ်ကိုကျယ်ကျယ်ပြန့် ပြန့်လုပ်ဆောင်နေကြပါတယ်။

ဆရာဝန်သုံးယောက်၊ ဆေးအကူနှစ်ယောက်၊ ယာဉ်မောင်းတစ်ယောက် စုစုပေါင်းခြောက်ယောက်ပါဝင်တဲ့ 'နယ်လှည့်ဆေးကုသယာဉ်' တစ်စီးနဲ့ ဒေသအနှံ့ ခြေဆန့်ပြီး ဒေသအသီးသီးက ရောဂါဝေဒနာရှင်လူနာတွေကို မေတ္တာစေတနာ အပြည့်နဲ့ အခမဲ့ဆေးဝါးကုသပေးတာပါ။

'နယ်လှည့်ဆေးကုသယာဉ်' ပေါ်မှာ ဆေးရုံခွဲစိတ်ခန်းတစ်ခုမှာလိုပဲ လိုအပ်တဲ့ ခွဲစိတ်ကိရိယာတွေအစုံအလင်ပါရှိပါတယ်။ ခွဲစိတ်ဖို့လိုအပ်တဲ့လူနာတွေကို 'ဆေး ကုသယာဉ်' ပေါ်က ခွဲစိတ်ခန်းမှာပဲ ခွဲစိတ်ကုသပေးပါတယ်။

ခေါ်ယူဖိတ်ကြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ ပံ့ပိုးမှု၊ ရောဂါဝေဒနာရှင် တွေရဲ့တတ်စွမ်းသမ္မု လှူဒါန်းမှုအထိုက်အလျှောက်ရှိပေမယ့် အဓိကကတော့ ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာစောဆိုင်မွန်သာရဲ့အထောက်အပံ့ပဲ့ပဲ ရပ်တည်လှုပ်ရှားနေ ရတာပါ။ ဒီလို 'သက်ရှင်နာရေးကူညီမှု' လို့ခေါ်တဲ့၊ ကျန်းမာရေးကူညီစောင့် ရှောက်မှုအလုပ်မျိုးကိုလည်း ပရဟိတစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းတိုင်း လူအား၊ ငွေအားနဲ့အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီပံ့ပိုးသင့်ပါတယ်။

ဒကာကျော်သူတို့ 'နာရေးကူညီမှု'အသင်း' ကလည်း 'ဆေးတိုးဖြင့် ရောဂါ တို့ကိုဆေးဆုံး' ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်နဲ့ 'သက်ရှင်နာရေး' ကူညီတဲ့အလုပ်ကိုပါပူးတွဲ လုပ်ဆောင်နေပြီဖြစ်လို့ အထူးဝမ်းမြောက်တဲ့စိတ်နဲ့ သာဓုအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်မိပါ တယ်။

'နာရေးကူညီမှု'အသင်း' ရဲ့ 'သက်မဲ့နာရေး' ကူညီတဲ့အလုပ်ကတော့ အရှိန် အဟုန်ကောင်းကောင်းနဲ့ အထူးအောင်မြင်နေပြီဖြစ်လို့ အယုမသည်း၊ အစွမ်းများတဲ့ သူတော်ကောင်းတိုင်းက နှစ်ထောင်းအားရရှိနေကြပါပြီ။

လူတစ်ယောက်သေလွန်သွားရင် သေလွန်သူမှာ ဒီဘဝနဲ့ပတ်သက်တဲ့ဒုက္ခ တွေ ဘာမှမရှိတော့ပေမယ့် ကျွန်ရစ်သူတွေမှာတော့ ရုပ်အလောင်းသင်္ဂြိုဟ်ရတဲ့ ဒုက္ခတွေရော၊ သံယောဇဉ်ကြီးရင် ကြီးသလောက် သေလွန်သူကို တမ်းတပုဆွေး

တစ်ညမှာတော့ မဒီကညာတွေရဲ့ကြည့်စရာတင်ဆက်ပျော်ဖြေမှုကို ကြည့်စွ နားထောင်ခံစားရင်း ကိုကျော်သူ အစောကြီးအိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ ကိုကျော်သူ အိပ်ပျော်သွားမှန်းသိတာနဲ့ ပျော်မြေတင်ဆက်နေသူ လှူဒါန်းအားလုံးလည်း နေရာ မှတင် အနားယူအိပ်စက်လိုက်ကြပါတယ်။

သူများထက်စောအိပ်ပျော်သွားလို့ သူများထက်စောနိုးလာတဲ့ သူဌေးသား ကိုကျော်သူ လှူဒါန်းဖြူတွေ အိပ်စက်နေကြတဲ့မြင်ကွင်းကိုညလုံးပေါက်ထွန်းထားတဲ့ မီးရောင်အောင်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း၊ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကြီးမြင်တွေ့လိုက်ရ ပါတော့တယ်။

တချို့စောင်းပိုက်လို့၊ တချို့ ဆိုးစည်လွယ်လို့၊ တချို့က ဒိုးပတ်ဖက်လို့၊ တချို့က ဆံပင်တွေပရိဖရဲပြန်ကျ၊ တချို့က တံတွေးတွေအာပုပ်ရည်တွေ တစ်စီ ယိုစီး၊ တချို့က သွားကြိတ်၊ တချို့က ယောင်ယမ်းပြီးပြောချင်ရာပြော၊ ဟောက် တဲ့သူဟောက်၊ မှောက်တဲ့သူကမှောက်၊ လန်တဲ့သူကလန်၊ နဲ့တဲ့သူနဲ့ ...။

- 'ဆို စက်ဆုပ်စရာကြီး'
- 'ဆို ရွံစရာကြီး'
- 'လောကကြီး ဘာဖြစ်ကုန်ပြီလဲ'
- 'လောကကြီး ရက်စက်လိုက်တာ'
- 'လောကကြီး နှိပ်စက်လိုက်တာ'

'ခန္ဓာကိုယ်အပုပ်ကောင်ထဲမှာ ကိလေသာအပုပ်လှောင်ထားတာပါလား' 'ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ဆိုးကြီးထဲမှာ ကိလေသာအနံ့သိုးတွေစိမ့်ဝင်နေတာပါလား' မဒီကညာလှယဉ်မင်းတွေရဲ့ မသတိစရာညမြင်ကွင်းကို အထင်းသားမြင် တွေ့လိုက်ရတဲ့ သူဌေးသားကိုကျော်သူ သံဂေဠာဏ်တွေအကြီးအကျယ်ဖြစ်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးတော့ဘဲ ညတွင်းချင်း တောထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ မိဂဒါ ပုန်တော့ကိုရောက်တော့ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့တရားကိုနားကြားပြီး သတိ ပဋ္ဌာန်ပိသဒ္ဓါမှာတရားအားထုတ်လိုက်တာ မှောက်တစ်နေ့မကုမင်မှာပဲ သောတပန် အရိယာဖြစ်သွားပါတယ်။

မကံမိုးလင်းတော့ သားပျောက်လိုက်ရာတဲ့ ဖခင်ကြီးကိုမြတ်စွာဘုရားရှင်က တရားဟော၊ ဖခင်ကြီးက သောတာပန်ဖြစ်၊ ဖခင်ကိုဟောတဲ့တရားနာရင်

ကိုကျော်သူလည်း ရဟန္တာဖြစ်။ ဧဟိဘိက္ခုရဟန်းအဖြစ် ရဟန်းဘဝခံယူ မြတ်စွာဘုရားအိမ်ကြွတရားဟောလို့ မိခင်ကြီးရော ဇနီးဟောင်းပါ သောတာပန် ဖြစ်ကြ။ ကိုကျော်သူရဲ့သူငယ်ချင်း ငါးဆယ့်လေးယောက်လည်း လူဝတ်မှု သောတာပန်ဖြစ်။ ဧဟိဘိက္ခုအဖြစ်နဲ့ ရဟန်းပြုပြီး တရားဆက်အားထုတ်တော့ ရဟန္တာဖြစ်။ သူဌေးသားကိုကျော်သူနဲ့ဆက်စပ်ပြီး လူပေါင်းငါးဆယ့်ခုနစ်ယောက် တရားထူးတရားမြတ်တွေအသီးသီးရရှိသွားကြပါတယ်။

သူဌေးသားကိုကျော်သူ(ယသသူဌေးသား)တို့အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံး တရားထူး တရားမြတ်ရရှိသွားရခြင်းရဲ့အကြောင်း ရှေးကောင်းမှုကတော့ တာဝတိံခရာမှ 'နာရေးကုညီအသင်း' ဖွဲ့ပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေရဲ့ ဥတုဓရုပ်ကလာပ်တွေ အခမဲ့စေတာနာဝန်ထမ်းသင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့တဲ့ကောင်းမှုပါပဲ။

တစ်နေ့ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီး ရုပ်အလောင်းတစ်ခုကို သင်္ဂြိုဟ်ပေးရမိ အသင်းခေါင်းဆောင်ကိုကျော်သူ အသုဘသညာ(မတင့်မတယ်ရွံ့ဖွယ်ဆိုတဲ့အသု ဉာဏ်)ရရှိသွားပါတယ်။

ကိုယ်ရရှိတဲ့ အသုဘသညာမျိုး သူငယ်ချင်းငါးဆယ့်လေးယောက်ကိုလည်း ရအောင်ယူခိုင်း။ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ဇနီးတို့ကိုလည်း ရအောင်ယူခိုင်းတဲ့အတွက် ကိုကျော်သူအပါအဝင် လူပေါင်းငါးဆယ့်ရှစ်ယောက်အသုဘကညာကောင် ကောင်းကြီးရရှိသွားကြပါတယ်။

အဲဒီနေ့က ရရှိတဲ့ အသုဘကညာကို အခြေတည်ပြီးတစ်ဖက်က 'နာရေး ကုညီမို့'အလုပ်ကိုလုပ်ရင်း ဒီဘဝမှာ 'အသုဘဘဝနာ'ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပွားများခဲ့ကြတဲ့အတွက် ဒီဘဝမှာ တရားထူး၊ တရားမြတ်တွေကို 'လွယ်ကူ သောအကျင့်၊ လျင်မြန်သောအသိဉာဏ်'နဲ့ အလွယ်တကူရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့ကြ ပါတယ်။ ဖြစ်လေရာရာဘဝသံသရာမှာလည်း ချမ်းသာကောင်းကျိုးအမျိုးမျိုးကို အပင်တန်းရန်းကန်ရှာဖွေရခြင်းမရှိဘဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံခံစားခဲ့ကြရပါတယ်။

သူတစ်ပါးရဲ့ 'နာရေး'ကိုကုညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့သူဟာ ဘဝရဲ့ 'နာရေး' ဒုက္ခအမျိုးမျိုးမှလွတ်မြောက်နိုင်ပါတယ်။ စီးပွားဥစ္စာမပြည့်စုံတဲ့ ဘဝနာရေး ကျန်းမာရေးညံ့ဖျင်းတဲ့ ဘဝနာရေး၊ အသိအလိမ္မာဉာဏ်ချို့တဲ့တဲ့ ဘဝနာရေး အချစ်ကံ၊ အိမ်ထောင်ရေးကံ မကောင်းတဲ့ဘဝနာရေးအစရှိတဲ့ ဘဝရဲ့နာရေးဒုက္ခ

အမျိုးမျိုးဟာ နာရေးကုညီမို့ကုသိုလ်ရင်ရံ့ဘဝထဲပါးမှာ ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေ မတင်လျှော့ကုသိုလ် ကင်းစင်လှင့်ပျောက်မကျမရောက်ဘဲရှိမှာသေချာပါတယ်။

(၆) 'နိမိကျတဲ့ကုသိုလ်အလုပ်မျိုးကို မြင့်မြတ်တဲ့သူတော်ကောင်းတွေပဲလုပ်နိုင် ကြတယ်'တဲ့။ သာမန်လူတွေက နိမိကျတယ်။ အောက်တန်းကျတယ်ထင်ပြီး မလုပ်ချင်တဲ့ကုသိုလ်အလုပ်မျိုးကို မြင့်မြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ သူတော်ကောင်းစိတ် ဓာတ်အဆင့်မြင့်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အလွယ်တကူကြည့်ဖြူစွာနဲ့လုပ်နိုင်ကြပါတယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ရှိသူတစ်ယောက်အတွက် နိမိကျတဲ့ကုသိုလ်အလုပ်ဆိုတာ တစ်ခုမှမရှိပါဘူး။ ကုသိုလ်အလုပ်အားလုံး မြင့်မြတ်နေတော့တာပါပဲ။ သူများ အလုပ်ချင်တဲ့ကုသိုလ်အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းကြောင့် သူများမရနိုင်တဲ့ ကုသိုလ် ကောင်းမှုမျိုးရရှိပြီး သူများမခံစားရတဲ့ချမ်းသာကောင်းကျိုးအမျိုးမျိုးကိုခံစားရ ပါတယ်။

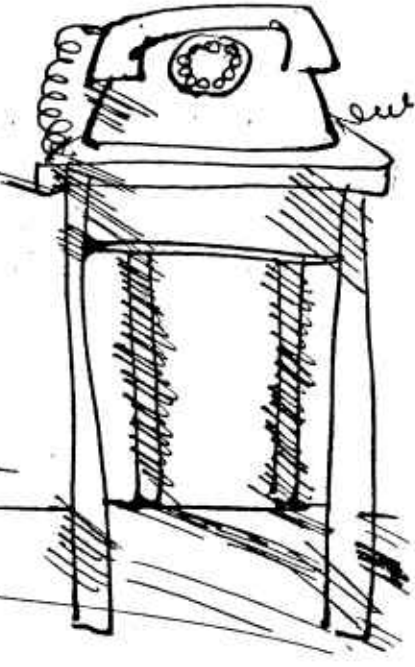
(၂၀၀၂)ခုနှစ်၊ဇန်နဝါရီလ(၁)ရက်နေ့မှာ သက်တမ်းနှစ်နှစ်ပြည့်မယ့် ဒကာ ကျော်သူတို့ 'နာရေးကုညီမို့အသင်း'နောင်နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာမက၊ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်မက အစဉ်ထာဝရတည်တံ့ခိုင်မြဲတဲ့တက်ရှင်သန်ပါစေ။ မြို့တိုင်း ဧရာတိုင်းမှာလည်း အလားတူ 'နာရေးကုညီမို့အသင်း'တွေဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက် လာကြပါစေလို့ လှိုက်လှဲလေးနက်စွာ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ပါတယ်။

မြင့်မြတ်စွာပေးဆပ်နိုင်ကြပါစေ
အရှင်ဆန္ဒာဓိက(ရွှေပါရမီတောရ)

မှတ်ချက်-

'ကျော်သူအသင်း'လို့ လူတစ်ချို့တင်စားသုံးနှုန်းရလောက်အောင် 'နာရေး ကုညီမို့အသင်း' အပေါ်အရှိန်အဝါလွှမ်းမိုးတဲ့ ဒကာကျော်သူ(အကယ်ဒမီကျော်သူ) နဲ့ 'နာရေးကုညီမို့အသင်း' တည်ထောင်ပြီး ကုသိုလ်ဖြူဖူးတဲ့ ယသသူဌေးသား (မြန်မာလို့ 'သူဌေးသားကျော်သူ'တို့ အမည်ချင်းထပ်တူထပ်မျှတူနေတာဟာ လည်း ထူးခြားတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပါပဲ။ (ယသ=ကျော်စောခြင်း၊ ကျော်စောသူ၊ ကျော်သူ).....။ (စာရေးသူ)

ကုညီမယောဝ်နှင့်
နှောင့်ယှက်ကြသူများ
သန်းမြင့်အောင်

ကူညီပေးပေးနှင့် နှောင့်ယှက်ကြသူများ

များမကြာခင်တစ်ရက်ကဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ပြန်ကြားရေးကျွတ်ကျသော နေ့တွင် နာရေးကူညီမှုအသင်းရုံးသို့ ရောက်သည်နှင့် နာရေးအကူအညီ တောင်းသူတစ်ဦးနှင့် ဖုန်းပြောနေသော အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏အသံကို တိုက်ရိုက်ကြား၍ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းများစွာ ဖြစ်သွားရသည်။

နာရေးကူညီမှုအသင်းကလား
ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ

..... ရပ်ကွက်က ဦး..... အလောင်းကို ရေခဲတိုက်ပို့ဖို့ ကားလာသယ်မယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ မလာသေးတာလဲ

ဪ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကားလွှတ်လိုက်ပါပြီခင်ဗျာ။ မကြာခင်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ နံပါတ်က လ/၆၈၅၉ ပါ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကြိုတင်ပြောထားတဲ့ နေရာလေးကသာ ထွက်စောင့်နေပေးပါခင်ဗျာ

စောင့်ခိုင်းထားတယ်ကွ။ အခုထိမလာသေးလို့ မင်းတို့ကို ထပ်ဆက်တာ။ မင်းကားလွှတ်ထားတယ်ဆိုရင် အခုလောက်ဆို ရောက်ပြီပေါ့ကွ။ မင်းတို့ သယ်နဲ့ ကျွန်နဲ့ ဒီနေရာက ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆို ရောက်ရမှာပေါ့ကွ

ရောက်လာမှာပါ အစ်ကိုကြီးရာ။ စိတ်မစောပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ လာသယ်ဖို့ပြောထားတာ ဆယ်နာရီခွဲပါ။ အခုမှ ဆယ်နာရီ ဆယ်မိနစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ကောင်းတယ် ဆရာမ။ အဲဒီလူက ဘယ်လိုလုလဲဆိုတာလည်း သိရတာပေါ့။ တကယ်လို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သူ့လိုလူတွေချည်းပဲဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ပိုင်း အဲဒီရပ်ကွက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ကြတာပေါ့

ဟုဆိုကာ အတွင်းရေးမှူးအဖွဲ့ဝင် ဦးအေးလွင်၏ကားဖြင့် ဦးအေးလွင်၊ ကျွန်မနှင့် ဈာပနာတာဝန်ကျခေါင်းဆောင် ဦးစန်းဖြင့်ထွန်းတို့ နာရေးအိမ်လိပ်စာယူ၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

နေရာသိလျှင် တန်းခန့်ရောက်သွားနိုင်သော်လည်း လိပ်စာကြည့်၍လာရသော ကျွန်မတို့ကားမှာ ရပ်ကွက်အနေအထားအရ လမ်းမကြီးနှင့်ဝေးကွာပြီး အတွင်းဘက်ချောင်ကျကျနှင့် လမ်းကွဉ်းလမ်းသွယ် လမ်းမြောင်းလေးပေါင်းများစွာကို အချိုးအကွေ့လမ်းဆုံကလေးတစ်ခုတွေတိုင်း မေးမြန်းပြီးမှ ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် နာရေးအိမ်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဆီ ရောက်လာကြသည်။

တစ်လမ်းလုံးကို မေးလာရသည်ဖြစ်၍ လူတော်တော်များများပါ ကွယ်လွန်သူအမည်နှင့် အိမ်ကို ညွှန်ပြရင်း ကျွန်မတို့နှင့်အတူ ပါလာကြသည်။ အိမ်နှင့်နီးလာသော် ကားဝင်၍မရသဖြင့် လမ်းဆင်းလျှောက်ခွဲရသော ကျွန်မတို့သုံးဦး၏ နာရေးကူညီမှုအသင်းဝတ်စုံနှင့် ရင်ထိုးတံဆိပ်များကလည်း ရပ်ကွက်နေသူတို့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်သွားပုံရကာ ကျွန်မတို့ အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့်အတူ အိမ်ကလေးအတွင်းရော၊ အိမ်အဆင်းအတက်နေရာတွင်ပါ လူအပြည့်ဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျွန်မက နာရေးကူညီမှုအသင်းမှ အတွင်းရေးမှူးအဖွဲ့ဝင်၊ ဈာပနာကော်မတီခေါင်းဆောင်၊ ပြန်ကြားရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တာဝန်ရှိသူများအနေနှင့် နာရေးရှင်များကို ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှ တစ်ဦးချင်းမိတ်ဆက်ပေးလိုက်ပြီး လာရောက်လေ့လာကြသူများနှင့်အတူ ကျွန်မတို့အဖွဲ့အား တလေးတစား ဂရုတစိုက်ရှိသော နာရေးတင်မိသားစုအား စကားပြောဖြစ်စဉ် ..

ကွယ်လွန်သူ ဦး..... ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်ကို ကျွန်မတို့အသင်းက လာသယ်သွားတာ အဆင်ပြေပါရဲ့လား။ ဘာအခက်အခဲများ ရှိပါသေးလဲ

အဆင်ပြေပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိပါဘူး။ အဲဒီအတွက်

ကျွန်တော်တို့က အခမဲ့ကူညီပေးနေတဲ့အသင်းပါခင်ဗျာ။ နာရေးရှင်တိုင်းကို တတ်နိုင်သမျှ အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနေပါတယ်

လုပ်ပေးရမှာပေါ့ကွ။ အခမဲ့မို့လို့ မင်းတို့ကို အကူအညီတောင်းတာပေါ့။ အခပေးရရင် ဘယ်ခိုင်းမလဲ။ အေး... စောင့်ကြည့်လိုက်မယ်။ နောက်ကျလို့ကတော့ မလွယ်ဘူး။ ဒါပဲ..

တစ်ဘက်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဖုန်းကိုဆောင့်ချသွားတော့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးမျက်နှာက ရှုံ့မဲ့ကျန်ခဲ့ရင်း 'ဟား... ရိုင်းလိုက်တာ။ အဲဒီရပ်ကွက်မျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကူညီလို့ရမလဲ။ ကြာရှည်ဆို မလွယ်ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ'

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက တာဝန်ကျ ဈာပနာကော်မတီ ခေါင်းဆောင်များဘက်သို့လှည့်၍ အကြံတောင်းသည်။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုပါက ကျွန်မတို့အသင်း၏ စေတနာနှင့် လုပ်ရပ်များပေါ်တွင် သဘောမပေါက်ဘဲ အထင်အမြင် လွဲမှားနေကြသော အရပ်ဒေသများအတွက် ဝမ်းနည်းစွာပင် အကူအညီပေးခြင်းကိစ္စကို ရှောင်ရှားရန်သာရှိသည်။ သို့သော် သည်လိုလူတန်းစားမျိုးက အလွန်ရှားပါးသဖြင့် ကျွန်မ ထိုသူကို စိတ်ဝင်စားစွာ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးလိုသည်။ သူသည် နာရေးရှင်ကိုယ်တိုင်တော့ မဖြစ်နိုင်ဟုလည်း ကျွန်မ ကျိန်းသေယူဆသည်။

နာရေးကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် အကြောင်းကြားသူအမည်ကို ကျွန်မတို့က မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ ထိုသူသည် ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစုဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ရပါမည်။ ကျွန်မတို့၏ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာပေးစရာမလိုဘဲ စေတနာသက်သက်ဖြင့် ၎င်းတို့မိသားစု၏ အပူအသက်ပေးဖြင့် စီစဉ်နေရသော ဈာပနာကိစ္စကို ဝန်ပေါ့စေအောင် လွှဲပြောင်းတာဝန်ယူပေးသူကို ကျေးဇူးမတင်ဘဲ နေမည်မဟုတ်။ ဤကဲ့သို့ ရိုင်းပျစော်ကားစွာ ဆက်ဆံလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် ရိုင်းပျစော်ကားစွာ ထိုအရပ်ဒေသကို ကူညီမှုရပ်သိမ်းရပါက အများအပြားပေးလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကပင် စတင်၍ 'က... အခြေအနေလည်းသိရအောင် ကျွန်မတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ လုပ်ငန်းကြီးကြပ်အစည်းအဝေးကိုမတင်ခင် အဲဒီနာရေးအိမ်ကိုသွားပြီး လေ့လာကြ။ ဆွေးနွေးကြရင် မကောင်းဘူးလား'

တစ်လမ်းလုံးက ကျေးဇူးတင်နေကြတာပါ။ အဲဒီအသင်းကို သာဓုလည်းခေါ်ပါတယ်

ကျွန်မတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။ အချိန်ရော နောက်ကျသေးလားမသိဘူး။ ကျွန်မတို့တောင် အတော်ကလေးရှာယူရတယ်

နောက်ကျပါဘူးခင်ဗျာ။ ဆယ်နာရီခွဲဖို့ ငါးမိနစ်အလိုလောက် ရောက်ပါတယ်။ ထွက်စောင့်တဲ့လူက တစ်ခါတည်းခေါ်လာပါတယ်

ကျွန်မတို့အသင်းအပေါ်မှာ ဘာများမကျေနပ်ချက်ရှိပါသလဲ။ အ... အကြံပေးစရာရှိရင်လည်း ပေးဖို့ ဆွေးနွေးဖို့ပါ

နာရေးရှင်တင်မဟုတ်ဘဲ ရှိနေသောပရိသတ်ကိုပါ မိတ်ခေါ်လိုက်မိတော့ အားလုံးက အသင်းအပေါ်မှာ တလေးတစား ထောက်ခံအားပေး ကျေးဇူးတင်စကားများသာ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ထွက်လာကြတော့ ကျွန်မက အသင်းရုံးသို့ ဖုန်းဆက်သည့်ကိစ္စကိုဆွေးနွေးရန် ကျွန်မတို့လာရကြောင်းနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အမည်ကိုပြော၍ တွေ့နိုင်တောင်းတော့ သူတို့အားလုံး တာဝန်ယူနှင့် အားတုံအားနာကြီးဖြစ်ကာ ထိုသူကိုခေါ်ပေးသည်။ နာရေးအိမ်၏ခေါင်းရင်းပိုင်း ထောင့်တစ်နေရာတွင် ထမင်းထိုင်စားရင်း ကျွန်မတို့တက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ထမင်းပြဲပွဲထ၍ အတွင်းသို့ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသူက ထိုအချိန်ကမှ ကျွန်မတို့ရှေ့ ရောက်လာကာ သူ့ကိုယ်မှ အရက်နဲ့တထောင်းထောင်းထနေသည်။

ကျွန်မတို့အနေနှင့် ဘာမှမတတ်နိုင်။ ကျွန်မတို့အသင်း၏ မေတ္တာ၊ စေတနာသက်သက်နှင့် ကူညီရသောလုပ်ငန်းအပေါ် သဘောထားအမြင်သေးသိမ်စွာ ခြိမ်းခြောက်ဆဲသူအား 'ကျွန်မတို့မှာ မော်တော်ယာဉ်ခြောက်စီးပဲ ရှိပါတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ နေထိုင်လိုလို တစ်စီးလောက်ကတော့ ပျက်တတ်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကို အကူအညီပေးရတဲ့ နာရေးက နှစ်ဆယ်လောက် ပျမ်းမျှရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာလည်း မီးသတ်ပြိဟ်တဲ့သူကို ကျွန်မတို့က နံပါတ်(၁)ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။ မီးသတ်ပြိဟ်တယ်ဆိုတာ အချိန်အခါနဲ့ လုပ်ရတာပါ။ အသုဘပို့တဲ့ကားကို နာရေးမိသားစုက ငှားရတာပါ။ ကျွန်မတို့က ဈာပနာတင်တဲ့ကားနဲ့ ခေါင်းရယ်၊ မီးသတ်ပြိဟ်ခဲ။ အအေးခန်းခဲသာ ကျခံနိုင်သေးတာမို့ လူစီးအသုဘပို့ယာဉ်ကို

ငှားထားကြရတဲ့ နားရူးရှင်တွေမဟုတ် ကျွန်မတို့ကားက တစ်နာရီရောက်ကျရင် အသုဘပို့ယာဉ်ကို တစ်နာရီစာ ပို့ပေးရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ မီး သင်္ကြံဟိမယ်သို့တွေကို အချိန်တိုကျအောင် ဦးစားပေးဆောင်ရွက်ရပါတယ်။ ဒါ တောင် တစ်ခါတလေ မလွဲသာမရှောင်သာ ကြည့်ကြာမှတွေ ရှိတတ်ပါသေးတယ်။

‘ရှိမှာပေါ့၊ အများနဲ့လုပ်ရတာပဲဟာ။ ဒီလောက်တော့ သည်းခံရမှာပေါ့။ ကူညီတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်’

ပရိသတ်ထံမှ အသံတွေထွက်လာသည်။

‘Body ကို အအေးခန်းပို့ဖို့ကိစ္စကျတော့ တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ကို နားရူး ရှင်နဲ့ ညှိနှိုင်းရပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မတို့ဘက်က ကားတွေရှိနေလို့ ပို့ ပေးနိုင်ရင်တောင် အအေးခန်းက နေရာလွတ်မရှိသေးရင် ချက်ချင်းပို့လို့မရပါ ဘူး။ အအေးခန်းမှာ နေရာလွတ်ရှိပေမယ့် သင်္ကြံဟိမယ်လူအတွက် ကားလွတ် ထားရင်လည်း အချိန်ရွေ့ ဆိုင်းရပါတယ်။ အခု ကျွန်မတို့အသင်းကို ဒီက နားရူးရှင်ဆိုပြီး ဆက်သွယ်တဲ့ ဦး... ရဲ့ ဆက်ဆံမှုက အလွန်ပဲစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်’

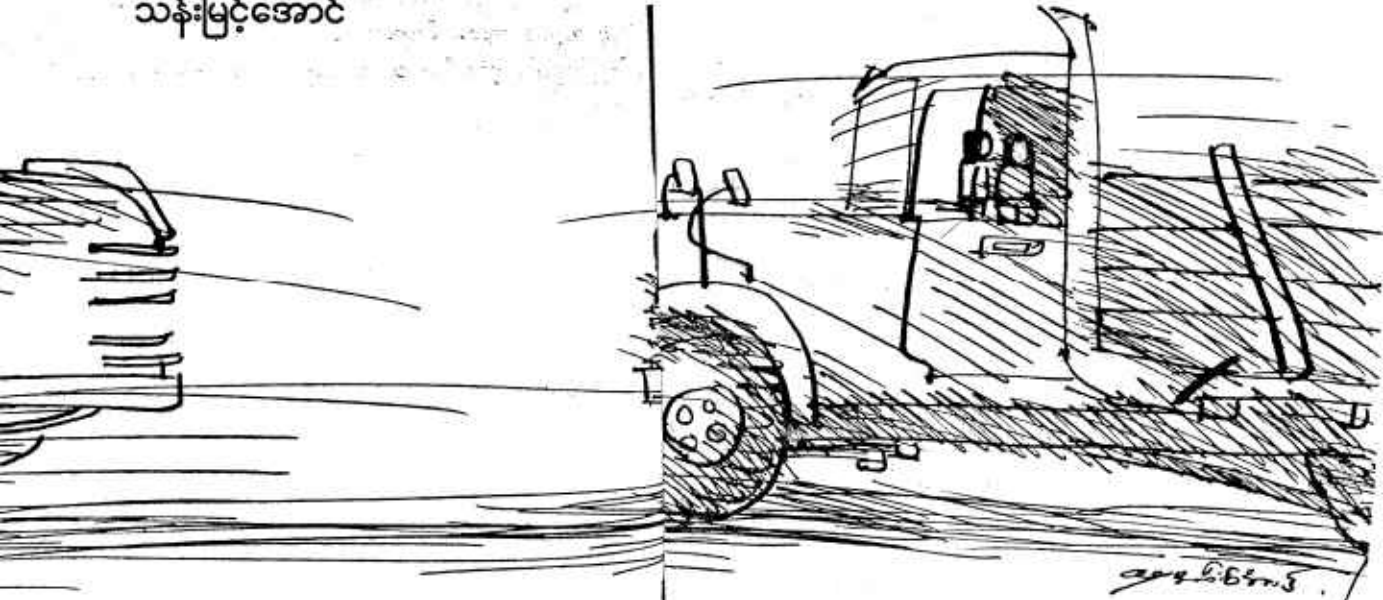
ဆိုပြီး ကျွန်မက လုံးစေ့ပတ်စေ့ပြောပြတော့ လူတွေအားလုံး မျက်လုံး မျက်ဆံ ပြူးကုန်ကြကာ ထိုသူကလည်း မူးမူးနှင့် တောင်တစ်ခွန်းမြောက်တစ် ခွန်း ကာကွယ်နေတော့ နားရူးရှင်က ‘သူက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဘာမှမတော်ပါဘူး။ အိမ်မှာ အသုဘဖြစ်တာနဲ့ ရောက်လာပြီး ဘာမှမပူနဲ့၊ အစအဆုံး သူ အကုန်လုပ် ပေးမယ်ဆိုပြီး သူပဲ ဆက်သွယ်ပေးတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဗဟုသုတ ကနည်းတော့ ပုပင်နေရတဲ့အချိန်မှာ ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ သူ့ကိုပဲ အားကိုးလိုက် တာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က စော်ကားသလိုဖြစ် သွားတာကို တောင်းပန်ပါတယ်’

ဟု ဖျာဖျာသလဲပြောရှာသည်။ တကယ်လို့သာ ကျွန်မတို့က သူ့ကိုရော ဘယ်လောက်ပေးလိုက်ရသေးလဲဟုမေးလျှင် အဖြေတစ်ခုခုတော့ ထွက်လာမှာ သေချာသည်။ နားရူးအိမ်မှာ ရပ်ကွက်မှ လူကြီး၊ လူငယ်များနှင့် နားရူးကူညီ မှုအသင်းနှင့်ပတ်သက်သော ၎င်းတို့သိလိုသည့်အချက်များကို မြေကြားပြီးနောက် အပြန်တွင် ကားဆီသို့လိုက်ပို့သော လူငယ်လေးတစ်ဦးက...

‘ဒီလူက အရပ်ထဲမှာ ဒါပဲလုပ်စားနေတာ။ အခု အစ်မတို့ရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် သူတစ်ယောက်တည်း မူးရူးပြီး မိုက်ရိုင်းတာ နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး နစ်နာတော့မလို့။ အခုတော့ ဆရာတို့၊ ဆရာမတို့ကို အား လည်းမှာ၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ’ ဟုပြောကာ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူများကလည်း ကားဆီသို့လာရောက်ကာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ကျွန်မတို့ ပရဟိတမောင်နှမသုံးယောက်ကတော့ အများအပူကို ကူသလို လိုနဲ့ အခွင့်အရေးယူ၊ စီးပွားရှာ၊ ရိက္ခာထုပ်နေသူများ၏ ဘဝအကြောင်းကို ပြောဖြစ်ကြရင်း ၎င်းတို့၏ ဘဝသံသရာအတွက် ရင်လေးကာ နေမိကြတော့ သည်။

အိပ်ပြန်လာချိန် သန်းမြင့်အောင်

၁၃၄၆၆၄၆၆

အိမ်ပြန်လာချိန်

*သင့်မိဘ၊ ဇနီး၊ သားသမီးများက ဘေးမသိရန်မခတ် အိမ်ပြန်လာချိန်
စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်ကို သတိပြုပါ*
ဆိုသော စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်ကို ဘတ်(စ်)ကားစီးတိုင်း တွေ့ရလေ့ရှိသော်လည်း
ကျွန်မ အထူးတလည် စိတ်ဝင်တစား မရှိခဲ့ခြင်းကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပေမည်။
၈-၃-၂၀၀၂ သောကြာနေ့ ကျွန်မ နာရေးကူညီမှုအသင်းတွင် တာဝန်ကူ
သော နေ့ကဖြစ်ပါသည်။
အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကျော်မိုးက တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကူအညီတောင်းခံလာ
သော နာရေးသတင်းတစ်ခုအား ကျွန်မကိုပြောပြ၍ တစ်ဆက်တည်း အသင်း
အတွင်းရေးမှူး ဦးရဲမြင့်ထံ ဖုန်းဖြင့်ပင် ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံသည်။
မှော်ဘီမြို့နယ်အတွင်း ယာဉ်တိုက်မှုဖြင့် သေဆုံးသွားသော Body တစ်ခုကို
မှော်ဘီဆေးရုံမှ ထိန်ပင်သူသန် အအေးတိုက်သို့ သယ်ဆောင်ပေးရမည်
အကြောင်းအရာဖြစ်ပြီး အကူအညီတောင်းခံသူက က.ပ.ရ မှ အရာရှိတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ လှိုင်သာယာမြို့နယ်တွင် နေထိုင်သော က.ပ.ရ လုပ်သားတစ်ယောက်
ဖြစ်သော ဦးအောင်တင်ဝင်း(၄၅ နှစ်)၏ ရုပ်ကလာပ်အား ရန်ကုန်ရှိ ထိန်ပင်
အအေးတိုက်သို့ ပြန်လည်သယ်ဆောင်နိုင်ရေးအတွက် ၎င်းငွာနမူ အရာရှိများက

သန့်မြင့်အောင်

ပိုင်းဝန်းစီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။
မကြာခင်ပင် ပြောဆိုညှိနှိုင်း ဆောင်ရွက်စရာရှိသည်များကို ပြုမူဆောင်
ရွက်ပြီး၍ မှော်ဘီဆေးရုံမှလည်း အလောင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် စစ်ဆေးမှုများ
နှင့် အခြားလိုအပ်သည့် သေဆုံးမှုမှန်ကန်ကြောင်း စာရွက်စာတမ်းနှင့် သင်္ချိုင်း
လက်မှတ်များ ထုတ်ပေးပြီးကြောင်း သိရသည့်အတွက် ကျွန်မတို့ နာရေးကူညီမှု
အသင်းမှကားဖြင့် မော်တော်ယာဉ်ကော်မတီမှ ကိုအေးလွင်၊ ကိုမိုးကျော်သူတို့နှင့်
အတူ မှော်ဘီဆေးရုံရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်အထိလည်း ကျွန်မ၏စိတ်အစဉ်က
နာရေးပေါင်းများစွာနှင့် ကြုံတွေ့ဖူးပြီမို့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် ကူညီရိုင်းပင်းနှေး
ထွေးလိုစိတ်ကသာ ထုံးစံအတိုင်း ဦးဆောင်နိုင်လာခဲ့သည်။
မှော်ဘီဆေးရုံသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်တော့ ရင်ခွဲရုံမှ ထိုအလောင်းအား
ထုတ်ယူစဉ် ကြားသိရသော အကြောင်းအရာများနှင့် မြင်ရတွေ့ရသော မြင်ကွင်း
က ကျွန်မကိုသာမဟုတ်၊ ကျွန်မနှင့် အတူပါခဲ့သောသူများနှင့် အနီးမှားပတ်ဝန်း
ကျင်အတွက်ပါ ရင်နာစရာဖြစ်ရတော့သည်။
သေဆုံးသူ ဦးအောင်တင်ဝင်းက က.ပ.ရ မှ ကုန်ကားတစ်စီး၏ စပါယ်
ယာဖြစ်သည်။ က.ပ.ရ ကုန်ကားနှင့် ပုဂ္ဂလိကအုတ်သယ်ကားနှစ်စီး တိုက်မိ
သော အခြေအနေတွင် ကားရှေ့ခန်း၌စီးလာသော စပါယ်ယာ(ယာဉ်နောက်လိုက်)
နှစ်ဦးစလုံး ဘေးချင်းကပ်ပြီး ပြင်းထန်စွာတိုက်မိသောအခိုက် ကံဆိုးစွာ လူ
လောကကြီးအတွင်းမှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ထွက်ခွာသွားရသည့်အဖြစ်...။ စတီ
ယာရင်ဘယ်ခြမ်းနှင့် ညာခြမ်းဖြစ်သည့် ကားနှစ်စီးလုံးမှ ဒရိုင်ဘာများကတော့
ကံကောင်းထောက်မစွာ အသက်အန္တရာယ်က သိသိလေးလွတ်မြောက်သွားကြ
သော်လည်း အမှုအခင်း၊ လူမှုရေးဒုက္ခ စသည်ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံများ
နှင့်တော့ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ကြရဦးမှာ သေချာသည်။ ကံမကောင်းအကြောင်း
အကြောင်းအရာဖြစ်ပြီး အကူအညီတောင်းခံသူက က.ပ.ရ မှ အရာရှိတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ လှိုင်သာယာမြို့နယ်တွင် နေထိုင်သော က.ပ.ရ လုပ်သားတစ်ယောက်
ဖြစ်သော ဦးအောင်တင်ဝင်း(၄၅ နှစ်)၏ ရုပ်ကလာပ်အား ရန်ကုန်ရှိ ထိန်ပင်
အအေးတိုက်သို့ ပြန်လည်သယ်ဆောင်နိုင်ရေးအတွက် ၎င်းငွာနမူ အရာရှိများက
အလောင်းကို ကြိုပြီးလာစောင့်နေကြသည့် နာရေးရင်များကား ကွယ်လွန်သူ၏

အလုပ်မှ ငွာနအကြီးအကဲအချို့နှင့် လှိုင်သာယာရှိ ၎င်းတို့ရပ်ကွက်မှ လူအချို့
နှင့် သံယာတော်နှစ်ပါး အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့နှင့် စကားပြောမိတော့မှ
ကျွန်မတို့၏ နှလုံးသားများ ထိခိုက်မှာကွင်းရတော့သည်။
*သူက သားကလေးတစ်ယောက်တည်း မွေးထားတာ။ အဲဒီ တစ်ဦး
တည်းသောသားကလေးကို ရှင်ပြုဖို့အတွက် ဖိတ်စာတွေလည်းရိုက်ပြီးပြီ။
ကလေးကို ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းကိုပို့ပြီး သင်္ကန်းတောင်းကျွတ်ခိုင်းထားတာ။
ဒီနေ့ သင်္ကန်းပရိက္ခရာတွေ သူ့ဇနီးကဝယ်ပြီး ကျောင်းကိုလာပို့တဲ့နေ့၊ အခုတော့
ဒီကလေး ရှင်ပြုမယ့်နေ့မှာ သူ့အဖေမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုခခန်းသွားရမယ်မှန်း
တောင် မသိပါဘူး*
*သူက သူ့သားလေးကို အတော်ချစ်တာ။ အဲဒီသားကို ရှင်ပြုဖို့ အားခံ
ထားတာကြာပေါ့*
*ယုံတောင် မယုံနိုင်ပါဘူး။ အိမ်မက်များဖြစ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲ*
စသည်အသံတွေက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြားချပ်နေသည့် သည်အလောင်း
ဘေးတွင် ဝေစည်နေတော့သည်။
ကျွန်မကတော့ ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကို အိပ်မက်ပင်မမက်ချင်ပါ။ ဘယ်
သူများ သတိတစ်ချက်လွတ်သွားလို့၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်လောကြီးသွားလို့ ဒီလို
အဖြစ်ဆိုးမျိုးနှင့် ကြုံလိုက်ရတာပါလိမ့်ဟု အတွေးနယ်ချဲ့နေမိပါသည်။

*သင့်မိဘ၊ ဇနီး၊ သားသမီးများက ဘေးမသိရန်မခတ် အိမ်ပြန်လာချိန်
ကို စောင့်မျှော်လျက်ရှိသည်ကို သတိပြုပါ* ဆိုသော စာတန်းကို ဘတ်(စ်)ကား
ပေါ်တွင်တွေ့ရတိုင်း ကျွန်မ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြေးပြီးမြင်ယောင်လိုက်
သည်မှာ ရောဂါတစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။
ပြီးတော့.. သူတို့၏ မိဘ၊ ဇနီး၊ သားသမီး နေရာသို့ အလိုလိုရောက်
သွားပြီး ရင်တမဖြစ်နေတတ်ခဲ့လေပြီ။ ကံတရားမပါဘဲ မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်
တစ်ပြက်အတွင်း လူတစ်ယောက်၏ဘဝကို အကန့်အသတ်မဲ့ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်
နိုင်သော *သတိလက်လွတ်ပြုမှုခြင်း* နှင့် *ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ခြင်း* တို့သာ

ရိုမနေကြရင်ဖြင့် ကတ္တရာလမ်းမများသည် ဘယ်သာအခါမှ သွေးညှီနံ့ကို ၅။
မှိုက်ခွင့်ရကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။
ထို့အတူ ရဲစဲလှသော သူ့အသက်တစ်ချောင်းကိုရင်း၍ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက်
ရပ်တည်ရှင်သန်နေကြရသော ဘဝများစွာတို့သည်လည်း...။

သန့်မြင့်အောင်

ခရီးသွားကြသူများ သန်းမြင့်အောင်

ခရီးသွားကြသူများ

လူ့ဘဝ ဖြစ်တည်ခြင်းမှအစပြု၍ လူသားမျိုးနွယ်စုအားလုံးတို့တွင် လူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး တညီတညွတ်တည်း တူညီသောစိတ်ခံစားမှုများနှင့် ထိုစိတ်ခံစားမှုတို့မှ လွန်ကဲထင်ဟပ်လာသော အမှတ်အသားသင်္ကေတအဖြစ် အမှုအကျင့်နှစ်မျိုး ရှိလေသည်။

၎င်းတို့ကား ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုကြောင့် ရယ်မောရွှင်မြူးခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြောင့် တမ်းတငိုကြွေးခြင်းတို့ပင်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြောင့် တမ်းတငိုကြွေးနေသူတို့၏ နောက်ကွယ်မှာပင် 'စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း'နှင့် 'ပူပင်သောကဗျာပါဒ'ဟူသော နောင်ကြီးများက ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်လျက်ရှိကြသည်။

ထိုနောင်ကြီးများကို မြေလျှော့ဖြတ်တောက် ဖယ်ရှားပေးနေကြသူတို့သည်ကား...။

ဘာ ဆေးရုံတက်တုန်းက သေအံ့ဆဲဆဲ လူမမာအဘွားဆိုတစ်ယောက်နဲ့ ဝိုင်းပြုစုနေကြတဲ့ သားသမီးတွေကိုတွေ့ရတယ်။ အမယ်အိုကို မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့လို့ ဆရာဝန်က အိမ်ပြန်သယ်ကြပို့ ပြောတဲ့အခါကတော့ သားသမီးတွေ

က အိမ်မှာနေရာထိုင်ခင်း ပြန်စီစဉ်ပါရစေဦး။ ပြီးတော့လာခေါ်ပါ့မယ်လို့ပြောပြီး ထွက်သွားလိုက်ကြတာ အမယ်အိုသာ ကွယ်လွန်ပြီး သုံးရက်ကျော်တဲ့အထိ လာမခေါ်ကြလို့ ဆေးရုံကနေ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရတယ်ကွယ်။ သားသမီးတွေက သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်မတတ်နိုင်လို့ ထွက်ပြေးကြတာပါကလားလို့ သိလိုက်ရတော့ ဘာရင်ထဲ မကောင်းလိုက်တာ..'

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလနှောင်းပိုင်းတွင် ဆရာကြီးဦးသုခက ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

'တချို့ကလည်း သားသမီးတွေကို အပြစ်တင်ကြတာပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်မွေးသမီးခင်ကြီးကို ဒီလိုလုပ်ပစ်ခဲ့ရပါမလားလို့။ ဘာကတော့ အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူးကွယ်။ ခများများ ဘယ်ကလောက် ဆင်းရဲကျပ်တည်းပြီး သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်ကလေးမှ မတတ်နိုင်ကြလို့ ရှိမှာပေါ့ဆိုပြီး ဒင်းတို့ကလေးတွေနေရာကနေ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်မိတယ်။ ကိုယ့်မအေအလောင်းလေးတောင် ရဲရဲလာမကြည့်ဝံ့ကြ၊ မသင်္ဂြိုဟ်ပေးကြရတဲ့ သူတို့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်များ ကြေကွဲနေကြပါ့မလဲလို့'

ဘာဦးသုခ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်နှင့် အကြောင်းအရာက ကျွန်မ၏နှလုံးသားသို့ပါ ကူးစက်တောက်လောင်တော့သည်။ အကယ်၍သာ ထိုသားသမီး၊ မိသားစုတို့က သင်္ဂြိုဟ်စရိတ်ကို ဈေးငှားရှာဖွေ၍ သင်္ဂြိုဟ်သည်ထား၊ လိုအပ်သည့်ငွေကို လိုအပ်သည့်အချိန်အတိုင်းအတာအတွင်း ရနိုင်ပါမည်လား။ သက်မဲ့ခန္ဓာအိမ်ဆိုသည်ကား အချိန်နှင့်အမျှ ဖောက်ပြန်လေတော့မည်။ လိုအပ်သည့်ငွေကို ဈေးငှားရှာဖွေ၍ ရသည်ဆိုပြန်တော့ ထိုငွေကို ပြန်မဆပ်နိုင်မချင်း စိတ်သောကရောက်ရမည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်ရမည်။ သောကမီးတောက်လောင်ရမည်။ ထိုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိကြသူများနှင့် ဘာဦးသုခတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့လာကြခြင်းသည် ကျွန်မတို့ဝန်းကျင်အတွက် စေ့ဆော်မှုတစ်ခုကို ဖြစ်တည်စေသည်။

'တခြားဘာသာတွေမှာ နာရေးဖြစ်လာရင် သင်္ဂြိုဟ်မှုကို အကူအညီပေးတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေ ရှိကြတယ်။ ဘာတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ဒါမျိုးမရှိသေးဘူး။ ဗုဒ္ဓလေးမှာတော့ ဗြဟ္မာစိုရ်အသင်းဆိုပြီး နာရေးကိစ္စတွေ အကူအညီပေးနေတာ

အတော်လေးအောင်မြင်နေပြီ။ ဘာတို့ရန်ကုန်မှာလည်း ရှိသင့်တယ်။ တစ်နေ့ နေ့မှာ တို့များ နားရေးကုညီမှုအသင်းကို ပြုကြရအောင်။ အဲဒီကုရင် အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်လိုတဲ့သူမျိုးတွေ အများကြီးလိုလာပြီ သမီးရေ

ဘာဦးသူမသည် ကျွန်မကိုပြောပြသော ထိုစကားစုတွေကိုပင် မမောနိုင် မယန်းနိုင် ထပ်တလဲလဲနှင့် လူပေါင်းများစွာကို ပြောနေလိမ့်ဦးမည်ဟု ကျွန်မ အသေအချာယုံကြည်သည်။

‘လူဆိုတာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်တဲ့စိတ်နဲ့ အများအတွက် အနစ်နာခံနိုင်တဲ့စိတ်ကလေးမှမရှိရင် အခြားသတ္တဝါတွေနဲ့ ဘာများထူးဦးမှာလဲ’

ဟူသည့် သဘောတရား စကားစုတစ်ခုကို ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်ခင်လေးက ‘မွေး’ဝတ္ထုကို မတ်ဖြစ်သည့် ဝန်ခံခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကျွန်မ စွန့်ခံခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်ကာလမှစတင်၍ ‘ကိုယ်ကျိုးစွန့်၍ အများအတွက် အနစ်နာခံသူ’ ဟူသည့် လူတန်းစားတစ်ရပ်ကို ကျွန်မ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ရှာဖွေနေမိခဲ့သည်မှာ ယခုအချိန်တွင်တော့ ပြည့်ဝစွာအဓိပ္ပာယ်ရှိနေခဲ့ပြီဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်အာဟာရကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ကြသော ထိုလူနည်းစုထဲတွင် ပြည့်သူအများ လေးစားအားထားသော နားရေးကုညီမှု လုပ်ဖောင်ကိုင်ဖက်များလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

‘ရန်ကုန်မြို့ နားရေးကုညီမှုအသင်း ဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီကို ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ရက်နေ့မှစတင်ပွဲစည်းတည်ထောင်ပြီး ပထမဦးဆုံးနားရေးကုညီမှုပြုခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မြန်မာ့ပန်းပုပညာရှင် ဆရာကြီးဦးဟန်တင်၏ ဈာပနကို မြန်မာအနုပညာရှင် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ အကယ်ဒမီကိုကျော်သူက နားရေးယာဉ်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်၍ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

ဆင်းရဲ-ချမ်းသာ၊ လူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး အခမဲ့အကူအညီပေးမည်ဟု သော အသင်း၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆရာကြီးဦးဟန်တင်ကဲ့သို့သော ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ၊ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတို့၏ တစ်ဖန်ဖြန့်လှည့်လှူဒါန်းငွေများဖြင့်လည်း ငွေကြေးချို့တဲ့စွမ်းပါးသူတို့၏ နားရေးကိစ္စများတွင် အားပြည့်သုံးစွဲခို

ရခဲ့သည်။
ဆရာကြီးဦးသူခ၏ အိပ်မက်နှင့် မန္တလေး၊ ဗြဟ္မစိုရ်အသင်းကြီး၏ လမ်းပြမှုမှ အကောင်အထည်ပေါ်လာသော ‘ရန်ကုန်မြို့ နားရေးကုညီမှုအသင်း’ ဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီတွင် လူတန်းစားမျိုးစုံ ပါဝင်သည်။ နိုင်ငံကျော်အနုပညာရှင်များ၊ စာရေးဆရာကြီးများ၊ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေသူများ၊ ကုန်သည်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ၊ ဝန်ထမ်းများ၊ လက်လုပ်လက်စားများ စသည့်လူတန်းစားအမျိုးအမည် မညီမျှကြသော်လည်း တစ်ခဲနက်ညီညွတ်ခြင်းကား ‘ကိုယ်ကျိုးစွန့်’သည့် စိတ်ဓာတ်များပင်ဖြစ်သည်။ အဓိကလိုအပ်ချက်သည်ကား ထို‘တန်ဖိုး’သာဖြစ်ပေသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာမရပေးပါဘဲနှင့် သူတစ်ပါး၏ အမာရွတ်ကို စုတ်သတ်ရကောင်းမုန်းသိသော နှလုံးစိတ်ဝမ်း ကျယ်ပြန့်သူတို့ကား စွန့်လွှတ်နိုင်စွမ်းအား ကြီးမားလှသည်။ ထိုသူများ၏ လှူဒါန်းငွေဖြင့် အသင်းကို နိုင်နိုင်မာမာ ရပ်တည်ပြီး လူပေါင်းများစွာ၏ နားရေးကိစ္စတို့ကို အကူအညီပေးနိုင်ခဲ့သည်မှာ သက်တမ်းအားဖြင့် နှစ်နှစ်တာကာလသို့ပင် ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်နှင့်အမျှ အကူအညီတောင်းခံလာသူများလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့များပြားလာကြပြီဖြစ်သည်။

စွန့်လွှတ်ကြသူများတွင် ငွေအင်အား၊ လူအင်အားတင်မက ဓာတ်ဆီလျှူသူ၊ မြေကွက်လှူသူများပင်ရှိလာ၍ မုဒိတာပွားနေခိုက်တွင် လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော စိတ်လှုပ်ရှားကြည့်နူးဖွယ်ရာ စံပြုပုဂ္ဂိုလ်အချို့ကိုလည်း တွေ့ကြုံကြရသေးသည်။ ၎င်းတို့သည်ကား ညောင်ပင်လေးဈေးမှ ဈေးသူဈေးသားများပင်။ ညောင်ပင်လေးဈေး သာယာရေးအဖွဲ့နှင့် ညောင်ပင်လေးပလာဇာလူငယ်များ ဦးဆောင်၍ အလှူငွေများကောက်ခံပြီး နားရေးကုညီမှုအသင်းအတွက် မော်တော်ယာဉ်ဝယ်ယူရန် ငွေသိန်း ၁၅၀ ကို လှူဒါန်းကြသည်။

ကျွန်မတို့အသင်းအနေဖြင့် တစ်နေရာတည်းမှ တစ်စုတစ်စည်းတည်း ထိုမျှငွေကိုသော်လည်းကောင်း၊ မော်တော်ယာဉ်အစီးလိုက်ကိုသော်လည်းကောင်း လက်ခံရယူဖူးခြင်းမရှိသဖြင့် ထိုအတွေ့အကြုံကား အစွမ်းကုန်ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

ရာ ဖြစ်တော့သည်။ လှူဒါန်းပွဲအခမ်းအနားတွင် ဈေးသာယာရေးဥက္ကဋ္ဌ ဦးတင်ထွန်း၏..

‘အများပြည်သူတွေရဲ့ နားရေးကိစ္စကို အကူအညီပေးဖို့ နားရေးကုညီမှုအသင်းကို မော်တော်ယာဉ်လှူဒါန်းရခြင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ဈေးကို လာရောက်ဝယ်ယူအားပေးနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထမင်းရှင်လုပ်သားပြည်သူတွေရဲ့ ကျေးဇူးကိုဆပ်တယ်လို့လည်း ခံယူပါတယ်’

ဆိုသည့် စကားကလည်း လေးစားမှတ်သားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဓနတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်ကြလေသော အလှူရှင်များ ပေါ်ပေါက်လာလေလေ ကျွန်မတို့အသင်းကြီး၏ ရပ်တည်ရှင်သန်မှု ဖွံ့ထွားလာလေလေ အသင်းအပေါ် အကူအညီတောင်းခံသူ များပြားလာလေလေ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်သူတို့အတွက် တာဝန်ကြီးလာလေလေပင်ဖြစ်သည်။ အသင်းအနေဖြင့် နားရေးကိစ္စရပ်များအတွက်အလှူရှင်များ၏ လှူဒါန်းငွေများကို နားရေးကိစ္စဆောင်ရွက်သည့် နေရာတို့မှအပ အခြားနေရာတွင် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှသုံးရန် အခွင့်အလမ်းမရှိအောင် တင်းကျပ်သောစည်းကမ်းများဖြင့်ဘောင်ခတ်ထားသည်။ ပရဟိတစိတ်ဖြင့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ လာရောက်လုပ်ဆောင်ကြသော လုပ်ဖောင်ကိုင်ဖက် ကော်မတီဝင်များအားလုံးသည် မိမိ၏ တစ်ကိုယ်ရေဝန်ဆောင်စရိတ်တွင်မက အသင်းမှ အခါအားလျော်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်သော အလှူအတန်း၊ အခမ်းအနားများနှင့် လိုအပ်သော အသုံးအဆောင်များ ဝယ်ယူရာတွင်ပင် အချိုးကျထည့်ဝင်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ထူထောင်နိုင်စွမ်းရှိကြသည်။ အများနှင့်စပ်ဆိုင်သော အဖွဲ့အစည်း၊ အသင်းအပင်းများတွင် အဓိကလိုအပ်ချက်သည်ကား အများပိုင်ငွေကို အလှူသုံးစားပြုမှုခြင်းကင်းရန်နှင့် လူမှုရေးစွပ်ထွေးဖောက်ပြန်မှု ကင်းရှင်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော အသင်းအပေါ် အထင်ကြီး၊ လေးစားစွာ စိတ်ပါဝင်စားလေ့လာသူများထဲတွင် အထူးဂရုပြုမိသူအချို့ကိုလည်း တွေ့ကြုံရသည်။ တစ်နေ့တွင် ကလျာမဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ဆရာမ(ဒေါ်)ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ)၏ ချိန်းဆိုပေးမှုကြောင့် ဂျပ်နီနိုင်ငံ၊ ဆိုဒာကာမြို့မှ ပရော်ဖက်ဆာ ဘာသာပြန်

ဆရာမ Midori Inouye Minamida (မြန်မာအမည် မမန်းခက်)နှင့် တွေ့ဆုံဖြစ်သည်။ ဆရာမ မမန်းခက်နှင့်အတူ Ruriko Unno နှင့် Yo Natsu Ki အမည်ရှိ ဂျပန်စာရေးဆရာမတစ်ဦးနှင့် ပန်းချီဆရာမလည်း ပါလာခဲ့သည်။ ကော့ပိုင်းအစမှပင် မမန်းခက်က..

‘ဆရာမရေ.. ဟောဒီ စာရေးဆရာမက မကြာခင်ကမှ သူ့ယောက်ျား ကွယ်လွန်သွားလို့ သိပ်ပြီးခံစားနေရတယ်။ အခုတော့ သူဟာ သေခြင်းတရား တွေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး လေ့လာချင်လို့ နားရေးကိစ္စတွေ အကူအညီပေးနေတဲ့ ဆရာမတို့နဲ့တွေ့ရအောင် ခေါ်လာတာပါ’

ဆိုတော့ ကျွန်မရော မမဝင်း(ဒေါ်ကလျာ)ပါ အံ့ဩသွားသည်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်မက..

‘သေခြင်းတရားဆိုတာက လူသားအားလုံးအတွက် တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ကြရမယ့် အကြောင်းတရားတစ်ခုပဲလေ။ အဲဒီကိစ္စအတွက် ဆရာမတို့က ဘာကိုလေ့လာချင်တာပါလဲ’

လို့ မေးတော့..

‘မိသားစုထဲမှာ လူတစ်ယောက်သေသွားရင် ကျန်တဲ့လူတွေက တအားကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး ကျန်ရစ်ရတယ်။ အဲဒါမျိုးက မကြံဖူးတဲ့သူအတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေတယ်။ ဆရာမတို့က အသုဘတွေကို လိုက်ပြီးကူညီနေတယ်ဆိုတော့ ဘယ်အရွယ်လူမျိုးတွေ ဘာရောဂါနဲ့ သေကြသလဲ၊ သူတို့မိသားစုတွေရော ဘယ်လိုရှိကြလဲ၊ ဆရာမတို့ကရော အဲဒါတွေကို ခဏ၊ခဏ တွေ့နေရတော့ စိတ်မညစ်ဘူးလား၊ ဆရာမရော မငိုချင်ဘူးလား၊ ဆရာမတို့ နားရေးကုညီမှုအသင်းက အဲဒီလူတွေကို ဘာလုပ်ပေးနေတာလဲ’

စသည့် မေးခွန်းများနှင့်တကွ နောက်ဆက်တွဲမေးခွန်းပေါင်းများစွာကို ကျွန်မတို့ ဖြေရပါတော့သည်။

သေခြင်းတရားဟူသည် အသက်အရွယ် ကြီးငယ်မရွေး တွေ့ဆုံရင်ဆိုင်ရသည့် အကြောင်းတရားတစ်ခုမို့ ကျွန်မတို့ ကူညီနေရမှု အတွေ့အကြုံတွင် တစ်ရက်သားကလေးမှစ၍ သက်ကြီးရွယ်အိုများအထိရှိကြောင်း၊ နားရေးကိစ္စကြောင့် ပူဆွေးသောကရောက်နေကြသော ကျန်ရစ်သူမိသားစုတို့၏ ပြုဖွယ်တာဝန်

များကို ကျွန်ုပ်တို့အသင်းမှ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြင့် ထိုမိသားစုတို့ အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ ပေးပါးသွားကြောင်း၊ နာရေးကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ အကြောင်းကြား အကူအညီတောင်းခံသည်နှင့် နာရေးယာဉ်ပေါ်တွင် အလှူမီနီ ယမ်ခေါင်းပါတင်၍ အအေးခန်းထားလိုသူ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုသူ၊ ပထမရက်များတွင် အအေးခန်းထား၍ နောက်ရက်တွင် မီးသင်္ဂြိုဟ်သူ စသည့်ကိစ္စများကို အခမဲ့ကူညီပေးမှုဖြင့်ကြောင့်၊ မော်တော်ယာဉ်တစ်စင်းတွင် ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက် ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ လုပ်အားပေး ဈာပနကော်မတီဝင်တစ်ဦးပါ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိကြောင်း ဖြေကြားသည်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြပါသည်။

နာရေးကူညီမှုအသင်း၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးမှုများကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မြင်တွေ့လေ့လာချင်သော ထိုဆရာမသုံးယောက်တို့သည် နောက်တစ်နေ့ နာရေးကူညီမှုအသင်း ရုံးချုပ်တည်ရှိရာ သယ်နန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ၁၆/၂ သုဒဿနလမ်းမရှိ ဆရာတော်ဦးဥတ္တရ၏ ဗြဟ္မာပီဟာရစာသင်တိုက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အသင်းတွင် တာဝန်ကျဈာပနကော်မတီဝင်များနှင့်အတူ အသင်းဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဦးစော်ဝင်းနှင့် နာရေးမော်တော်ယာဉ်ကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ရန် အသင့်ရှိနေသော ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊ ဒါရိုက်တာ အကယ်ဒမီကျော်သူ၊ ၎င်း၏ဇနီး ဘဏ္ဍာရေးကော်မတီဝင် ဒေါ်ရွှေစီးကွက်တို့နှင့် တွေ့ဆုံကြပြီး ဈာပနသယ်မည့်လမ်းကြောင်းတွင် လေ့လာရန် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ကားကလေးနှင့် ကိုကျော်သူမောင်းနှင်ပြီး ဈာပနကော်မတီဝင် ကျွန်ုပ်မ လိုက်ပါလာသော နာရေးကူညီမှုအသင်း အမှတ်တံဆိပ်ပါ မော်တော်ယာဉ်၏နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ သွားရောက်သယ်ယူရမည့် ပထမဆုံးလမ်းကြောင်းက တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ၁၄၀ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ အသက် ၃၁ နှစ်အရွယ်ရှိ ကိုတင်မောင်ဝင်းဆိုသူ၏ ရုပ်ကလာပ်ကိုဖြစ်သည်။

နာရေးကူညီမှုအသင်းရုံးတည်ရှိရာ သယ်နန်းကျွန်းမြို့နယ်အတွင်းမှ တောင်ဒဂုံမြို့နယ်ရှိ အမှတ် ၁၄၀ ရပ်ကွက်သို့ နာရီဝက်ခန့် မောင်းနှင်ပြီးသောအခါ

ဆုံးပါးသောလမ်းပန်းအခြေအနေကြောင့် ကိုကျော်သူမှာ ကားကို ဆက်၍မောင်းနှင်ရန် မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ရပ်ကွက်အဝင် မြေနီလမ်းဘေးမှ ချိုင့်နှုတ်ခမ်းတစ်ခုတွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ရသည်။ ကားရှေ့ခန်းမှ ကျွန်ုပ်တို့အသင်းကို ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်သောအခါ မပန်းခက်တို့ကားလည်း ဆက်ဝင်၍မရတော့သဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာပင် ရပ်တန့်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကားရှိရာသို့ ဆင်းလာကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တို့ရပ်ကွက်က ကားဝင်လို့မရဘူး။ ဟိုးရှေ့က မြင်နေရတဲ့ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကလေးရှိတဲ့နေရာအထိ သွားရမှာမို့ အရမ်းဝေးနေသေးတယ်။ ဆိုက်ကားနဲ့သွားမှရမယ်။

နာရေးယာဉ်အား လာရောက်ကြိုဆိုနေသော ရပ်ကွက်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်၏ သတင်းပေးမှုဖြင့် ဆိုက်ကားများငှား၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ မော်တော်ယာဉ်ပေါ်မှ ရုပ်ကလာပ်ထည့်ရန် ခေါင်းအလွတ်ကိုပါယူချ၍ ဆိုက်ကားပေါ်တင်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်ခရီးတွင်တော့ ထိုအခေါင်းတွင် ရုပ်ကလာပ်ထည့်သွင်းပြီး လူအင်အားများဖြင့် မော်တော်ယာဉ်ရှိရာသို့အရောက်ထမ်း၍ လမ်းလျှောက်သယ်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက လမ်းကြမ်းကြမ်းတွင် အဆမတန် လှုပ်ရှားပြောင်းဆန်သည့်ဒဏ်ကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်။

ခနော်နီခနော့နဲ့ ချိုင့်ခွက်များစွာကို ဖြတ်သန်းပြီး လမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခု၏ဘေးမှ ၁၀ ပေပတ်လည်ခန့်သာ အများဆုံးရှိမည်ဟု ထင်ရသော ခပ်ယိုင်ယိုင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးဆီအရောက်တွင် ခေါင်းကို အိမ်ရှေ့မှာခဏချပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ကြသည်။

ကွယ်လွန်သူ၏ဘေးတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေရှာသော အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးကား နာရေးရှင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်မက တာဝန်ရှိသည့်အတိုင်း သင်္ချိုင်းလက်မှတ် စာရွက်စာတမ်းကို လက်ခံရယူပြီး အသက်သုံးဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသေးသော ကိုတင်မောင်ဝင်းဆိုသူ၏ ပိန်လီဖျော့တော့နေသော ရုပ်ကလာပ်နှင့် နာရေးရှင်မိန်းကလေးကို ဆက်စပ်မေးမြန်းတော့ ကျွန်ုပ်တို့များကပါ စိတ်ဝင်စားစွာ ခံစားကြေကွဲနေကြသည်။

သူက ကျွန်ုပ်မရဲ့ယောက်ျားပါ။ နှလုံးရောဂါလည်းရှိပါတယ်။ အခုတော့

နဂိုရောဂါအခံရော အာဟာရပြတ်တာပါပေါင်းပြီး ဖြစ်သွားတာပါ။

‘သားသမီးရော မရှိဘူးလား’

‘သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ မနှစ်ကပဲ ဆုံးသွားပါတယ်။ အခုတော့ ဖအေရောသမီးရောက ကျွန်ုပ်မကို လူ့လောကမှာ တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားခဲ့ပါပြီ။ သူတို့သားအဖတွေ သိပ်ရက်စက်တယ်’

ပြောပြောငိုငိုနှင့်ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးကို..

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်’ဟူသော မှတ်ချက်တစ်ခုမှလွဲ၍ ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ပြုဖွယ်ကိစ္စများဖြစ်သော အခေါင်းကို အိမ်ပေါ်တင်၍ ယာဉ်နောက်လိုက်ဝန်ထမ်းနှင့် အရပ်ထဲမှလူငယ်များအကူအညီဖြင့် ရုပ်ကလာပ်ကို ခေါင်းထဲထည့်ခြင်း၊ သယ်ယူရန် အသင့်ပြင်ဆင်ခြင်းတို့ကို ကိစ္စပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရသည်။

အလောင်းကို မြေနှိလမ်းကလေးပေါ်သို့ သယ်ယူကြပြီး ထွက်ခွာရန်ပြင်သောအခါကျမှ ကျွန်ုပ်မ သတိတရဖြင့် ပါလာသောစဉ်သည် ဂျပန်အမျိုးသမီးများကို လှည့်ကြည့်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုသောအခါဝယ် ဂျပန်အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမကြီးသည် နာရေးရှင် မှုဆိုးမငယ်ငယ်ကလေးအား ပခုံးကိုဖက်ခါ တစ်ရှုံ့ရှုံ့ငိုကြွေးနေသည်ကို တွေ့ရပါလေသည်။

သန်းမြင့်အောင်

တဏှာကျွန်ုပ်မခံပြီ
ကျော်သူ

တကားကျွန်မခံပြီ

‘လူ’ဆိုတာ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ် ရေးကြမည့်သူများပင်’

ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ရှေ့တွင်နေ၍ မိမိပြုံးပြလျှင် မှန်ပေါ်တွင် မိမိမျက်နှာသည် ပြုံးလျက်ပင်။ မိမိမဲ့ပြလျှင် မှန်ပေါ်၌ မိမိ၏ရုပ်သည် မဲ့ပြနေမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ‘သမိုင်း’ဆိုသည်ကို ‘ကြည့်မှန်’နှင့် တင်စားချင်သည်။ မိမိသမိုင်းလမ်းကြောင်း ကောင်းဆိုးဟူသမျှတို့သည် မိမိ၏ လုပ်ဆောင်ချက်၊ လုပ်ရပ်များပေါ်တွင် တည်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ သမိုင်းကြောင်း စာမျက်နှာများကို ‘တစ်’မှနေ၍ လှန်လျော့ကြည့်မိသည်။

ဤတွင်... ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန်ထောင်းပါရစေ။

ကျွန်တော်တွင် ဖေဖေ၊ မေမေရယ်၊ မမရယ်၊ ညီညီရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် မိသားစုငါးယောက်ရှိပါသည်။ မိသားစုထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ‘အလတ်’၊ အထက်တွင် ‘မမ’ ရှိသည်။ ‘မမ’သည် ပညာကို ကြိုးစားသူဖြစ်သည့်အလျောက် ယခုဆိုလျှင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ဆရာဝန်မကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ ‘ညီညီ’သည် ကျွန်တော်၏အောက်၊ သူသည် ပန်းချီ၊ ဂီတနှင့် ပညာရေးကိုလည်း မျက်မြည်မပြတ်သူဖြစ်၍ ယခုအချိန်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဟောလီဝုဒ်၌ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးများတွင် မရှိမဖြစ် အသုံးပြုပါဝင်နေသော ဂရပ်ဖစ်ကွန်ပျူတာ ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေပြီ။ ကျွန်တော်ဆိုသည့် ကျွန်တော်သည် ‘အလတ်’

ပေးဆပ်နေသူများ

၂၂ တော့သည်။ (‘အခုခေတ် ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ သေရင် ဘယ်ဘဝကိုရမလဲ’တဲ့။)

၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ သင်္ကြန်ရက်အတွင်း အောင်ဆန်းမြို့၊ မိုးကုတ်ပိပ သာနာရိပ်သာတွင် တရားစခန်းဝင်ခိုက် အောင်ဆန်းဆရာတော် အရှင်သဒ္ဓမ္မကိစ္ဆိ သာရအား သီလုံရာရာများကို မေးမြန်းလိုက်သော ကျွန်တော်၏သား ‘ပြည်သိမ်းကျော်’ နှင့် သမီး ‘မြင့်မိုးဦး’တို့၏ မေးခွန်းတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

သားသမီးတို့၏ အတွေးအခေါ်၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးတို့ကား ထက်မြက်စူးရှလှသည်။ ကျွန်တော်၏ရင်တွင် လှုပ်ခါသွားသည်။ နှလုံးသားတို့ တုန်ခါသွားသည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်များ သွားခနဲပေါ်လာသည်။

ဆရာတော် ပြန်လည်မြေကြားသော (အပ္ပမာဒဓမ္မရသမဂ္ဂစင်း၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ် အတွဲ-၁၊ အမှတ်-၁၂၊ တစ်နှစ်ပြည့်အထူးထုတ်၊ စာမျက်နှာ-၈၄ မှ ပြန်လည်တင်ပြပါရစေ။)

[ဆရာတော် - သမီးက ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေလို ခေါင်းတပ်ပေးတော့ ပြောရတာတောင် အားနာစရာ။ စာမှာပြောတာကတော့ သဘင်သည်တွေ (ဟိုတုန်းက ရုပ်ရှင်မှ မရှိသေးတာ)ဟာ ‘ပဟာသခရ’ကို ကျွတ်တတ်တယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အားတော့မငယ်ပါနဲ့။ ဒါကြောင့်သာ ငရဲကျကြစတမ်းဆိုရင် ကြည့်သူတွေလည်း အတုတုပါပဲတဲ့။ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ဘယ်လိုစာချိုးခဲ့သလဲဆိုတော့..

‘ပင့်ထောက်ကု အမှတ်ငယ်နှင့်၊ သဘင်သည် လှယဉ်ရွတ်မှာ အားပေးသူ ဥပဒေနှင့် မလွဲတာမို့၊ သည်အကြံ သည်ကံနဲ့ မြိုကြရင်မြင့် ချုပ်စဲကာ ဓမ္မာကြော့တော့၊ အောက်သံမြေ ဝိစိမ့်ပုလ၊ ဆော်ဆုံးအောင် သဘင်ဟန်သို့၊ ချင်းသဏ္ဍာန် မိရမြင်ငယ်ဟု၊ ကျမ်းထဲမှာ စကန်ဖော်လို့ မြတ်ရှင်တော် စံစွေစောငယ်က၊ ဟောမှစုရွှေခွန်းတင် မှန်းသဘင်သည်များ’တဲ့။

တကယ်တော့ သဘင်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကုန်သည်လင်မယားဖြစ်ဖြစ် မိမိရဲ့ စီးပွားရေးအတွက်၊ အသက်မွေးမှုအတွက် ကာယဒုစရိုက်၊ ဝဒီဒုစရိုက်တွေ ပြုနေရပါတယ်ဆိုရင် ‘သမ္မာအာဝီဇ’ မဖြစ်ဘူး။ သမ္မာအာဝီဇနဲ့ အသက်မွေးတာ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အောက်ကိုဆင်းရဲမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဆုံးမတော်မူခဲ့တဲ့ သံချီ... ‘အများပြုရင်ဖြင့် လားမှအပါယ်တု’

ပေးဆပ်နေသူများ

ဟူသော ဝိသေသအစွဲကို လက်ကိုင်ပြုခဲ့သည်နှင့်အညီ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် မိဘကောင်းကိုလည်း မနာခံတတ်သူ၊ စာပေပညာကိုလည်း ထိထိရောက်ရောက် မလေ့လာခဲ့သူ တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်၊ လစ်လပ်နေသော လောကကြီးတွင် အဓိပ္ပာယ်မရှိသော လူတစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် ကြီးပြင်းလာခဲ့တော့သည်။

ဤတွင်.. ကိုယ့်လုပ်ရပ် ကိုယ်ရွတ်ချပါရစေ။

ကျွန်တော်အသက် ၃၅ နှင့် ၄၀ နီးပါးခန့် အတိတ်ကအကျိုးပေးကြောင့် လားမသိ၊ ဘဝတွင် လိုချင်တာအကုန်ရခဲ့သည်။ ဒီတော့ ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ ဆိုသလို ဘုရားမေ့၊ တရားမေ့ အပျော်ကြားခဲ့သည့်ရက်ပေါင်း မနည်းတော့ပေ။ သီလငါးပါး ချိုးဖျက်မိခဲ့သည်များလည်းရှိသည်။ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့နှင့် ယဉ်ကျေးစွာပြောရမည့်အလျှင် လူငယ်တို့သဘာဝ ပျော်မြူးခဲ့ခြင်းဟု..

သို့သော် အပါယ်တံခါးဝမှ ငရဲမင်းကြီး၏ မှတ်တမ်းတွင် ပါကောင်းပါသွားမည်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ခုနစ်ရက်သားသမီးအပေါင်း တို့အား ဝိတ်ကားပြင်ထက်မှနေ၍ ငိုခိုင်း၊ ရယ်ခိုင်း၊ ဒေါသထွက်ခိုင်း၊ မောဟ၊ လောဘပေးခြင်း... စသည်ဖြင့် တကားရာကစိတ်၊ ဂုဏ်နှင့် လောဘကို အလွန်လိုလားသော လောဘစိတ်၊ ပြင်းထန်တဲ့ဒေါသစိတ်၊ မာန်မာနစိတ်များ ထကြွနှိုးကြားလာအောင် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ဟူသော ကံသုံးပါးနှင့် ချိုးဖျက်မှုကို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကြီး အားပေးအားမြှောက်ပြုခဲ့သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်၏ သရုပ်ဆောင်မှုများမှတစ်ဆင့် သဒ္ဓါတရားကောင်းတဲ့စိတ်၊ ကရုဏာစိတ်၊ အပါယ်လေးပါး ကြောက်တဲ့စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည့် လူစုကား နည်းလှပေသည်။ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ဖျော်ဖြေရေးကို စောင်းပေးခဲ့သည့် မဟုတ်လား။

ဤတွင်.. ကိုယ့်ဝင်္ဂကိုယ်ခံပါရစေ။

ပုထုဇဉ်တို့၏ ဖျော်ဖြေရေးကဏ္ဍကို ဘဝအကျိုးပေးကံကြောင့် ထမ်းဆောင်ရာတွင် ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်သည်လည်း ပုထုဇဉ်အလျောက် ကိလေသာအညှီအတောက် အနံ့အသက်များကြားထဲ ရုန်းကန်လွန်လူး၍လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ တပ်မက်မှု၊ သာယာမှု၊ လောဘ၊ မောဟများနှင့် နစ်မြန်းနေခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်၏ အိမ်ထောင်ရေး၊ သားရေး၊ သမီးရေးတို့ကို လျစ်လျူရှုမိသည်။ ဤတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခခပ်သိမ်းသော ‘အပူ’ဟူသမျှဖြစ်သော အဝိဇ္ဇာနှင့် လောဘဆင်းရဲ ဒုက္ခခပ်သိမ်းသော ‘တဏှာ’တို့၏ ချုပ်ကိုင်မှုများကို ကျွန်တော်ခံစားရ

ပေးဆပ်နေသူများ

၅၃

ဘယ်ဘယ်လူ မဟုတ်ဘူး၊ ကမ္မငယ်ဒါယာဒန်နို့ မသွေလှန်အမွေခံ စကန်ဖြစ်ပေလိမ့်၊ လမ်းစစ်အမှန်ပင်’တဲ့။]

ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ့်ကို အကျိုးပြုမှာပါပဲ။ ‘ဒီတော့.. ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်တော်ပြာသွားပြီ၊ ဦးနှောက်တွေ စားကုန်ပြီ။

ဆက်လက်ပြီး သမီး ‘မြင့်မိုးဦး’ ထပ်မံမေးလိုက်သော မေးခွန်းနှင့် အောင်ဆန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ပြန်လည်မြေကြားလိုက်သော အဖြေတို့သည် ကျွန်တော်ဘဝအတွက်၊ ရှေ့ဆက်ရမည့် အချိန်များအတွက်၊ ကံမကုန်သေးသရွေ့ ဆက်လျှောက်ရမည့် ဘဝခရီးလမ်းကြောင်းအတွက် အလင်းတန်းတစ်ခု ပြာဆင်းလာဘိသကဲ့သို့ပင်။

(မြင့်မိုးဦး - အကယ်၍ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတစ်ယောက်ယောက်က ရုပ်ရှင်မရှိတဲ့အချိန်တိုင်းမှာ တရားအားထုတ်ခဲ့ရင်ကော ဘယ်ရောက်မလဲ) (ဆရာတော် - ရုပ်ရှင်မရှိတဲ့အချိန်မှာ တရားအားထုတ်ခဲ့ရင်ကောဆိုတော့ ပြောရရင် ‘အပါယာဒီဝ ဒုက္ခေသု အပတမာနေကတ္တာ စရေတီဝီဇေဗျော’တဲ့။

တရား(ဓမ္မ)ဆိုတာ ဆင်းရဲတွင်းထဲ မကျရအောင် ဆောင်ထားတတ်တယ်တဲ့။ အပါယ်ဆင်းရဲမကျအောင်၊ ဆောက်တန်းမကျအောင် ဆောင်ထားပေးမှာပါပဲ။ တရားစောင့်သူကို တရားက ပြန်စောင့်မှာပါ။)

ဤတွင်.. ကိုယ့်ဝိတိကိုယ် ခံစားပါရစေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ မကောင်းမှုမှန်သမျှ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ဒိဋ္ဌိ စသည်တို့ကို မိမိနိုင်သလောက် အတတ်နိုင်ဆုံး နည်းပါးသွားအောင် လေ့ကျင့်ကာ သဒ္ဓါတရား ပွားများစေပြီး ကုသိုလ်ဇေးကိစ္စအဝဝတို့ကို ရှာဖွေလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ငိုသံနှင့်စ၍ ငိုသံနှင့်ဆုံးရသော ဘဝလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် မိမိဘဝကို လက်ဦးမှရအောင် ‘သတိ’ဆိုသည့် ‘အပ္ပမာဒသတိ’တရားကို စဉ်ဆက်မပြတ်မွေးရင်း လှူမှုရေးကိစ္စ၊ သာသနာရေးကိစ္စ အဝဝတို့ကို ထမ်းဆောင်လာမိတော့သည်။ အများကိုပြုပြင်ခြင်းသည် ဘယ်သောအခါမှ အချိန်နောင်းသည်။ ဗျာကံကျသည်မရှိ မဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့် သဒ္ဓါတရားကို ယုံကြည်စွာဖြင့် မိမိစိတ်ကလေး ကောင်းမွန်သန့်စင်လာအောင် ပြုပြင်ပြီး ‘အပ္ပမာဒသတိ’ တရားလေးဖြင့် စိတ်ကိုထိန်းကာ လုံ့လ၊ ဝီရိယ တရားဖြင့် ရဲရင့်ရင့်၊ ပြတ်ပြတ်သားသား၊ ရင်ဝင်ကုန်ကုန်

စွမ်းအားထက်အောင် ပြုပြင်၍ ဆက်လျှောက်မိရာ အချိန်ပိုင်း၊ ရက်ပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်း အတွင်း ပီတိများ ခံစားရပါတော့သည်။

ဤတွင်.. ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဝန်ခံပါရစေ။

ကျွန်တော်ဘဝလမ်းကြောင်း၏ အတိတ်မှဖြစ်ရပ်များ၊ အောင်မြင်မှုများတွင် သာယာနှစ်မွန်းပူမှ ရုန်းထွက်နိုင်မည့်အသိ၊ စိတ်ဓာတ်များကို ပေးဆောင်ခဲ့သူ သည် ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီးများ၊ နှစ်ဖက်သောမိဘများအပြင် ဘာသာ၊ သာသနာအကျိုး သယ်ပိုးကြသော ခုနစ်ရက်သားသမီး မမ္မမိတ်ဆွေ ဆရာသမားများ၊ ကျွန်တော်၏ဇနီး မြင့်မြင့်ခင်ဖေ (ခေါ်) ရွှေစီးကွက်နှင့် ကျွန် တော်၏သား ပြည်သိမ်းကျော်၊ သမီး မြင့်မိုးရီဦးတို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။ အနှစ်နှစ် အလလက အလိမ်းလိမ်းတက်နေသော ကျွန်တော်၏ 'ကိုယ်ပိုင်ကြည့်မှန်' ကို ကျွန်တော်၏ သားသမီး၊ ဇနီးသည်တို့ကြောင့် ပြန်လည်၍သုတ်ခါကာ ကြည့်ရှင် ရလိုက်သည် မတုတ်ပါလား။

ဤတွင်.. ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ် ရေးပါရစေ။

မြင်းမိုရ်တောင်ဦး မကကျားသည် ကျေးဇူးဂုဏ်ရှင် အနန္တမေတ္တာရှင် မိခင်၊ ဖခင်တို့အပေါ် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာညှိုးနှမ်းစေခဲ့သည့် အကုသိုလ်အမှုကံများကို ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏သီလကို လုံခြုံမှုအပြည့် အဝထားကာ မေတ္တာတရားကိုရေးရွှေ၍ သဒ္ဓါ၊ ဒါန၊ သီလ စွမ်းအားများနှင့် ကျေးဇူးရှင် ခုနစ်ရက်သားသမီး၏ နာရေးကိစ္စအဝဝကို မိမိခန္ဓာကိုယ်အားရင်း ကာ တစ်တပ်တစ်အား ထမ်းဆောင်၍ ပြန်လည်ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့ပါသည်။ မိမိတွင် ကောင်းကျိုးပေးလာလျှင် အကျိုးရှိအောင်နေဖို့၊ ကုသိုလ်ကံကို တိုးပွားရင်း တိုး ပွားလာအောင်လုပ်ဖို့၊ 'ဪ... ငါဟာ သံသရာခရီးသည်တစ်ယောက်ပါလား။ သံသရာတစ်ခုလုံးမှာ ငါ အမြဲနေရမယ့်နေရာ တစ်နေရာမှ မရှိပါလား' ဟူသော ဉာဏ်မျက်လုံးအသိ၊ ယခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၊ မွေးဖွားတဲ့နေ့မှစပြီး ယနေ့အထိ မိမိ အတွက် ဘာများကျန်တော့ရှိလဲ၊ လောကကြီးအတွက်ကော ဘာများထမ်းရွက်ပြီး ငြိလဲ၊ ပထမအရွယ်မှာ ပညာရှာမယ်၊ ဒုတိယအရွယ်မှာ စီးပွားရှာမယ်၊ တတိယ အရွယ်မှာ တရားဘာဝနာရှာမယ်လို့ ပုံသေမှတ်လို့ မရနိုင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမပိုင်၊ ပထမအရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်မှာ မသေစေရဘူးလို့ ဘယ်သူကမှ အာမခံချက် မပေးထား။ ဒီတော့.. ဒါနလေးရနိုင်ရင် ဒါန၊ သီလလေးရနိုင်ရင် သီလ

မေတ္တာဘာဝနာလေးရနိုင်ရင် မေတ္တာဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာအသိလေးရနိုင်ရင် ဝိပဿနာအသိလေး စသည်ဖြင့် အကန့်လေးများ၊ အသိတရားလေးများနှင့် ကိုယ့်ပိုကျွန်မယ့် အင်အားများကို စုစည်းပေါင်းစည်း၊ စုစည်းမှုကို အစည်းမပြေ သွားစေရန် သတိတရားနှင့် နေထိုင်သွားလာကာ 'နာရေးကျည့်မှုအသင်းကြီး' တွင် လှူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး၊ ဆင်းရဲ-ချမ်းသာ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး ခုနစ် ရက်သားသမီးတို့၏ ပုဆွေးသောကမီးများကို တတ်အားသရွေ့ ကင်းပျောက် သွားအောင်၊ လျော့ပါးသွားအောင် ကျွန်တော်၏ ဘဝအနှစ်များရှိရာအရပ်သို့ စစ်ကိုင်း ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ 'အများအကျိုး ရွက်သည်ပိုးက၊ ခန်းခနဲ ဆိုကိုရဲ့လည်း၊ မရွံ့မစောင်း၊ ကိုယ့်လမ်းကြောင်းကို၊ စိတ်ကောင်းနှင့် ယှဉ်၊ ရှေးစွန့်လော့' ဟူသော ဆိုဆုံးမစကားအတိုင်း ရှေ့သို့ချီတက်ဆဲ၊ ချီတက် မြဲပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤတွင်.. 'ကားကို ဘယ်မောင်းတာလဲ။ ရေဝေးက ရှေ့လမ်းလေ' ဟု ကျွန်တော်၏ဘေးတွင် လိုက်ပါလာလျက် မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် လုပ် ဆောင်ပေးသော ကျွန်တော်၏ဇနီး ရွှေစီးကွက်၏ သတိပေးသံကြောင့် ကျွန်တော် ၏ 'ဤတွင်.. ဤတွင်.. ဟူသော အတွေးများ ပြတ်တောက်သွားတော့သည်။ 'ဪ... သတိ၊ သတိတရား.. အပ္ပမာဒ မမှေ့မလျော့ကြဖို့ အဲဒီလောက်ကို အရေးကြီးပါလား' ဟူသော အသိတရားနှင့်အတူ ပစ္စုပ္ပန်တွင် ကျွန်တော် လုပ် ကိုင်သွားလာ လုပ်ရှားနေသောဖြစ်ရပ်ကို သုံးသပ်ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော်သည် ၁၀-၅-၂၀၀၂ (သောကြာနေ့) နံနက် ၁၀ နာရီတွင် သန့်လျှင်မြို့နေ အမျိုးသားစာပေဆရာ ဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင် (အသက် ၇၃ နှစ်) ၏ ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်သော ရုပ်ကလာပ်ကို ရေဝေး သုသာန်ရှိရာသို့ စာရေးဆရာမ သန်းမြင့်အောင်၊ ကျွန်တော်၏ဇနီး ရွှေစီးကွက် နှင့်အတူ သယ်ယူပို့ဆောင်နေခြင်းပါတကား။

ဆရာကြီးတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ 'သုဇယံချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်'၊ 'တစ်ပြည်သူမရွေးထား'၊ 'သူ့ကျွန်မခံပြီ' စသည့် အောင်မြင်မှုများစွာ ရရှိခဲ့သည့် ဝတ္ထုကောင်းများကို ကျွန်တော်သည် ရုပ်ရှင်အသွင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာကြီး၏ 'တစ်ပြည်သူမရွေးထား' ဇာတ်လမ်း(စာပေ)ဖြင့် ကျွန်တော် အနှစ်နှစ်အလလ စောင့်စားမျှော်လင့်ခဲ့ရသော အနုပညာရှင်တို့၏

သမိုင်းကြောင်းမှတ်တိုင်၊ မှတ်တမ်း၊ အထင်ကရဖြစ်စေမည့် 'အကယ်ဒမီရွှေစင် ရုပ်ဆွဲ' ဟုဆိုသော ရုပ်ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်၏ အနုပညာလမ်းကြောင်း သက်တမ်း တစ်ခုပေါ်တွင် တစ်ခုတည်းသော မှတ်တိုင်တစ်တိုင် စိုက်ထူခွင့်ရရှိခဲ့သည်။

ဆရာကြီး တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်သည် 'အပြင်ရန်' ဖြစ်သော နယ်ချဲ့တိုင်း တစ်ပါးတို့၏ ကျူးကျော်စော်ကား လွှမ်းမိုးမှုမှ တွန်းလှန်လိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက် လာစေသော ပြည်သူ့အကျိုးပြု၊ နိုင်ငံအကျိုးပြု၊ ဘာသာအကျိုးပြု စာပေများ ရေးသား၍ အများအကျိုး သယ်ပိုးခဲ့သလို မိမိကိုယ်တိုင်လည်း 'အတွင်းရန်' ဖြစ်သော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတည်းဟူသော ကိလေသာတရားကို အတတ် နိုင်ဆုံး တွန်းလှန်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးသည် ဤတစ်ဘဝအတွက် 'တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်' တည်းဟူသော မှတ်တိုင်တစ်ခုကို သမိုင်းတင်ရစ်စေခဲ့ပြီ။ နောင်သံသရာ အတွက် ဝိပဿနာဘာဝနာကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ပွားများအားထုတ်ကာ ဤဘဝ၌ ဤခန္ဓာကိုယ်ကို တန်ဖိုးရှိအောင် နေထိုင်အသုံးချ သွားခဲ့သူဖြစ်တော့ သည်။

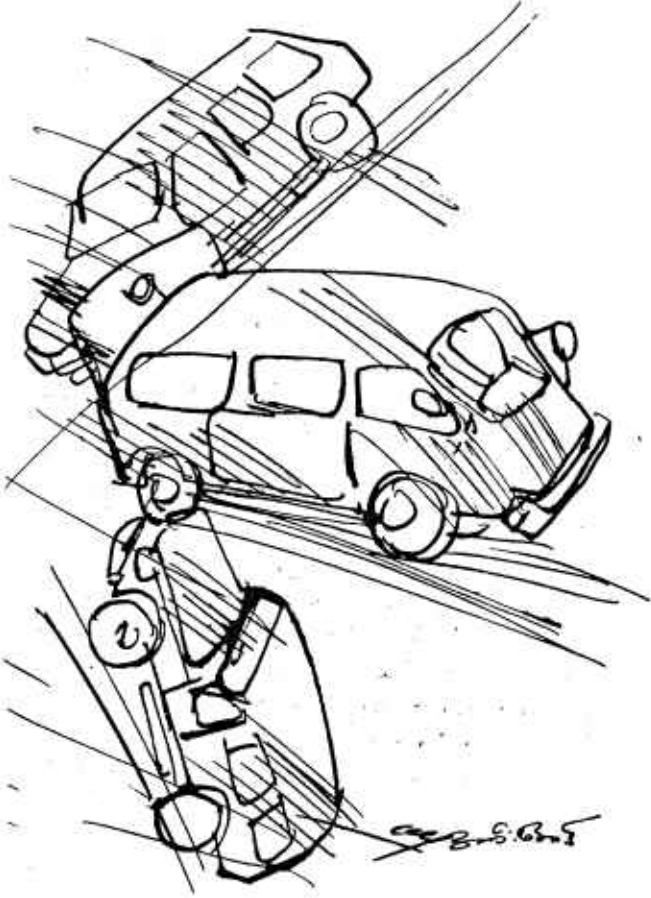
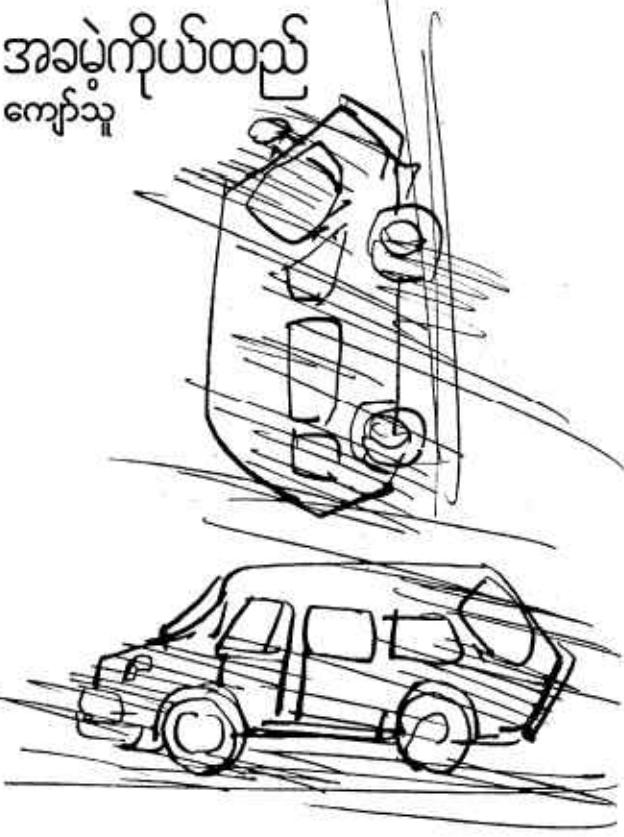
ဤတွင်.. ဆရာကြီး၏ ရုပ်အလောင်းအား ကျွန်တော်တို့ နာရေးကျည့်မှု အသင်းကော်မတီဝင်များ၊ ရေဝေးသုသာန်မှ ဝန်ထမ်းများ အကူအညီနှင့် ဖော် တော်ယာဉ်ပေါ်မှချကာ တွန်းလှည်းနှင့်တစ်ဆင့် ရေဝေးသုသာန် ရေခဲတိုက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေပြီ။

ရေခဲတိုက်တွန်းတံခါးကြီး၏ 'ကျိုင်းခနဲ' ပိတ်လိုက်သောအသံသည် ကျွန် တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကျွန်တော်၏ ဦးနှောက်၌ အသိတရား အလင်းတန်းတစ်ခု 'ဒိန်းခနဲ' ဝင်လာ တော့သည်။

ဆရာကြီးသည် သူ၏ မွန်မြတ်လေးစားထိုက်သော စာပေပညာရပ်ဖြင့် 'ပြင်ပရန်' ကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက် ကာကွယ်ခဲ့သကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့သည် မိမိ တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ 'အတွင်းရန်' ဖြစ်သော 'တဏှာ' ၏ ကျေးကျွန်မဖြစ် အောင် ပထမဦးစွာ စိတ်ခွဲသန့်သန့်ဖြင့် ရဲစိတ်ရဲမာန်မွေးကာ ဦးတည်မပျက် ရှေ့ဆက်ရန်သာ။

အခမဲ့ကိုယ်ထည် ကျော်သို့

အခဲကုန်ထည် ကျော်သူ

အခဲကုန်ထည်

ကိုယ်တည်းတစ်ယောက်၊ ဆင်းရဲရောက်လို့၊ ကိုယ့်နောက်အများ၊ ချမ်းသာပွားမှ၊ တစ်ပါးဖြစ်ထွေ၊ ဆင်းရဲစေတော့ ဟူသော ဆုံးမဩဝါဒစကားသည် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်၏သူငယ်ချင်းငါးယောက်အတွက် များလားဟု...။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ရေခဲချိုးသန့်စင်ပြီးလျှင် မိမိအတွက် တစ်နေ့ကုန်သုံးစွဲရမည့် အင်အားများအတွက် လိုအပ်သော အဟာရများ ဖြည့်ဆည်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျွန်တော်တို့၏ နာရေးကုညီမှုအသင်းကြီး အား လာရောက်အကူအညီတောင်းကြသော နာရေးရှင်တို့၏ အိမ်၊ ဆေးရုံ စသည့်နေရာများကို သွားရောက်ကြပြီး သေဆုံးသွားသော ဆင်းရဲ-ချမ်းသာ လူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး ဓနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာအား သယ်ဆောင်ကာ ရေဝေး၊ ထိန်ပင်၊ ထားဝယ်ချောင် စသည့် သူသာန်များသို့ သွားရောက်၍ အခမဲ့ပို့ဆောင်ပေးရတော့သည်။ ဤတွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စရပ်များကို ဘေးချိတ်ထားကာ တစ်ပါးသူတို့၏ ဒုက္ခကို ဖြစ်စေခံစားကာ သူတို့၏ဝန်ကို ပေါ့ပါးသွားရအောင် လုပ်ဆောင်ပေးရမည် မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့ လုပ်ဆောင်ပေးနေရသည်ကိုပင် 'ဝင့်'ဟု မဆိုထိုက်ချေ၊ မဆိုသင့်ပေ။

လူသားတိုင်း လူသားတိုင်း နောက်ဆုံးသွားရမည့်လမ်းသည် တစ်လမ်း

ပေးဆပ်နေသူများ

တည်းရှိသည်။ ဤလမ်းကိုသွားကြစဉ် ကျန်ရစ်ခဲ့သူတို့၏ နှလုံးသားကြော့ကွဲမှု၊ ရူးမတတ်ခံစားရမှုတို့ကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် သူတို့၏ 'အသုဘဝန်'ကို သူတို့ကိုယ်စား ဝိုင်းဝန်းကူညီမှုတစ်ရပ်ပင်။ ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးကြမည့်သူများထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မည်သို့သော အခက်အခဲ၊ အနှောင့်အယှက်များ၊ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမှုများနှင့် ကြုံတွေ့စေကာမူ နောက်မဆုတ်ဘဲ ရဲရဲပုံပုံ ရှေ့သို့ခရီးဆက်ကြမည်။ မှတ်ကျောက်တင်ခံနိုင်မည့်သူများပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သမိုင်းကြေးမုံမှန်များသည် ဖြူစင်သန့်ရှင်း ကြည်လင်တောက်ပနေမည်သာ ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရံဖန်ရံခါ နာရေးကိစ္စများ လိုက်လံဆောင်ရွက်ကြစဉ် လမ်းမပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့အား ရပ်တန့်တားဆီး၍ 'လူနာအရေးကြီးနေလို့ပါ၊ ဆေးရုံကိုတစ်ဆိတ်လောက်'ဟူသော အကူအညီတောင်းခံမှုများကိုလည်း ကြုံကြိုက်ရသေးသည်။ ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အချိန်မဆိုင်းဘဲ သူတို့သွားလိုရာဆေးရုံသို့ လိုက်လံ၍ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ရသေးသည်။

များသောအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားလာရသည့် ခရီးလမ်းတို့ကား ကြမ်းတမ်းလှသည်။ ချိုင့်များ၊ မြောင်းများ၊ ခဲကျိုးများ၊ ရေဆိုင်၊ ရေဗွန်များကို နေ့စဉ်ကျော်ဖြတ်သွားလာရမှုတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဖိနပ်များပင်လျှင် စုတ်ပြတ်ပွန်းပဲ့ကုန်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နာရေးရှင်မိသားစုတို့၏ သောကအပူမီးတို့သည် ပေါက်ကွဲလွင့်စင်ကာ 'မေမေကို ခေါ်မသွားရဘူး'၊ 'ဖေကြီးကိုထားခဲ့'ဟူသော အော်ဟစ်ငိုသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့၏ ကျောကုန်းများ၊ ရင်ဘတ်များကို လက်သီးနှင့် ထုခြင်းများကိုလည်း ခံစားတွေ့ကြုံရသည်။

ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့၏ စေတနာဖြင့် အခမဲ့လုပ်ဆောင်ပေးမပေးနေကြသော နာရေးကိစ္စများကို သွားရောက်ကူညီရာတွင် 'ဒီဘက်လမ်းက မဝင်ရဘူး၊ ယိုဘက်လမ်းက မထွက်ရဘူး' စသည်ဖြင့် လမ်းခရီးကိုပိတ်ဆို့ခြင်း၊ တားမြစ်ခြင်းများ ကြုံတွေ့ရသည်။ အယူစွဲလမ်းမှပင်ဖြစ်တော့သည်။ လူအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကြပါ၊ ကူညီကြပါ၊ ဖေးမကြပါ၊ မေတ္တာစိတ်ကလေးမွေးပြီး ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ကလေး ထားကြစေလိုသည်။ မိမိတို့အားလုံး နောက်ဆုံးသွားရမည့်

လမ်းက တစ်လမ်းတည်းပင် မဟုတ်ပါလား။ အယူသီးမှုများ ကင်းဝေးကြပါစေ။ တစ်နေ့က ရေဝေးသူသန်သို့ ငွေကြေးနှုန်းပါးသော လူတစ်ဦး၏ နာရေး ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကျွန်တော်တို့ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေးရန်အတွက် သူသန်တွင် တခြားသော နာရေးကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။ သူတို့၏နာရေးသည် စည်ကားလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ တော်တော်လေး ငွေကြေးတတ်နိုင်သည့် မိသားစုထဲမှ ဆုံးပါးသွား သည့် နာရေးကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သယ်ဆောင်လာသော သေဆုံး သူ၏ နောက်ဆုံးမရိုးကို လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးရာသော နာရေးရှင်သည် လိုက်လံ ပို့ဆောင်ရန် ကားပင်မငှားနိုင်။ ကျွန်တော်တို့၏ နာရေးကူညီမှုအသင်းကားနှင့် လိုက်ပါပို့ဆောင်ရသည်။ တစ်ဖက်နာရေးပို့ဆောင်ကြသောသူတို့သည် ကိုယ် ပိုင်ကားကြီး၊ ကားလေးအသွယ်သွယ်နှင့် အလွန်အလွန် ကွာခြားလှပါသည်။ အထက်ပါ ကွာခြားမှုဖြင့် ကွင်းကို ကျွန်တော်တို့၏ နာရေးရှင်မြင်တွေ့သော စိတ် ဆားယေဇာဖြင့် သူ၏သေဆုံးသွားသော ဆွေမျိုးသားချင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်စက် ထဲသို့ နှေးကွေးသောခြေလှမ်းဖြင့် သိမ်ငယ်စွာထည့်လိုက်တော့သည်။ တစ်ဖက် မှုလည်း ချမ်းသာသောအသိုင်းအဝိုင်းမှ သေဆုံးသူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း မီး သင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲသို့ ဝိုင်းဝန်း၍ထည့်လိုက်သည်။

ဤတွင် အမြဲတစ်ခုထွက်လာသည်။ မည်သို့ပင် ဆင်းရဲ၊ ဆင်းရဲ၊ မည် သို့ပင် ချမ်းသာ၊ ချမ်းသာ သူတို့၏ နောက်ဆုံးခရီးကား ဤလမ်းခရီးတစ်ခုပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဤခရီးလမ်းကိုသွားသော် မိမိပိုင်ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ ဆွေမျိုးသားချင်းအပြင် ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာများ ဘာဆိုဘာမျှ မပါသွား နိုင်ချေ။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ ကုသိုလ်နှင့် လောဘ၊ မောဟ၊ ဒေါသ၊ အကု သိုလ်ကံတို့ကိုသာ မိမိတို့သယ်ဆောင်သွားနိုင်တော့သည်။ *အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ* ဆိုသည်ကို ကောင်းစွာမြင်သိရှိ၍ မမေ့မလျော့သော သတိတရားများ၊ အပ္ပမာဒ တရားများ မွေးကြော့လိုတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အရွယ်လေးရလာပြီ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဆောင်ထမ်းရွက်နေကြသော နှလုံးရောဂါ၊ တီဘီရောဂါ၊ အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါသည်အပြင် အခြားအခြားသော ရောဂါမျိုးစုံနှင့် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်း သွားသော သူတို့၏ရပ်ခန္ဓာများကို သုသာန်သို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးနေစဉ် အချို့

ကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့၏ ကျန်းမာရေးသည်လည်း ရံဖန်ရံခါ ချွတ်ယွင်း မှုများလည်းရှိသည်။ ထိုအခါ ဆေးခန်း၊ ဆရာဝန်တို့ကို သွားရောက်ကုသမှု ခံရပေးသည်။ လောကကြီးတွင် မည်သည့်အရာမျှ မတည်မြဲ၊ အားလုံးသည် မြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်၊ ပျက်လိုက်၊ ဖြစ်လိုက်နှင့် သံသရာသည် လည်ပတ်နေ တော့သည်။

ထို့ကြောင့် သည်သံသရာမှလွတ်မြောက်ရာ ချမ်းသာအစစ်ရှိရာအရပ်သို့ ရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့သည် ကြိုးစားကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန် တော်တို့သည် *ဆင်းရဲရင်နှိပ်စက်ကြလိမ့်မယ်၊ ချမ်းသာအောင်လုပ်* ဟူသော *ပုစ္ဆားဘကွန်း*၏ ဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြုထားကြသည်။ သေဆုံးသွားပြီ ဆိုပါက ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် မသေခင်၊ သေမင်းလက်မဦးခင် မိမိရနိုင်သလောက် သီလကုသိုလ်၊ ဘာဝနာကုသိုလ် စသည့်ချမ်းသာအစစ်တို့ ကို သယ်ဆောင်ဖြည့်ဆည်းကြဖို့ လိုအပ်ပေသည်။ ဤအတွက် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်၏အသွယ်ချင်းငါးယောက်အတွက်တော့ စိတ်ချရပြီဖြစ်သည်။ ကျွန် တော်တို့သည် သီလလုံးဝလုံခြုံသည်။ ကုသိုလ်ရေးအတွက်လည်း ဘာဝနာပွား များနေသူတို့ဖြစ်သည်။ ဘုရားကြိုက်တဲ့ငါးယောက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ပါဝင် သည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။ ကျွန်တော်၏မှာမည် *၁/၉၁* ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏အသွယ်ချင်းများမှာ *၁/၄၇၅၄*၊ *၁/၆၅၅၉*၊ *၁/၉၅၄၄*၊ *၁/၇၅၆၇* တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် နေ့စဉ် မနက်တိုင်း ရေမိုးချိုးသန့်စင်ပေးကြသော *နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီး*၏ ဖော် ဘော်ယာဉ်ဝန်ထမ်းများ တစ်နေ့ကုန်သွားလာလှုပ်ရှားပြီး ကုသိုလ်ရေးကိစ္စအဝဝ တို့ကို လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ရန် ဓာတ်ဆီ၊ ဒီဇယ်တို့ကို မေတ္တာဖြင့် လာရောက် လှူဒါန်း ဖြည့်ဆည်းပေးသော *ကိုသူရိန်စိုးနှင့် ဇနီး မေသုဝင်း*၊ ကျွန်တော် တို့၏ ပေါက်ပြပျက်စီးကုန်သော တာယာများကို မေတ္တာဖြင့် လာရောက်လှူ ဒါန်းပေးသော *ကိုရဲကိုကိုနှင့် ဇနီး ချိုချိုမြင့်ဇော်(A1တာယာ)*၊ ကျွန်တော်တို့ နာမကျန်းဖြစ်၍ ကားဝပ်ရှော့၊ စက်ပြင်ဆရာတို့ထံ လိုက်လံပို့ဆောင် ကူညီပေးမ ပေးသော *ဦးအောင်ဌေး၊ ဦးမိုးကျော်သူ၊ ဦးအေးလွင်(ဗိုက်)နှင့် ဦးအောင်အောင်*

တို့အပြင် ကျွန်တော်တို့ နားဖို့၊ နေဖို့၊ ထိုင်ဖို့၊ ဆိပ်ဖို့ စသည်ဖြင့် နေရာပေးထား သော သယ်နိုးကျွန်းမြို့နယ်၊ သုဒဿနလမ်း၊ ၁၆/၂ ရပ်ကွက်ရှိ ဇောတိကာရာမ၊ ဗြဟ္မဝိဟာရ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးဥတ္တရတို့ကို ကျေး ဇူးအနန္တ အထူးတင်ရှိပါသည်။ *စုပေါင်းညီညာ အောင်ကြောင်းဖြာ*၊ *စည်းလုံး ခြင်းသည်အင်အား*၊ *တကယ်ဖြစ်ချင်တကယ်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်ရမယ်* ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်များအတိုင်း ကျွန်တော်တို့သည် လူသားတို့၏ လူမှုရေးကိစ္စတို့ကို လိုက်လံအမဲကုသိုလ်လုပ်ရာတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ လက်တွဲလုပ်ကိုင်လိုသူ တို့ကိုလည်း အစဉ်သဖြင့် လက်ကမ်းကြိုဆိုလျက်ပါ။

တစ်နေ့... ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ အမဲကုသိုလ်လုပ်မည့် ညီငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။

သူအမည်က *၆၈/၄၉၂၂* ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့၏ အနီး အနားတွင် *နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီး*မှ အမှုဆောင်များဖြစ်ကြသော ဒေါ်ရွှေ စီးကွက်၊ ဒေါ်သန်းမြင့်အောင်၊ ဒေါ်ခင်လှဝင်း၊ ဒေါ်ဥမ္မာနိုး၊ ဦးမျိုးစင်လင်း၊ ဦးဝင်းထွန်း၊ ဦးကျော်ကျော်လွင်၊ ဦးအေးထွန်း၊ ဦးအေးညွန့်၊ ဦးမောင်မောင်တို့ ဝိုင်းပွဲ၍ ပြောဆိုနေသော စကားများကို ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ဝမ်းသာပီတိ ဝမ်းဆီထိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် တို့၏ လုပ်ရပ်လုပ်အားများအတွက် ဂုဏ်ယူမိသည်။ ပီတိဖြစ်မိသည်။ ယင်း *ပီတိ*သည် ယခုဘဝအတွက် *အဖိုးတန်ဆုံးပီတိ*ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဒီကားလေးတွေ ဒီလောက်တောင် မညည်းမညူဘဲ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ လက်တွဲပြီး နာရေးကိစ္စတွေကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးနေတော့ သူတို့လည်း ဒီ ဘဝကနေ နောင်ဘဝကျရင် ပါဂျဲရီး၊ ပရာဒို ဘဝတွေ ရောက်သွားကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော် တဲ့။

ဟုတ်ပါတယ်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့သာ ယခုလက်ရှိဘဝမှာ သက်ရှိလူသား တွေဖြစ်နေကြရင် နောင်ဘဝကျရင်...

(နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးတွင် လာရောက်၍ ကိုယ်ကျိုးမစက်၊ အများ အကျိုးအတွက် ငွေအားဖြင့် လာရောက်လှူဒါန်းအားပေးကြသော မြင့်မြတ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ လူသားများနှင့် သက်မဲ့ဖော်ဘော်ယာဉ်များအား ဤဆောင်းပါးဖြင့်

မှတ်တမ်းတင်၊ မှတ်ကျောက်တင် ဂုဏ်ယူမိပါကြောင်း...။)
အနိစ္စကျဆုံးသော ကုသိုလ်အလုပ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သောစိတ်ဓာတ်ရှိ သူတို့၏ အလုပ်ဖြစ်ပေသည်
ကျော်သူ

ကိုးရာ
လေး
တစ်ခု

ရိက္ခာ

ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား အောင်ပန်းဖြူ (သို့မဟုတ်) ကလေးဖြူ၏ သုသာန်တွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်မှု ပြုတော့မည်လား...

ကျွန်တော်၏မိသားစု၊ ကျွန်တော်၏ ဇာတိချက်မြှုပ်ဒေသနှင့် ဝေးလံသော အရပ်ဒေသတွင် ကျွန်တော်ဇာတိသိမ်းရတော့မည်လား...

ကျွန်တော်၏ အပေါင်းအသင်းများနှင့် စိတ်တူကိုယ်တူ ကုသိုလ်ရေးကိစ္စ အဝဝတို့ကို လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ကြသော 'နာရေးကုညီမှုအသင်းကြီး'၏ ဆွေးနွေးသောကံရံဘော်တို့နှင့် ဝေးကွာရပြီလား...

ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ နာရေးကိစ္စအဝဝကို တက်ကြွစွာလုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်၏ နာရေးကိစ္စသည် လူမသိ၊ သူမသိနှင့် ဖြစ်တော့မည်လား... ဟု 'လား'ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်၏ရင်ခွင်တွင် ပဲ့တင်ထပ်မှုများ ရိုက်ခတ်နေဆဲပင်။

ပြီးခဲ့သည့် ဩဂုတ်လကဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ဩဂုတ်လ ၁၆ ရက်နေ့၊ အဲဒီနေ့... အဲဒီအချိန်တွင် ကျွန်တော်၏သားဖြစ်သူ မောင်ပြည့်သိမ်းကျော်တစ်ယောက် နိုင်ငံခြားသို့ ပညာသင်ရန် ထွက်ခွာမည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သား၊ သမီး၊ ဇနီးသည်တို့နှင့်ဝေးရာ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကလေးဖြူတွင် သားသမီးတို့၏ ပညာသင်ကြားမှုတွင် အထောက်အပံ့ရစေရန်အတွက်၊ ပညာ

ပေးဆပ်နေသူများ

သင်စရိတ်ပံ့ပိုးရန်အတွက် လူမှုရေးကိစ္စတို့ကို ဆွေ့ရပ်နားကာ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယို လောကသို့ ဖြန့်လည်ရောက်ရှိ ရိုက်ကူးပေးနေစဉ်ဖြစ်သည်။ 'အညှိုး' အမည်ရှိ ဒါရိုက်တာကိုမြတ်ဆွေရိုက်ကူးသော ဇာတ်ကားကိုရိုက်စဉ် မြင်းပေါ်မှကျကာ ဦးခေါင်း၊ လက်၊ နံရိုးတို့ ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ အရှိန်နှင့်လာသောမြင်းကို ဧကကို ဦးခေါင်း၊ လက်၊ နံရိုးတို့ ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ ပါးတပ်ရပ်လိုက်မှုကြောင့် ကျောက်တွင်းလမ်းကျင်းထဲသို့ ပက်ပက်စက်စက် ဦးခေါင်းနှင့် မြေကြီးကို ရိုက်မိကာ ပြန်အကျတွင် မိမိ၏ တံတောင်ဆစ်သည် မိမိ၏နံရိုးကြားသို့ဝင်၍ ခေတ္တမျှသတိလစ်ကာ နာကျင်မှု ဝေဒနာပေါင်းစုံ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်အား ရိုက်ကူးရေးအဖွဲ့ သားများက မော်တော်ကားဖြင့် အောင်ပန်းဖြူ ခုတင် ၇၀၀ ဆေးရုံသို့သယ်ဆောင်ကာ ဆေးရုံရှိ ဆရာဝန်ကြီးများ၊ ဆရာဝန်မကြီးများက ဇာတ်မှန် ဦးခေါင်းတွင်နှစ်ချပ်၊ နံရိုးတွင်တစ်ချပ်ရိုက်ကာ ဆေးထိုး၊ ဆေးကျွေးခြင်းဖြင့် ဂရုတစိုက် ကြပ်မတ်ကုသပေးတော့သည်။ ကွဲသွားသော ဦးခေါင်း၊ နဖူးမှာ ပြာဆင်းနေသော သွေးများနှင့်အတူ နံရိုးအတွင်းမှ အထိမခံနိုင်သော ဝေဒနာများအပြင် မိမိအား သယ်ဆောင်လာသော တွန်းလှည်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံ၏ မျက်နှာကြက်မှ မီးချောင်းများကို ကြည့်ကာ၊ ကြည့်ကာ ဝေဝါးစွာဖြင့် ငါသေတော့မှာပါလား။ ငါ့ရဲ့မိသားစု ဘယ်လိုခံစားမလဲ။ ငါ့ရဲ့ နာရေးကုညီမှုအသင်း သူ အသင်းသားများ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ စသည်ဖြင့် ရှုပ်ထွေးပေ့လီ ဝေဝါးမှုများ ထပ်ခါ၊ ထပ်ခါနှင့် အားကိုးရာကို ရှာမိတော့သည်။

'မိမိကိုယ်တိုင် ဒဏ်ရာရဖူးမှ သူတစ်ပါး၏ အမာရွတ်ကို ထောက်ထားကြင်နာနိုင်သည်' ဟူသော စကားနှင့် 'မိမိကိုယ်တိုင် ငိုဖူးမှ သူတစ်ပါး၏ရွက်သံကို နားလည်နိုင်သည်' ဟူသော ဆောင်ပုဒ်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ 'နာရေးကုညီမှုအသင်းကြီး'၏ ဆောင်ပုဒ်များဖြစ်သည်နှင့်အညီ ကျွန်တော်သည် ဤဆောင်ပုဒ်ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ကိုယ်ချင်းစာနာမှုအပြည့်နှင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ နာရေးကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်ပေးနေခြင်းဖြစ်၍ မိမိခံစားနေရသော ဝေဒနာအရပ်ရပ်တို့ကို လျစ်လျူရှုနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ ဦးခေါင်း၊ နဖူးသားတွင် ကျွန်တော်သေလို့မဖြစ်သေး၊ ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား သင်္ဂြိုဟ်လို့မဖြစ်သေး။ 'သင်္ဂြိုဟ်' ကလေး

စကားမှာ သင်္ဂဟဟူသော ပါဠိမှ လာခြင်းဖြစ်သည်။ သင်္ဂဟ=ထောက်ပံ့ ကူညီခြင်းဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက်အဖို့ ရှင်သန်နေချိန်တွင် သူ့ကိုယ်သူ ဖေးမ စောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့။ ရှင်သူတို့ကသာ ပိုင်းပြီး(သင်္ဂဟ)ပြုကြရတော့မည်။ သူ့အတွက် နောက်ဆုံးကူညီရခြင်းပင်။

ဤတွင် ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးအချိန်ဟု အဖြစ်မခံနိုင်။ ငါ့ မသေရသေးဘူးဟေ့ဟေ့ စိတ်ကိုတင်းထားမိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်.. မိတ်ဆွေ.. ငါ့အဖားက ဖြတ်သွားတဲ့အခါ သတိပြုလိုက်မိပေ။ ငါ့လည်းပဲ တစ်ခါတုန်းက မင်းလိုပဲ အသက်ရှင်ခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ မင်းလည်း တစ်နေ့ကျရင် အခု ငါ့လိုဖြစ်လာမှာပါ။ ပြင်ဆင်စရာရှိသမျှ ပြင်ဆင်ပြီးရင် ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ပေါ့။ နေမဝင်ခင် ရိက္ခာပြင်ပါ။ (အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ)တဲ့ရာ။

ဤတွင် ကျွန်တော်၏ရိက္ခာအတွက် ကျွန်တော်သယ်ဆောင်မှု၊ ကျွန်တော်ထုပ်ပိုးမှု၊ ကျွန်တော်စုဆောင်းမှုများသည် ကျွန်တော်အတွက် မပုလဲသေး။ မပြည့်စုံသေး၍ ကျွန်တော် မသေချင်သေး။ ကျွန်တော်အား သင်္ဂြိုဟ်မှုပြုလုပ်ရန် ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်သေး။

ကျွန်တော်မိသားစုအတွက် အတိုင်းအတာတစ်ခု၊ အဆင့်တစ်ခု ရရှိအောင် ကျွန်တော် ပြုလုပ်ထမ်းရွက် သယ်ပိုးပြီးဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ရိက္ခာအတွက် ကျွန်တော်၏ စုဆောင်းမှုကား နည်းပါးသေးသည်။ ကျွန်တော်သည် လူသားတို့၏ နာရေးကိစ္စအဝဝနှင့် မိမိ၏အိပ်မက်ထဲတွင် စယားချထားသော မိဘမဲ့ကလေးသူငယ်တို့၏ ဘဝရှင်သန်မှု၊ ကုသိုလ်ဖြစ်စေရေး၊ ဆေးခန်းများ ထူထောင်မှု၊ တိုင်းပြည်၏ သားကောင်းရတနာများ ပေါ်ပေါက်လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမှု စသည့် လူမှုရေးကိစ္စများကို ထမ်းရွက်ရင်းနှင့် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ကိစ္စအဝဝကိုသယ်ပိုးရင်း ကျွန်တော်၏ ရိက္ခာထုပ်ကို ကျွန်တော်ပြည့်ဆည်းရဦးမည်ဖြစ်သည်။

မန္တလေးဦး၊ ပြောရုံရိအသင်းကြီး၏ နာယကဆရာတော်ဖြစ်သော မဟာဓမ္မကထိက ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တတိက္ခ (တောင်စလင်းတိုက်သစ်)၏ ဆုံးမဩဝါဒစကားဖြစ်သော 'မရဏနဿတိ'။

သဗ္ဗေသတ္တာ မရိသုခ မရန္တိ မရိဿန္တိစ

သဗ္ဗေသတ္တာ - အလုံးစုံသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့သည်။ မရိသုခ - သေလည်း သေခဲ့ကြကုန်ပြီ။ မရန္တိစ - သေလည်း သေနေကြဆဲဖြစ်ကုန်၏။ မရိဿန္တိစ - သေလည်း သေကြပေလိမ့်ဦးမည်တကား။

မရဏံမေ နိစ္စံ၊ မရဏံမေ ဓုဝံ၊ အဒ္ဓါဟံ မရိဿမီ

မေ - ငါ့အား၊ မရဏံ - သေရခြင်းသည်။ နိစ္စံ - မြစ်၊ မေ - ငါ့အား၊ မရဏံ - သေရခြင်းသည်။ ဓုဝံ - ခိုင်ခံ့၏။ အဒ္ဓါ - မလွဲစကန်၊ အဟံ - ငါသည်။ မရိဿမီ - တစ်နေ့သေရပေလိမ့်မည်တကား။

ထို့ကြောင့် အသက်ကြီးငယ်မရွေး၊ ရာထူးဂုဏ်ရှိရှိပါမရွေး အားလုံးအားလုံး သွားရမည့်လမ်းသည်ကား ဤလမ်းတစ်လမ်းပင် ရှိတော့သည်။

ဤလမ်းသို့မသွားခင်၊ မရောက်ခင် ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိက္ခာစုဆောင်းဖို့ အရေးကြီးသည်။ ဤလမ်းသို့ မဆိုက်ရောက်ခင် ယခု မိမိကြုံတွေ့ခဲ့ရသော သွေးထွက်သံယိုဖြစ်မှု၊ နာကြင်မှု စောဒနာအသီးသီးတို့သည် ကျွန်တော်၏ ဝဋ်ကြွေးများပင်ဖြစ်တော့သည်။ အတိတ်ဘဝမှ မည်သူ့ကိုများ မည်မျှကုန်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သနည်း။ ဤတစ်ကြိမ် မိမိသည် သေမလောက်ခံစားမှာကုန်ခဲ့ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ 'အညှိုး'ဟူသော ဇာတ်ကားအမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင် အညှိုးကြီးစွာ မြေပြင်သို့ ပိုးစိုးပက်စက်ကျသွားသော ကျွန်တော်ကို စွာနှင့်ပေါက်ရန်ကြိုးစားသော မြင်းပေတည်း။ ဤသည်မှာ မိမိသည် ယခင်ယခင်ဘဝများက သယ်ပိုးလာသည့် ရိက္ခာပင်ဖြစ်တော့သည်။ ဤသို့ မိမိသယ်ဆောင်လာသော ရိက္ခာမှာ အမှိုက်ရိက္ခာထုပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ပစ္စုပ္ပန်အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့သည် ဖြူစင်နုတ်လှသော ရိက္ခာထုပ်များကို စုဆောင်းပြင်ဆင်ရန် လိုအပ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားနေသော နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီး၏ ခုနစ်ရက်သားသမီး လူမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ ဆင်းရဲ-ချမ်းသာမရွေးတို့၏ နာရေးကိစ္စအဝဝကို အမတ်ကူညီပံ့ပိုးပေးမှုတို့ကို လုပ်ဆောင်ပေးရင်း မရဏနဿတိကို အမြဲအဆင် စုပြင်နေသကဲ့သို့ဖြစ်၏။

ယခုမှ ကျွန်တော်မသေသေး။ သေချိန်မတန်သေး။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ချာ

မောစာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးသို့ ရေခြလမ်းချလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာပျူငှာသောအပြုံး၊ ကြင်နာသောအကြည့်၊ ဖေးမသော လက်အုံတို့နှင့် ကြိုဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်၏ အတ္တကိစ္စများကို လုပ်ဆောင်ပြီးသွားချိန်မှာ အများအတွက် ပရကိစ္စအဝဝကို ပြန်လည်ထမ်းဆောင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။ တစ်လတာမျှကြာမြင့်၍ အဆက်ပြတ်သွားသော ကူညီမှုတို့ကို ဆက်၍ ကျွန်တော် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရတော့မည်။ ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့အတွက်၊ ပြည်သူပြည်သားများအတွက်နှင့် ကျွန်တော်၏ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ရိက္ခာအတွက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤတွင် ဘာဦးသုခ၏ ဆုံးမဩဝါဒစကားရပ်သည် ကျွန်တော်အတွက် အားဆေးတစ်ခွက်၊ သတိပေးချက်၊ မမေ့မလျော့သောသတိကို နှလုံးသွင်းထားရမည့် စကားရပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

အာသီသပတ္တနာ သဗ္ဗေသင်္ခါရ၊ အနိစ္စာ အနိစ္စယ၊
မရိဿရေ မရဏန္တံ၊ ဂမိတ္တာန လှမံကာယံ၊
စိပိဿရ မြင်မြင်သမျှသင်္ခါရ မုချသေမည် မှန်လှသည်။
အာဒီနဝ ဤကာယ စွန့်ချသင်္ဂြိုဟ်ကြရမည်။
အလောင်းပြာကုဗျာပန သောမျိုးစုံ ကြုံရပြီ။ ပရိဒေဝ ထိုဒုက္ခ ဖေးမကူညီကြပါမည်။ ဆင်းရဲ-ချမ်းသာ ဘာသာမရွေး ကိစ္စအေး အားပေးဆောင်ရွက်ကြပါသည်။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ မြင်သည်။ မသေရအမှန်အမတ် နိဗ္ဗာန်ရမ်းသာဆိုက်စေသတည်း။

ကျော်သူ

ခုတ်မယ်ထစ်မယ် ပါးပါးလှီးမယ်
ကျော်သူ

သာသနာအတွက် ဟောကြားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများသည် ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစား
ဦးစိုက်ကြသော်လည်း ကံနှင့်ပတ်သက်၍ ယုံကြည်မှုအားနည်းမှုများကို တွေ့ရ
သည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ကောင်းတာလုပ်လျှင် ကောင်းကျိုးပေးမည်၊
မကောင်းတာလုပ်လျှင် မကောင်းမှုများ အကျိုးရမည်ဟူ၍ ဟောကြားခဲ့တော်
မူသည်။ မိမိ၏ကံသာလျှင် မိမိ၏ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း၊ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာများဖြစ်သည်။
ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးတို့သည် ကံတရားပေါ်၌သာလျှင် တည်လေသည်ဟူ၍
မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်များရှိခဲ့သည်။

သို့သော် လူအများစုသည် နာရေးကိစ္စများတွင် အယူသီးကြသည်။ နာ
ရေးကိစ္စကြောင့် စီးပွားပျက်တယ်၊ လူသေတတ်တယ်၊ ထိခိုက်နစ်နာမယ်၊ ဖျက်စီး
ဆုံးရှုံးတတ်တယ်၊ နိမိတ်မကောင်းမှုတွေဖြစ်စေတယ်... စသည်... စသည်ဖြင့်
ဘိုးဘေးဘီဘင်လက်ထက်ကတည်းက အယူသီးမှုများ၊ အရိုးခွဲမှုများ၊ အမှားစွဲ
များ ရှင်သန်လာခဲ့သည်။

ယနေ့ခေတ် လူတော်တော်များများသည် အဆင်း၊ အနံ့၊ အသံ၊ အရသာ၊
အတွေ့အထိဟူသော အာရုံငါးပါးထဲတွင် နှစ်မွန်းနေကြကာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိတို့
သုဘ (သို့မဟုတ်) မင်္ဂလာဟုထင်နေကြသည်၊ မြင်နေကြသည်။

အမှန်စင်စစ် ရှင်သူ၊ သေသူတို့ အားလုံးသည် အသုဘ (သို့မဟုတ်)
အမင်္ဂလာများသာ ဖြစ်တော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိတို့အားလုံး ရေမချိုးဘဲနှင့် ရက်ပေါင်း(နှစ်
ဆယ်)ခန့် နေကြည့်သော် မိမိတို့ခန္ဓာမှ အပုပ်နံ့များ တထောင်းထောင်းထွက်နေ
မည်။ ဒွါဒြေကပ်ပါးမှ အနံ့အသက်မျိုးစုံ ထွက်နေတော့မည်။ ရုပ်တရား၊ နာမ်
တရား အားလုံးသည် အသုဘချည်းပင်ဖြစ်တော့သည်။ မည်သည့်အရာမှ တည်
မြဲမှုကို မဆောင်နိုင်ချေ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် လူများ ၉၆ ပါးသောရောဂါ ဖြစ်ပွားရခြင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ ရှေးယခင်ကာလ ကမ္ဘာဦးစကာလတွင် လိုချင်တပ်မက်မှုကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်သောရောဂါ၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သောရောဂါ၊
နိမ့်နိမ့်ရင့်ရင့်မှုရောဂါ ဟူ၍ သုံးမျိုးသောရောဂါသာ ရှိခဲ့သည်ဟူ၍ ဟောကြား

ခုတ်မယ်၊ ထပ်မယ်၊ ပါးပါးလှီးမယ်

'ဟာ... မင်းတို့က တတ်လည်းတတ်နိုင်ရဲ့နဲ့၊ ပိုက်ဆံလည်းရှိသားနဲ့
ဘာဖြစ်လို့ ဒီနာရေးကူညီမှုအသင်းကိုမှ သွားပြီးအကူအညီတောင်းရတာလဲ'
'ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ပိုင်အခေါင်း(Coffin) နဲ့ စီးမသင်္ဂြိုဟ်တာလဲ'

စသည်...စသည် စကားသံများ၊ တီးတိုးသံများသည် ကျွန်တော်အပေါ်
ဝမ်းကွဲတော်သူ၏ နာရေးကိစ္စတွင် အဒေါ်၏သားဖြစ်သူ၊ ကျွန်တော်၏ညီဝမ်းကွဲ
အား သူတို့၏ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ချို့မှ ပြောကြားလိုက်သော စကား
ရပ်များပင် ဖြစ်ကော့သည်။ ကျွန်တော်၏ညီဝမ်းကွဲမှ ကျွန်တော်အား ပြန်လည်၍
ပူဆွေးသောက အပူမီးများထဲမှ အားယူကာ တီးတိုးပြန်လည်ပြောပြ၍ ကျွန်တော်
သိလိုက်ခြင်းပင်။

ဤတွင် ကျွန်တော်တွင် ရှင်းပြရန်တာဝန်ရှိလာသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင်
ညီထွက်၊ ကိုယ်ပိုင်အသိနှင့် ရှင်းပြသည်ထက် ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး
ဖြစ်သော၊ ကျွန်တော်တို့ ကြည်ညိုလေးစားသော မန္တလေးမြို့၊ ဗြဟ္မာစိုရ်ကျောင်း
တိုက်ဆရာတော်ကြီး မဟာဓမ္မကထိက ဗဟုဇနပိတဓရ ဘဒ္ဒန္တတိက္ခ ဟောကြား
ခဲ့သော ယဿသတို့သား တရားတော်ထဲမှလူများ အယူသီးပုံများ၊ အစွဲကြီးပုံ
များ၊ တလွဲဆဲပင်ကောင်းမှုများကို ထုတ်နုတ်ရှင်းပြပါမည်။ ဆရာတော်ကြီးသည်
ဤယဿသတို့သား အရဟတ္တဖိုလ်တည်ခန်း တရားတော်ကို အမျိုး၊ ဘာသာ

ခဲ့သည်။ ဤသည်မှ တိရစ္ဆာန်များကို သတ်ဖြတ်စားသောက်ခြင်းမှ အစပြု၍
ရောဂါ ၉၆ ပါးတို့သည် လူတို့တွင် ဖြစ်ပေါ်လာရတော့သည်။ မြတ်စွာဘုရား
သည် လူမသာကို အိမ်ထဲသို့၊ ရုပ်ကွက်ထဲသို့သွင်းရာ၌ 'ခိုက်သည်' ဟူ၍ မဟော
ကြားခဲ့ပါ။ အမှန်စင်စစ် တိရစ္ဆာန်မသာ (ဥပမာ-ကြက်၊ ဝက်၊ ပုရစ်...)ကို
ဝမ်းစိုက်အတွင်းသို့သွင်းမှသာ ခိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ဒုလ္လာအညောင်းရောဂါသည်
သည် ကြက်သားစားကြည့်၊ သွေးတိုးရောဂါရှိလျှင် ဝက်သားစားကြည့်၊ ပုရစ်
စားကြည့်လျှင် သေသည်အထိ ခိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်၍
သေသည်အထိ ခိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ဤတွင် မြတ်စွာဘုရား၏အယူနှင့် လူ
တော်တော်များများ၏အယူတို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတော့သည်။

ဆုံးပါးသွားတဲ့ လူမသာကို အိမ်ထဲမသွင်းကောင်းဘူး၊ အိမ်ရှေ့ကမမြတ်
ရဘူး၊ အိမ်ပေါက်ဝက မထုတ်ရဘူးဟူ၍ အယူသီးမှုများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေတော့
သည်။ ရွာအပြင်ဘက်တွင် သေလျှင် ရွာထဲမသွင်းရဘူး။ အရပ်အပြင်ဘက်တွင်
သေလျှင် အရပ်ထဲမသွင်းကောင်းဘူး။ သွင်းလျှင် ရွာနာတယ်၊ အရပ်နာတယ်၊
အိမ်သူအိမ်သားတွေ ခိုက်တယ်ဟူ၍ မည်သည့်ကုမ်းဂန်တွင်မှ မပါရှိပါ။ သို့
သော် အားလုံး၊ အားလုံးနီးပါး အယူသီးက စိုးမိုးလွှမ်းမိုးမှုကို ခံနေရသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မနက်တိုင်း၊ မနက်တိုင်း အိမ်ရှင်မများ ဈေးဝယ်သွား၍
ဈေးမှအပြန်ကို ကြည့်လိုက်စေချင်သည်။ ခြင်းတောင်းလေးနှင့် ဈေးဝယ်ပြီးပြန်
လာတဲ့အခါတွင် ခြေထောက်လေးနှစ်ချောင်းကို ဈေးခြင်းတောင်းတွင်းမှ မပေါ်
ပေါ်အောင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို အောက်မှခုကာ ပြန်လာပုံကို တွေ့ကြရ
မည်ဖြစ်သည်။ ဤခြေထောက်ကား ကြက်၊ ဝက်... စသည်တိရစ္ဆာန်၏ ခြေ
ထောက်ပင်။ ဤသို့သော ကြက်၊ ဝက်၊ ဆိတ်၊ ငါး စသည်တိရစ္ဆာန် မသာ
ပေါင်းစုံတို့ကို မိမိတို့အိမ်တွင်းသို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာသွင်းကြသည်။ အဆိုးစွာ
ဆုံး မြေမသာလည်းသွင်း၊ ပုရစ်မသာလည်းသွင်း၊ ဖားမသာလည်း သွင်းကြ
တော့သည်။ 'လူမသာတော့ မသွင်းဘူးတဲ့'

လူသေလျှင် အိမ်နောက်ဘေးသယ်သွား၊ ပြီးလျှင် တံစက်မြိတ်ရေလက်
ပြန်ရေနှင့် ရေချိုးပေး၊ ဆပ်ပြာတိုက်၊ ရေသူတ်၊ အဝတ်အစားဝတ်ပေး၊ သနပ်
ခါးလိမ်း၊ ဆံပင်ထုံးပေး၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီဆိုးပေး၊ နှင်းဆီပန်းပန်းပေးနှင့် စသည်

ဖြင့် သေသွားမှ ကြင်နာပြု၊ ဂရုစိုက်ပြုနေကြတော့သည်။ အလောင်းလှအောင်
လုပ်တာတဲ့၊ ပြုံးပြုံးလေးသေမှ အလောင်းလှတာတဲ့။ နောက်မှ ခေါင်းကဆံပင်
ကိုဖြတ်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို တုပ်တော့သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့မေးကြည့်
တော့ သူ့ကို အိမ်မှာ နှစ်ညတောင်သိပ်ထားရဦးမှာတဲ့။ သေတာတောင် အချုပ်
အနှောင်ခံရတဲ့ဘဝ။ အမှန်စင်စစ် တရားလေးတွေပြီး ပြုံးပြုံးလေးသေမှ
အလောင်းလှမည်ဖြစ်သည်။

ယခုမှ ဈေးမှသယ်လာသော တိရစ္ဆာန်မသာများကို အိမ်ထဲသွင်း၊ မီးဖို
ချောင်ထဲသယ်၊ ရေဆေး၊ ဓားသွေး၊ ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်၍ ချက်ပြုတ်၊ စားပွဲပေါ်
တင်ကာ မိသားစုခိုင်းပွဲစားသောက်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ အရိုးကိုပင် နူး
နေအောင်လုပ်ပြီး စားကြသည်။ ပါးစပ်ထဲ ညက်ညက်ကြေအောင်ဝါး၊ မျိုချ၊
ဝမ်းစိုက်ထဲသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ဤတွင် လူဝမ်းစိုက်တို့သည် တိရစ္ဆာန်
တို့၏သင်္ချိုင်းပင်၊ လူပါးစပ်သည် တိရစ္ဆာန်တို့၏ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ပင် ဖြစ်တော့
သည်။ တိရစ္ဆာန်မသာကျတော့ ဝမ်းစိုက်ထဲသို့ထည့်ပြီး လူမသာကျတော့ အိမ်
ထဲသို့ပင် အသွင်းမခံမှုတို့သည် အဆိုးဝါးဆုံးသော အယူသီးမှု၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ
ဝါဒမှ ဆင်းသက်လာမှုပင် ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ဖန် လူသေပါးစပ်ထဲသို့ ငွေတစ်မတ်ထည့်ခြင်းသည် 'ကူးတို့ခ' ဟု
ဆိုကြပြန်သည်။ လူသေ အသက်မရှိသောခန္ဓာသည် ငွေတစ်မတ်နှင့် မည်သည့်
ကားကို စီး၍ရမည်နည်း။ တချို့သောသူတို့က ပါးစပ်ထဲမှ ငွေတစ်မတ်ကို
နှိုက်ယူပြန်သည်။ Lucky ကောင်းတယ်တဲ့၊ ငွေပွားတယ်တဲ့။ နောက် နာရေး
မော်တော်ယာဉ်လည်းရောက်ရော ခြေက မထုတ်ရဘူး၊ ခေါင်းကမထုတ်ရဘူး၊
တံခါးဘောင်နဲ့ မထီရဘူး၊ အိမ်နံရံနဲ့မထီရဘူး၊ လှေကားက မဆင်းရဘူးနှင့်
'ဘူး' များ ပဲ့တင်ထပ်လျက်ပင်။ နောက် ကြေးစည်ထု၊ ကနဲပျင်းပျက်ခြင်းများ
ပြုလုပ်တော့သည်။ ရေဆိုးခွဲလိုက်ခြင်းသည် သေသူအား အိမ်သို့ပြန်မလာနိုင်
အောင် ဆိုးစားခွဲခြင်းဟုဆိုသော်လည်း မော်တော်ယာဉ်ပေါ်သို့ တင်သောအခါ
ခေါ်မသွားရဘူး၊ မခွဲနိုင်ဘူး။ ပစ်သွားပြီလားဟူ၍ ငိုကြွယိုကြနှင့်ပင်။ အယူအစွဲ၊
အယူသီးမှုတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်လုပ်ရပ်များပင်။ သူသန်တွင် ဝေငှသည့်
ယပ်တောင်၊ လက်ကမ်းစာစောင်မှအစ အကုန်ယူကြသည်။ သေသူ၏ ပုဆိုး၊

လုံချည်၊ အင်္ကျီ၊ ခုတင်၊ မြင်ထောင်၊ မွေရာများကို ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့ခြင်းသည် အိမ်မှာခိုက်မှာစိုး၍ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ကန့်လန့်ကာ(ခန်းဆီး) ချုပ်၍ ဦး/ဒေါ်..... ဘယ်သူ၏ကောင်းမှုဟု စာတန်းထိုးကာ ဘုန်းကြီးကျောင်း မျက်နှာစာမှာ ကုသိုလ်ရအောင် ဆွဲပေး၊ ချိတ်ပေးရန် တောင်းဆိုလျှောက်ထားကြသည်။ အိမ်တွင် ခိုက်မှာစိုး၍ဟု ဆိုကြသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းများ၊ ဘုန်းကြီးများကတော့ ခိုက်ချင်ခိုက်ပါစေဟူသော သဘောများလားဟု စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ဤကဲ့သို့ ခိုက်မှာကိုကြောက်ကြလျှင် သေဆုံးသွားသူ၏ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်၊ ဆွဲကြိုး စသည်တို့ ဘယ်များရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ခိုက်မှာစိုးလို့ဟု၍ ပို့ဆောင်လျှင်ခါနီးခြင်းကို မမြင်မိချေ။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဆုံးပါးသွားပါက နာရေးမော်တော်ယာဉ်ကို ဒီဘက်မထွက်ရဘူး၊ ဟိုဘက်ကထွက် ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ရပ်ကွက်တိုင်းလိုလိုတွင် အစဉ်ကြားရမြဲ။ အဘယ်ကြောင့်ဆို ဒီဘက်အခြမ်းက သေသူတွေများနေလို့ဗျာ။ က... အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒီတစ်ခါ ဟိုဘက်ကလူတွေ သေစေလိုတဲ့ သဘောလားဗျာ။ အကယ်၍များ ဒီဘက်ကလည်း အထွက်မခံ၊ ဟိုဘက်ကလည်း အထွက်မခံခဲ့လျှင် မည်ကဲ့သို့ သင်္ဂြိုဟ်မည်နည်းဟု စဉ်းစားစေချင်သည်။

ဤသို့သော အစွဲအလမ်း၊ အယူသီးမှုတို့ကြောင့် ရှေးယခင်ကတည်းက မြန်မာလူမျိုးများတွင် နာရေးကုညီမှုအသင်းဟူ၍ မရှိခဲ့ခြင်းပင်။ အမှန်မှာ ဈာယန်ပြာချသည့်အလုပ်သည် အမှန်တကယ် မြင့်မြတ်သော အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ အနိမ့်ကျဆုံးသော ကုသိုလ်အလုပ်သည် မြင့်မြတ်သော၊ ဖြူစင်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသူတို့၏ အလုပ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်သူတို့အား သနားညှာတာ နှိုင်းပင်းကုညီသူတို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူတစ်ပါး၏ ဒုက္ခကို ကယ်တင်သူတို့၏အလုပ်သည် နာရေးကုညီမှုအသင်း၏ လုပ်ရပ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဤသည်ကို ဂုဏ်မရှိသည့်အလုပ်၊ ခိုက်သည့်အလုပ်... ဟူ၍ အယူသီးကြသည်။ သုဘရာဇာဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ မေးချင်၊ ခေါ်ချင်၊ ဆေးမော်ကြောပက်ပင် မလုပ်ချင်ကြပေ။ ဤသည်မှာ တရားသဘောနှင့် တေးစွာ အယူသီးကြခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ မြန်မာလူမျိုးများသည် လူအယောက် ၁၀၀ တွင် ၉၀ ခန့်ရှိသည်။ ဥပမာ-အလောင်းတစ်လောင်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ်မှာ

ငါးထောင်ကျပ် ကုန်ကျမည်ဆိုလျှင် အလောင်း ၂၀ အတွက် ငွေတစ်သိန်းကုန်မည်။ တစ်နှစ်လျှင် ၃၆၅ သိန်းကုန်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့တစ်နှစ်လျှင် အနည်းဆုံး ၃၆၅ သိန်းဝင်မည့်ကုမ္ပဏီများ၊ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းများမရှိနိုင်။ မည်သည့်ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းမှ ဤသို့မမြတ်နိုင်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့သည် ဤသို့ မြေမြုပ်ခဲ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခံများယူ၍ ဘဝကို ရပ်တည်ကြသောသူများမဟုတ်။ မိမိဝမ်းတစ်ဝမ်း မိမိရှာဖွေစားသောက်ရင်းနှင့် စေတနာတန်ထမ်း အခမဲ့ကုသိုလ်ယူနေကြသူများပင်ဖြစ်သည်။

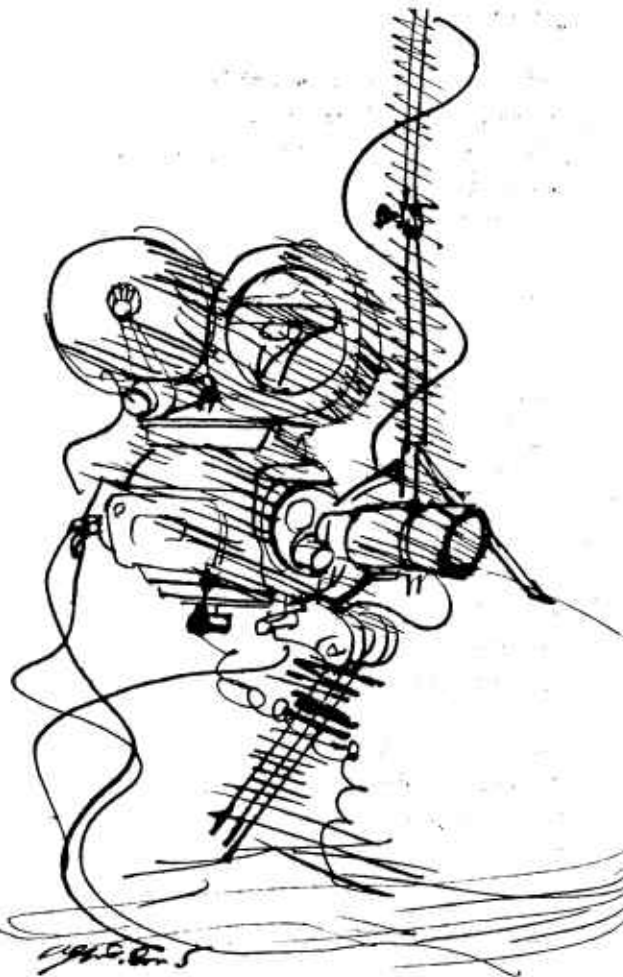
ကျွန်တော်တို့၏ နာရေးကုညီမှုအသင်းကြီးသည် လူမျိုး၊ ဘာသာမရွေး၊ ဆင်းရဲ-ချမ်းသာမရွေး ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ နာရေးကိစ္စအဝဝကို အခမဲ့ကုသိုလ်ဖြစ် လုပ်ဆောင်ပေးနေသော အသင်းအဖွဲ့ပင်ဖြစ်သည်။

ဤသို့ အခမဲ့သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးခြင်း၊ အခမဲ့ကုသိုလ်ယူခြင်း၊ အခမဲ့ နာရေးကုညီခြင်း လုပ်ငန်းများတွင် အယူသီးမှုများ၊ အခွဲမှားများ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူဝါဒများသည် အတားအဆီး၊ အနှောင့်အယှက်၊ အဟန့်အတားများပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် 'လူဘုံထုံးစံ၊ ကဲ့ရဲ့ဒဏ်ဖြင့်၊ ရန်မာန်ပိတ်သည်၊ ခရီးခဉ့်၊ စိတ် ခွဲသန်သန်၊ နောက်မပြန်ဘဲ၊ ရဲမာန်ရဲဆေး၊ ရဲစိတ်မွေးလျက်၊ ရဲသွေးနီနီ၊ စီရင်ခြင်း၊ ဦးတည်မဖျက်၊ ရှေ့သို့ဆက်လော့'ဟူသော မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်ဘုရားကြီး(အမရပူရ)၏ ဩဝါဒဆုံးမစာအရ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ အနှောင့်အယှက်၊ အတားအဆီးများဖြစ်သော အယူသီးမှု၊ အစွဲအလမ်း၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူဝါဒများကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းထက်မြက်သော တရားဓမ္မတည်းဟူသည့် ဓားဖြင့် ခုတ်တန်ခုတ်၊ လှီးတန်လှီး၊ ဖြတ်တန်ဖြတ်၍ ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ နာရေး(လူမှုရေး)ကိစ္စတို့ကို ရှိုးမြေကျသည်အထိ ရဲစိတ်ရဲမာန်မွေးကာ ပန်းတိုင်ရောက်သည်အထိ ရှေ့ဆက်၍လျှောက်လှမ်းတော့မည်ဟု သံဗိဇ္ဇာန်ချမှတ်လိုက်သည်။

(မှတ်မယ်၊ ထစ်မယ်၊ ပါးပါးလှီးမယ်။)

အားလုံးကို လေးစားဦးညွတ်လျက်
ဂေဘိသ

ကျေနပ်မိပါပြီ
ရွှေဇီးကွက်

တစ်ခါမှ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးတဲ့ဘဝကို မကြိုက်နှစ်သက်ဘဲနဲ့ ထက်ခံလိုက်ရပါတော့တယ်။ ကျွန်မ တစ်ခါတလေ သူ့ကို 'မြည်သူပိုင်ကြီး' လို့ ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်မလိုချင်တာက ငြိမ်းအေးတဲ့ကိုယ်ပိုင်သီးသန့်အဝလေး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ရခဲ့တာက... ထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မပြောချင်တာက ကျွန်မ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီးဘဝကို မကြိုက်ခဲ့ဘူးဆိုတာကိုပါ။

ဒီလိုနဲ့ နာရေးကုညီမှုအသင်းကြီး စတင်တည်ထောင်ခဲ့တဲ့ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ကို ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီမတိုင်ခင် သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက ကျွန်မပေးပေးရဲ့နမ၊ မန္တလေးတက္ကသိုလ် မြန်မာအပါမောက္ခ ခေါ်လှမြတ်ဆီက သူ နာယကအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေတဲ့ မန္တလေး ဗြဟ္မာစိုရ်အသင်းကြီးအကြောင်းကို ကြားသိနေခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မလေ ကျွန်မချစ်တဲ့ ကျွန်မတို့လူမျိုးတွေအတွက် အကျိုးရှိမယ့် အဲဒီအလုပ်ကို ရန်ကုန်မှာလုပ်ဖို့ အရမ်းကို စိတ်အားထက်သန်ခဲ့တယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတွေယဉ်နေတုန်း အဒေါ်က ရန်ကုန်မှာ ဘာဘွဲ့သုခတို့၊ ဆရာဘွဲ့အောင်သင်းတို့ စလုပ်ကြမယ်လို့ သတင်းပေးလာတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျွန်မတို့ အလှူငွေလည်း ထည့်ဝင်ရင်းနဲ့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မ မြန်မာပြည်မှာ နေလိုက်ရကျိုးက အခုမှ နှပ်တော့တာလေ။ ကိုယ်လည်းကုသိုလ်ရ၊ အများလည်း အကျိုးရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်လိုက်ရလို့ ကျွန်မ အရမ်းကျေနပ်ပြီ။

အဲဒီထက် ကျေနပ်ရတာကတော့ ကျွန်မတို့အသင်းဟာ ထင်ထားတာထက်ပိုပြီး အချိန်တိုတိုနဲ့ လူသိများအောင်မြင်လာခဲ့ရတာကိုပါ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲလို့ သေချာပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မတို့အသင်းမှာ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီးသား၊ လူချစ်လူခင်များပြီးသား အနုပညာရှင်တွေ ပါကြေလို့ဆိုတာ ကျွန်မ လုံးဝမငြင်းနိုင်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်။ အကယ်ဒမီခြောက်ထပ်ကွမ်း ချစ်ရှင် ဝါရိုက်တာ၊ စာရေးဆရာကြီး ဦးသုခ၊ စာရေးဆရာကြီး ဦးအောင်သင်း၊ အကယ်ဒမီဝါရိုက်တာ၊ စာရေးဆရာကြီး ဦးသုခ၊ စာရေးဆရာမ ခေါ်သန်းမြင့်အောင်တို့ရဲ့ အပညာကြံစာဟာ ဒီနေရာမှာ ဘယ်လောက်ထိ အက်ရောက်

ကျေနပ်မိပါပြီ

ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရုပ်ရှင်မကြည့်တတ်ခဲ့ပါ။ တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခေါက် ရုပ်ရှင်ရုံကို မရောက်ခဲ့ပါဘူး။ ရှင်းရှင်းဝန်းခံရလျှင် ကျွန်မ ရုပ်ရှင်လုံးဝမကြိုက်ခဲ့ပါ။

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ကျော်သူရယ်လို့ဖြစ်လာမယ့် ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့စဉ်ကလည်း သူဟာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် မဟုတ်သေးပါဘူး။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေး မောင်ကျော်ဝင်း ခေါ် မောင်မောင်ပါ။ သို့သော်လည်း ဘဝကအကျိုးပေးကြောင့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ကျော်သူရဲ့ ဇနီးအဖြစ်နဲ့ ဘဝလမ်းကို လျှောက်လှမ်းခဲ့ပါတော့တယ်။

တကယ်တော့ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရတာ ကျွန်မရဲ့ ပထမဆုံးကောင်းဘူးလို့လည်း ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကြာစဉ်မှာ သူ့ရဲ့အစ်မနဲ့ ညီတို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပါတယ်။ တော့ သူ့ရဲ့မိဘများက ကျွန်မတို့ကိုလည်း နိုင်ငံခြားသွားဖို့ တိုက်တွန်းကြပါတယ်။ ကျွန်မက မြန်မာပြည်ကို သိပ်ချစ်တဲ့သူ၊ မြန်မာလူမျိုးတွေနဲ့ပဲ နေချင်တဲ့သူ။ ကျွန်မမိဘတွေကိုလည်း မခွဲခွာနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မသာ မြန်မာပြည်မှာ နေရမယ်ဆိုရင် သူ့လုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်တယ်လို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရတာပါ။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ကျော်သူရယ်လို့ ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒီမှာ ကျွန်မ

အကျိုးပြုနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ အသိဆုံးပါပဲ။

၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၈ ရက်နေ့မှာ ရွှေဟင်္သာတောရ သီရိမန္တလေးကျောင်းတော် ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တရာဇိန္ဒာဘိဝံသ ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများဖြစ်တဲ့ ဦးဌေးအောင်ဝင်း၊ ဇနီး ဒေါ်ဆွေဆွေဝင်းနဲ့ ရဟန်းဒါယိကာမကြီး ဒေါ်ခင်စောနဲ့တို့ ဦးဆောင်တဲ့ ဆွေမျိုးတစ်စုက နာရေးကုညီမှုအသင်းအတွက် အလှူငွေကို ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ရွှေမောက်မှာ ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်းလိုကြောင်း ပြောကြတဲ့အတွက် အလှူငွေသွားရောက်လက်ခံပေးခဲ့ကြရပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးကို ရှိဦးကန်တော့ မိတ်ဆက်စကား လျှောက်ထားကြတဲ့အခါ ကိုကျော်သူကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက သူ့ရဲ့ ဒါယိကာမတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အင်္ဂလန်သံအမတ်ကြီး ဒေါက်တာကျော်ဝင်းကတော် ဒေါ်ကြည်ကြည်ရဲ့တူ အနုပညာလုပ်နေတဲ့ တစ်ယောက်လားလို့မေးတော့ ကိုကျော်သူက ဟုတ်မှန်ကြောင်းနဲ့ ယခု နာရေးကုညီမှုအလုပ်ကိုလည်း လုပ်နေကြောင်း ပြန်လည်လျှောက်ထားတော့ ဆရာတော်ကြီးက 'အေးပေါ့... သံဃာတွေ စာမေးပွဲအောင်အောင်၊ ဘွဲ့တံဆိပ်ရအောင် ဖြေဆိုထားကြသလိုပေါ့။ ဂုဏ်အရှိန်ရှိတော့ သာသနာပြုရတာ ပိုတွင်ကျယ်သလို နာမည်ရှိပြီးသား ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဆိုတော့ လူမှုရေးလုပ်ရတာ ပိုလွယ်ကူအောင်မြင်လွယ်တာပေါ့' လို့ မိန့်ကြားလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ပဲ ကျွန်မလေ ကျွန်မခင်ပွန်းဟာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် အနုပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်နေတာကို ကျေနပ်မိပါပြီ။

ရွှေဇီးကွက်

ဘေးထွက်ရလဒ်များ ရွှေဇီးကွက်

ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာနေတုန်းများ အမေ ဆုံးပါးသွားခဲ့ရင် ကျွန်တော် အဲဒီစရိတ်ကိုတော့ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို တွေးကြောက်ခဲ့လို့ အမေကို အတူခေါ်ထားချင်ပေမယ့် ခေါ်မထားရဲခဲ့ဘူး။ အခု တော့ ကိုကျော်သူတို့အသင်းပေါ်လာတော့ ကျွန်တော် အဲဒီအတွက် လုံးဝပူစရာ မလိုတော့လို့ အမေကို ကျွန်တော်တို့နဲ့နေဖို့ခေါ်တာ'လို့ ပြောတယ်လို့ ပြောပြ ပါတယ်။

ဘေးထွက်ရလဒ်များ

နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးကို စတင်တည်ထောင်စဉ်က ကျွန်မတို့တစ်တွေ ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က လူတစ်ဦးတစ်ယောက် သေဆုံးသွားလို့ ပရိဒေဝမီး ကောက်လောင်နေကြတဲ့ ကျွန်ရစ်သူ နာမေးရှင်များရဲ့ အပူကို တတ်နိုင်တဲ့ဘက် က ဝိုင်းဝန်းကူညီ ငြိမ်းသတ်ပေးကြဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှယ်ငင်တစ်စင်ပါ ဆို သလို ဘေးထွက်အကျိုးကျေးဇူးတွေကလည်း မနည်းပါဘူး။ ကျွန်မမှတ်မိ သလောက် ပြန်ပြောရရင်...

ကျွန်မတို့အိမ်က အကုမိန်းကလေးကို ကိုကျော်သူအိမ်က မိန်းကလေးမှန်း သိလိုက်ရတဲ့ ဆင်ခြေပုံးရုပ်ကွက်က အဘွားတစ်ယောက်က 'သမီးရယ်... မောင် ကျော်သူတို့ကို အဘွား သိပ်ကျွေးစားတင်တာပဲကွယ်။ သူတို့အသင်းကြီးပေါ်လာ လို့ အဘွားကို အဘွားသားက သူနဲ့အတူ လာနေဖို့ခေါ်ပြီလေ။ အဲဒါ အခု အဘွားသားနဲ့ သွားနေတော့မှာ' ဆိုတော့ မိန်းကလေးက နာရေးကူညီမှုအသင်း နဲ့ အဘွားပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာ ဘယ်လိုမှဆက်စပ်လို့မရတော့ 'အဘွား သားနဲ့ အဘွား သွားနေမှာနဲ့ ဦးမောင်(ကျော်သူ)တို့အသင်းနဲ့ ဘယ်လိုများပတ် သက်နေလို့လဲ'လို့ ပြန်မေးရပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ အဘွားက 'ဪ... အဘွားလောသွားလို့၊ ဒီလို သမီးရဲ့ အဘွားသားကပြောတယ်။ အမေကို ကျွန်တော်ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်။ အမေဆို ဘစ်ယောက်ရဲ့စားစရိတ် (ကုန်ကုစရိတ်)က ဘယ်လောက်ရှိမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့

နောက်တစ်ခုကတော့ ကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ဘကြီး ဝင့်ဒုက္ခတစ်ခု ငြိမ်း သွားတာပါ။ ကျွန်မမိတ်ဆွေရဲ့ဘကြီးဟာ ပင်စင်စားလူပျိုကြီးတစ်ဦးပါ။ လူပျို ကြီးပီပီ ကျောထောက်နောက်ခံ သားသမီးကလည်းမရှိတော့ တူတွေ၊ တူမတွေ ကိုပဲ အားနာစွာနဲ့ အားကိုးနေရတဲ့ဘဝပေါ့။ သူဟာ အရပ်ထဲမှာ အသုဘကိစ္စ ပြစ်တိုင်း အသုဘသွားမေးရင်း အသုဘရှင်တွေဆီမှာ အသုဘစရိတ်ကို စုံစမ်း လေ့ရှိပါတယ်တဲ့။ စုံစမ်းရတဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ သူပင်စင်စုဆောင်ငွေလေး နဲ့ သူ့ရဲ့အသုဘစရိတ် လောက်ငမူ ရှိနိုင်၊ မရှိနိုင်ကို ချိန်ချိန်ကြည့်နေတာပါတဲ့။ သူ့အတွက်နဲ့ သူ့တူ၊ တူမတွေ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေလိုတဲ့ စေတနာနဲ့ပေါ့လေ။ အခုတော့ သူ့မှာ အဲဒီဝင့်ဒုက္ခက ငြိမ်းသွားပါပြီတဲ့။ နာရေးကူညီမှုအသင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုပဲ သူ့ခေါင်းရင်းမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ရေးထားလိုက်ပြီတဲ့။

အဲဒီလို နာရေးကူညီမှုအသင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ထင်သာမြင်သာတဲ့နေရာ မှာ ရေးမှတ်ထားပြီး အသုဘကိစ္စအတွက်တော့ဖြင့် အပူအပင်ကင်းစွာနဲ့ မိမိတို့ ရဲ့ ဘဝနေဝင်ချိန်ကို စိတ်အေးလက်အေး စောင့်ဆိုင်းနေကြတဲ့ အဘိုးအို၊ အဘွား အိုများစွာကိုလည်း ကျွန်မတွေ့ကြုံရပေါင်း များလှပါပြီ။

(တစ်လက်စတည်းနဲ့ နာရေးကူညီမှုအသင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ဟာ ၅၇၈၁၈၄ ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်၊ နောက်ထပ် ဖုန်းအသစ်တစ်လုံးလည်း လာရောက်လှူ ခန်းသွားတယ်ဆိုတာရယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ကတော့ ၅၅၀၃၃၃ ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ် ကို သတင်းကောင်းပါးပါရစေ။)

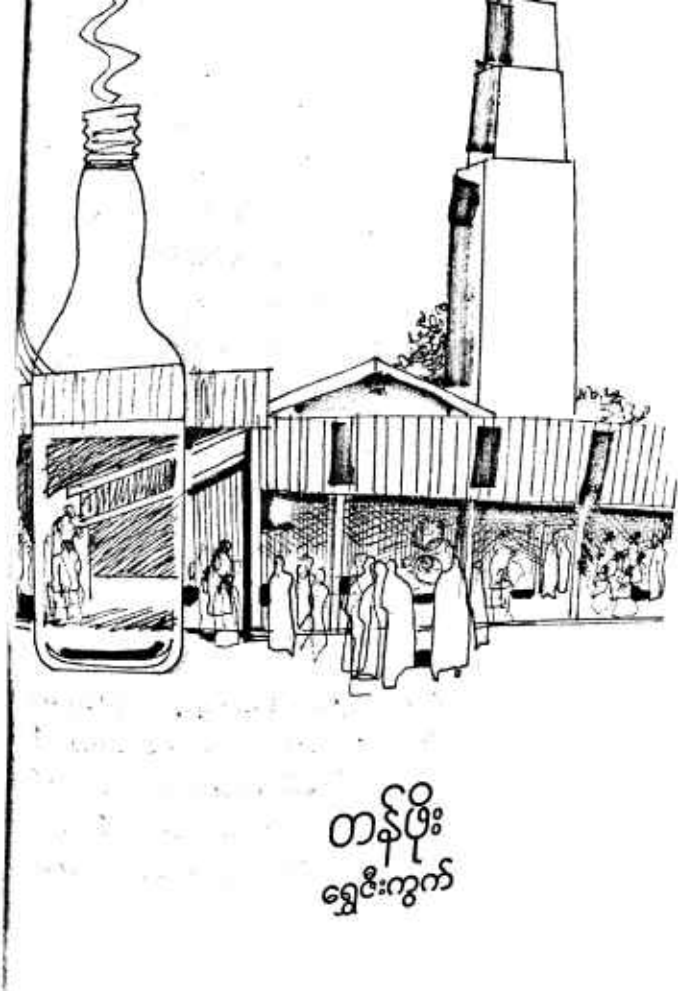
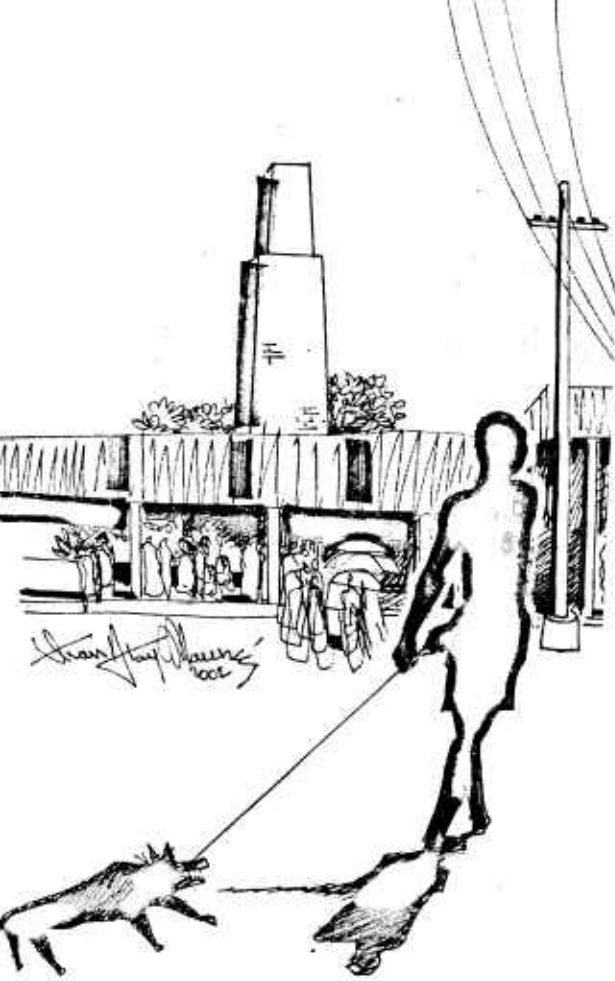
ကျွန်မရဲ့မွေးနေ့ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ကို ရိပ်သာတစ်ခုခုမှာ တရားအား ထုတ်ရင်း ဖြတ်ကျော်ချင်တဲ့ဆန္ဒကြောင့် ၂၀၀၁ ခုနှစ်ရဲ့ နှစ်ကုန်ရက်များနဲ့ ၂၀၀၂ ခုနှစ်ရဲ့ နှစ်ဆန်းရက်များအတွင်း ရွှေမင်တောရ (ပုလဲမြို့သစ်)မှာ ၁၀ ရက်

သွားရောက်နေထိုင် တရားအားထုတ်နေစဉ်ကလည်း ကျွန်မကို ကိုကျော်သူဇနီး ရယ်လို့ သိသွားကြတဲ့ ဓမ္မမိတ်ဆွေများက နာရေးကူညီမှုအသင်း လက်ကမ်း စာစောင်များယူခဲ့ဖို့ တောင်းဆိုကြပါတယ်။ တစ်ရက်မှာတော့ အဲဒီစာစောင်လေး တစ်ခုကို ကိုင်လာပြီး ယောက်အမေတစ်ဦးက ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်ကျေးဇူးတင် စကား ပြောလာပါတယ်။ သူဟာ ရောဂါသည်တစ်ဦးဖြစ်နေလို့ သူ့သားသမီး တွေဟာ သူ ရိပ်သာဝင်ဝင်နေတာကို စိတ်မချကြတဲ့ သူတို့ဟာ လက်လုပ်လက်စား မိသားစုများဖြစ်ကြလို့ အမေကိုလည်း ရိပ်သာမှာ အမြဲလာမကြည့်နိုင်၊ ရိပ်သာမှာ အမေတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း သူတို့ထံ ကို ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားဖို့ရာလည်း ခက်ခဲတဲ့အတွက် အမေ ရိပ်သာမှာ ရက်ရှည်တရားသွားအားထုတ်တာကို ကြည့် ကြည့်ဖြူဖြူ ခွင့်မပြုခဲ့ကြတဲ့အကြောင်း၊ အခုလို နာရေးကူညီမှုအသင်း ပေါ်ပေါက် လာတဲ့နောက် အသင်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို သွားလေရာရိပ်သာ ယူသွားပြီး နီးစပ်ရာဓမ္မ မိတ်ဆွေများကို အဲဒီဖုန်းနံပါတ်လေးပေးထားပြီး အမေတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် အဲဒီ အသင်းကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပေးပါလို့ အကူအညီတောင်းထားပြီး အမေ အားထုတ်ချင်တဲ့ ဝိပဿနာ ဘာဝနာတရားကို စိတ်တိုင်းကျ အားထုတ်ခွင့်ရ နေပြီဖြစ်တဲ့ကြောင်း၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်နေပြီး အမြဲ တမ်းပဲ မေတ္တာပို့ အဖျူပေးဝေနေတဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောပြပါတယ်။

ကျွန်မပြောချင်တာက ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေတဲ့ နာရေးရှင်များရဲ့ အပူမီးကို ငြိမ်းသတ်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ခဲ့ကြတဲ့ လုပ်ငန်းကြီးရဲ့ ဘေး ထွက်အကျိုးရလဒ်တွေဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ များပြားလှပါတယ် ဆိုတာကိုပါ။

လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် သေရမှာပဲဆိုတဲ့ တရားကို နှလုံးသွင်းထားနိုင်လို့ သေရမှာကို မကြောက်ပေမယ့် မိမိသေခဲ့ရင် မိမိရဲ့ကျွန်ရစ်တဲ့ ဥတုစရပ်ကလာပ် ကြောင့် ကျွန်ရစ်သူများအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်နေမှာကို ကြောင့်ကြတတ် ကြတဲ့သူများအတွက်လည်း နာရေးကူညီမှုအသင်းကြီးဟာ လိုအပ်နေတာ အမှန် ပါပဲ။ သေဆုံးခါနီး လူတစ်ဦးအတွက် မရဏသန္တတောစောချိန်မှာ မည်သည့်ပုပင် ကြောင့်ကြမှုမျှ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်းမခံရဘဲ အေးငြိမ်းစွာစုတ်စိတ်ကျနိုင် ခြင်းသည် ဘဝကူးကောင်းရန်အတွက် အလိုအပ်ဆုံး အခြေအနေတစ်ရပ်ပင် မဟုတ်ပါလား။

တန်ဖိုး ရွှေဇီးကွက်

တန်ဖိုး
ရွှေဇီးကွက်

တန်ဖိုး

သူသန်၊ အသုဘဆိုတာတွေနဲ့ ကျွန်မကမစိမ်းလှပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့သား နဲ့သမီးကပြည်လမ်းပေါ်ကပညာရေးတက္ကသိုလ်လေ့ကျင့်ရေးကျောင်းမှာ ပညာသင်ကြားနေတာဖြစ်တော့ ကြံတောသုသာန်မပျက်သိမ်းခင်ကတည်းက နေ့စဉ် သတင်းစာလာတိုင်းစာမျက်နှာ(၁၅)မှာပါတဲ့ နာရေးကြော်ငြာသတင်းတွေကို ပဲဖတ်ပြီး ကျွန်မအသိထဲကပါလာလို့ရှိရင်ကလေးတွေကိုကျောင်းမကြိုခင်မှာ အသုဘကိုမပျက်မပွက်သွားလေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက် နာရေးကူညီမှု အသင်းကိုတည်ထောင်ဖြစ်ကြတော့ သုသာန်တို့၊ အသုဘတို့၊ နိဗ္ဗာန်ယာဉ်တို့၊ အခေါင်းတို့ဆိုတာတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ပိုလို့ယဉ်ပါးလာခဲ့ပါတယ်။ အသုဘတွေနဲ့ကြုံတွေ့ရတိုင်းလည်း ကျွန်မလည်း တစ်နေ့ဒီလိုပဲ

ပေးဆပ်နေသူများ

သေရဦးမှာ။ ဘယ်အချိန်၊ဘယ်အရွယ်လို့သာ မပြောနိုင်တာဆိုတာကို အမြဲတမ်း နှလုံးသွင်းပြီး မရတာနုသယတိုပွားဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်းမသာတစ်ခေါက်ကျောင်းဆယ်ခေါက်ဆိုတဲ့စကားနဲ့အညီ အသုဘတစ်ခေါက်ပိုရတိုင်း သံဝေဂတွေအများကြီးပွားဖြစ်တယ်ဆိုပြီးကျေနပ်နေတာပါ။

သိပ်မကြာသေးတဲ့ တစ်ရက်က ရေဝေးသူသန်မှာအမှတ်တမဲ့ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့အဖြစ် အပျက်ကလေးတစ်ခုကတော့ ကျွန်မကိုပိုပြီးနက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း သံဝေဂရစေအောင်ပြလိုက်တဲ့ ဓမ္မပြကွက်လေးတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီနေ့က မနက် (၁၀)မှာရိမု နာရေးကူညီမှုအသင်းယာဉ်နဲ့ပို့ဆောင်ပြီး တိုက်ရိုက်သင်္ဂြိုဟ်တဲ့ အသုဘတစ်ခုကိုကျွန်မကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီးပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ အသုဘရှင်တွေဟာ ဆင်းရဲချို့တဲ့ လွန်းတဲ့အတွက် လူစီးယာဉ်ပင် သီးသန့်မငှားတော့ဘဲ သေဆုံးသူ၏သားနှင့်သားမက်တို့ကပဲ ကျွန်မမောင်းတဲ့နာရေးကူညီမှုအသင်းယာဉ်ပေါ်မှာလိုက်ပါလာကြပါတယ်။ ရေဝေးသူသန်ကို ရောက်တော့လည်းတိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်စွာနဲ့ပဲ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းအမှုကိုပြီးမြောက်စေလိုက်ကြရပါတယ်။

သေဆုံးသူရဲ့ရုပ်ကလာပ်ကို မြို့သစ်တစ်ခုရဲ့ဆင်ခြေဖုန်းရပ်ကွက်ရှိတဲ့သာသာအိမ်ကလေးမှာသွားရောက်သယ်ယူစဉ်ကတော့ အိမ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်ရစ်သူ မိသားစုဝင်တွေက အလောင်းကို နာရေးကူညီမှုယာဉ်ပေါ်တင်ရင်းနဲ့ ငိုကြွေးကြပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ခမြာလည်း ရေဝေးအထိကားငှားပြီးလိုက်ပါပို့ဆောင်နိုင် ခြင်းမရှိကြလို့ အိမ်မှာပဲငိုကြွေး ပူဆွေးရင်းနဲ့ ချန်နေရစ်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ကိုယ့်ဇနီး၊ ကိုယ့်မိခင်၊ ကိုယ့်ယောက်ျား၊ ကိုယ့်အဘွားရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကိုမှလမ်းဆုံးတိုင်အောင်မပို့နိုင်ကြတဲ့ဘဝတွေပါ။

အဲဒီအသုဘကို သင်္ဂြိုဟ်ပြီးတော့ ကျွန်မက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က နာရေးကူညီမှုယာဉ်နဲ့ရေဝေး အအေးတိုက်ကိုရုပ်ကလာပ်ပို့ဆောင်ထားပြီး (၃)ရက်မြောက် အဲဒီနေ့မှာရေဝေးခန်းမတစ်ခုထဲမှာ အသုဘကိုပြင်ဆင်ထားပြီး (၁၀)မှာရိမုမီးသင်္ဂြိုဟ်မှု ကျွန်မ မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ပခင် အသုဘကိုဆက်ပြီးပို့ဆွဲအတွက် နာရေး

ကူညီမှုအသင်းယာဉ်ပေါ်ကဆင်းပြီး အဲဒီခန်းမထဲက ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ သူငယ်ချင်းတချို့နဲ့ထိုင်နေရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မမိတ်ဆွေရော၊ သူ့ဖခင်ပါလူချစ် လူခင်များသူများဖြစ်ကြလို့ အလွန် အမင်းချမ်းသာတဲ့ ဂုဏ် ရှိတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကမဟုတ်ကြပေမဲ့ အသုဘကတော့ အတော်လေး သိုက်သိုက် နန်းဝန်းဝန်းနဲ့ စည်စည် ကားကားလေ့ ရှိနေပါတယ်။ အသုဘပို့သူအားလုံးတို့ရဲ့မျက်နှာ တွေမှာ သူတို့လေးစားချစ်ခင်ရသူ တစ်ယောက်ဆုံးရှုံးရတဲ့ အတွက် နှမြောတသဝမ်းနည်းနေကြတဲ့ သဏ္ဍာန်ဟာပေါ်လွင်နေပါတယ်။ အားလုံးပဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လေးလေးနက်နက်ကြေကွဲနေကြ ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘေးက ခန်းမထဲကို အကျအနစ်ခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်ထားတဲ့အလောင်းတစ်ခု ထုတ်ယူလာကြပါတယ်။ သေဆုံး သူရဲ့အမည်ကိုဖတ်ကြည့် နေတုန်း သူငယ်ချင်းတစ်ဦးပြောပြလို့ နာမည်ကြီးလူကံထန်တစ်ဦးဖြစ် နေတာကို သိရတော့ စိတ်ဝင်စား ပြီးလိုက်ကြည့် မိကြပါတယ်။ လိုက်ပါဖို့ဆောင် သူများဝတ်စား ပြင်ဆင်လာကြပုံဟာ ပွဲလမ်း သဘင်တစ်ခု ကို တက်ရောက်လာ ကြသလိုဖြစ်နေတော့ ကျွန်မတို့ တစ်တွေလည်းအံ့ဩစွာကြည့်မိ ကြပါတယ်။ အသုဘပို့တာမှန်း သိသာစေတာတစ်ခုကတော့ အားလုံးလိုလိုအနက်ရောင်ကိုဝတ် ဆင်ထားကြတာပါပဲ။ အနက် ရောင်တစ်မျိုးတည်းကို အစမျိုး နှင့်အိုင်ခိုင်းနဲ့ဖန်တီးပြသထားတဲ့ ဖက်ရှင်ပြပွဲတစ်ခုကိုကြည့်နေရ သလိုပါပဲ။ လွမ်းသူ့ပန်းခြင်းတွေ၊ ပန်းခွေတွေကိုလည်းအဖိုးတန် နိုင်ငံခြားသစ်ခွပန်းတွေနဲ့အပြိုင် အဆိုပြင်ဆင်ထားတာလည်း လှမလှ။ ဂုဏ်ပကာသနအပြည့် လွမ်းခြံထားတဲ့ အသုဘတစ်ခု မို့ ကြည့်လို့တော့အကောင်းသား။ ဇနီးသားသမီးများဖြစ်ဟန် တူတဲ့ မိသားစုတစ်ခုကတော့ အတော်ကို ခြေကြေးကွဲကွဲငိုကြွေးနေကြတာ

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆို မေ့ မြောသွားမတတ်ပါပဲ။ အင်းလေ သူတို့အတွက်တော့ ရွှေတောင် ကြီးပြီတာကိုး။

ကျွန်မလည်း မိတ်ဆွေရဲ့ ဖခင်ရုပ်ကလာပ်ကို မီးသဂြိုဟ် ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးကား နဲ့ကားကြုံဖြန်နဲ့ပါတယ်။ သူငယ် ချင်းမောင်းလာတဲ့ ကားကိုစီးရင်း ကံအကျိုးပေးမဟုတ်တော့ဘဲ တစ်ခုတည်းက ကံအကျိုးပေး တွေ့ဘယ်လိုပဲကွဲပြားကြပါစေ နောက်ဆုံးတော့ ဒီမရဏသေဆုံး ခြင်းမှာပဲတစ်ဘဝစာတံသိမ်းကြရ ပုံတွေ၊ အသက်ရှင်စဉ်က ဘယ် လိုဘဝအခြေအနေအဆင့်အတန်း နဲ့ပဲနေထိုင်ခဲ့ပါစေ သေဆုံးသွား တဲ့နောက် လုံးဝသုံးမရတော့ အောင် တန်ဖိုးမဲ့သွားပြီး အဖြန့် ဆုံးသပြီဟုလိုက်ရတဲ့အဖြစ်တွေ ကို သံဝေဂရနေမိပါတယ်။ မဟာ ဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက်ဆရာတော် အရှင် သီရိန္ဒာဘိဝံသ(ယောဆရာ တော်)ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ စာရားတော်တွေထဲက 'လူရယ် လို့ဖြစ်လာရင် အကြမ်းအားဖြင့် လူ့ခန္ဓာရယ်၊ ဗုဒ္ဓည်းဥစ္စာတွေ ရယ်၊ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရယ်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်သြဇာအာဏာတွေ ရယ်ကိုမိမိကံအကျိုးပေးသလောက် တစ်ဘဝစာအငှားရကြတယ်ဆိုတာ ကိုယ့် ပြီးနားလည်လာမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေး။ အချိန်တန်လို့ သေဆုံးသွားကြတဲ့အချိန်မှာ ဒါတွေအားလုံးဘာတစ်ခုမှယူမယူနဲ့ နိုင်သဲ အကျန်လုံးထားခဲ့ ကြရမှာ တော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ တစ် ဘဝစာခဏအငှားရထားကြတဲ့ အငှားတွေပဲပေါ့။ အဲဒီလိုသံဝေဂ တွေတစ်သီကြီးနဲ့သူငယ်ချင်း မောင်းတဲ့ ကားပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ် လေးလိုက်လာမိပါတယ်။

သူသန်ကအတွက် လမ်းမှာ ကားတွေကချပ်နေလို့ ဖြေးဖြေး ချင်းမောင်းနေကြရာက လမ်းမ ကြီးပေါ်ရောက်သွားတဲ့ရှေ့ကကား က အချိန်အတင်လိုက်မှာ ကား ရှေ့ကဖြတ်ပြေးသွားတဲ့ ခွေးကလေး တစ်ကောင်ကိုတိုက်မိသွားပါတော့ တယ်။ တိရစ္ဆာန်ချစ်တတ်တဲ့

ကျွန်မကမကြည့် ရက်လို့မျက်လုံး ပိတ်လိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနီငှာရုံ(သောဏ္ဍငှာရုံ သော ဘာမှမခွဲဘဲ ရှိရှိ သမျှအာရုံတွေကို လက်မလွှတ်ချင်တတ်တဲ့ ပုထုဇင်ပီပီကားတိုက်ထားတဲ့ခွေးလေးကိုကြည့်ဖို့ မျက်လုံးပြန်ဖွင့် အကြည့်မှာ (၁၁)နှစ်(၁၂)နှစ် အရွယ်ကလေးတစ်ဦးက ခွေး သေလေးကိုအပြေးအလွှားပြေးကောက်ပြီး ကျွန်မတို့ကားဘေးကိုဖြတ်ပြေး လာတာတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းက ဒီခွေးသေလေးကိုဘာ လုပ်မှာလဲလို့မေးကြည့်လိုက်တော့ သူသန် နားမှာရှိတဲ့အရက်ဖြူးဆိုင်မှာ သွား ရောင်းမှာဆိုတဲ့ကလေးရဲ့အဖြေကိုကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်မလေငြိမ်ငြိမ်လေး သံဝေဂပွားနေရာက အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားမိပါတယ်။

ဟုတ်တယ်လေး။ သတ္တပါတွေသေဆုံးသွားကြလို့ကျွန်ရစ်ခဲ့ကြတဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရုပ် ကလာပ်ခြင်း အတွက်မှာတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ ရုပ်ကလာပ်တွေက လူတွေရဲ့ ရုပ်ကလာပ် တွေထက်ပိုတန်ဖိုးရှိနေတဲ့အဖြစ်ကိုကျွန်မတို့အတုကြားကြားသတိထားလိုက်မိတာ ကိုး။

ဒါဆို လူကတိရစ္ဆာန်ထက်မြင့်မြတ်တယ်။ တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလို တာလဲဆိုတာ ကျွန်မအပြေးအလွှားသုံးသပ်ရပါတော့တယ်။ ဒီတော့မှ လူတစ်ဦး အသက်ရှင်နေစဉ်မှာ အဲဒီလူရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့အတူတူပြီးဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ စိတ်တွေ၊ စေတသိတ်တွေ၊ အသိဉာဏ်တွေ၊ တွေးခေါ်ဆုံး ဖြတ်ချက်တွေ၊ လုပ်ဆောင်ချက် တွေကမှ အဲဒီလူရဲ့တန်ဖိုးအမှန်တွေမှန်းသတိထားလိုက်မိပါတယ်။

ကံကောင်းထောက်မလို့ လူ့ခန္ဓာလေးတစ်ခုတစ်ဘဝစာ အငှားရထား တုန်းမှာမှ မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ဂရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ စေတသိတ်တွေအရင်းခံပြီး ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်အား၊ ဉာဏ်အား၊ ပစ္စည်းနေအား၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်သြဇာအာဏာ အားတွေနဲ့သူတစ်ပါးအတွက်လောက်အတွက်၊ လူမျိုးဘာသာ သာသနာ အတွက် ကိုယ်စွမ်းနိုင် သလောက်အများအကျိုးသယံဇာတ ရင်းကိုယ့်ရဲ့သံသရာခရီးမှာ အထောက်အပံ့ဖြစ်စေမဲ့ လောကီကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ၊ ဒီထက်မလာစွမ်းနိုင်

ပုံတော့ သံသရာကိုအပြီးဖြတ်မဲ့ လောကုတ္တရာကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို အဆီ အနှစ်ထုတ်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကံဖြစ်အောင် မစုဆောင်းနိုင်ကြရင်တော့ ကမန်မတို့

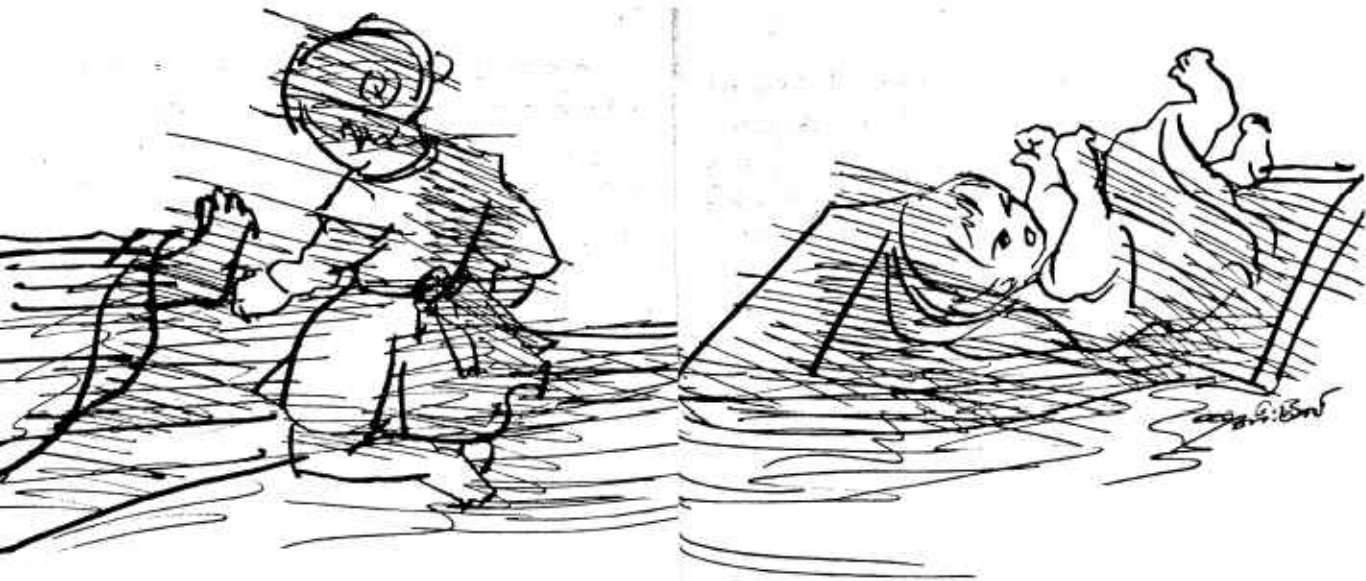
လောက်လူဖြစ် ရှုံး။ လူတန်ဖိုးရုံးရတဲ့သူတွေရှိမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကျွန်မတို့လုပ်ဆောင်နေတဲ့ နားရင်းကူညီမှုလုပ်ငန်း အတွက်လည်းပိုလိုဂုဏ်ယူအားရကျေနပ်မိပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေး။ သဂြိုဟ် တာက လွဲလို့ ဘာမှသုံးလို့မရတော့တဲ့ တန်ဖိုးမရှိတော့တဲ့လူတို့ရဲ့ ရုပ် အလောင်း (တချို့တော့လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်ကိုလျှောက်ခန်းပါတယ်)ကို အခမဲ့သဂြိုဟ်ပေးနေတဲ့ အလုပ်ဟာဘယ်လောက်ထိ အကျိုးရှိလိုအပ်နေသလဲဆိုတာပိုပြီးသတိထားမိလို့ ပါ။

ကြွခဲ့လှတဲ့ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ထွန်းကားနေစဉ်ကာလလေးမှာ လူ့ခန္ဓာလေး တစ်ခုအငှားရ ထားနေကြတဲ့ ဗုဒ္ဓသာသာဝင်တိုင်း ဗုဒ္ဓဟောမဟုတ်တဲ့ အယူ သည်းမှုတွေကြားထဲမှာပဲနစ်မွန်းမနေကြဘဲ ကျွန်မတို့ဗုဒ္ဓသာသနာတစ်ခုတည်း မှပဲမရှိသေးတဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခုဖြစ်နေတဲ့ (၃၁) ဘုံစလုံး ဒီလူ့ဘုံတစ်ခုထဲမှာပဲ ရယူလိုရတဲ့သေဆုံးသူကို သဂြိုဟ်ပေးခြင်းကုသိုလ်ကို မိမိတို့စွမ်းနိုင်တဲ့ဘက်က ပိုင်းဝန်းကွက်လပ်ဖြည့်ကြရင်းကုသိုလ်ရယူကြစေချင်ပါတယ်။

ရွှေစီးကွက်

မျက်ရည်ပွဲ ငှက်ကလေးများ

ဝင်းငယ်ထွဋ်

မျက်ရည်ပွဲငှက်ကလေးများ

အပူအပင်ကင်းမဲ့တဲ့ ကလေးလေးဘဝကို တစ်ခါပြန်ပြီး ရချင်သေးတယ် ဆိုတဲ့ စိုင်းထီးဆိုင်သီချင်းကို အော်မီသေးတယ်။ ပြန်တမ်းတမီသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်လော၊ ကလေးဆိုတာ အပူအပင်တွေ၊ တွေးတောပုပန်မှုတွေရယ်လို့ သိပ်ပြီးသိလှသေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ပျော်ရွှင်ဖွယ်တွေ၊ ဝမ်းသာဖွယ်တွေ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ လောကရဲ့ နိယာမတရားကို ကောင်းကောင်းသိကြတာမှ မဟုတ်ကြသေးတာ။ ပြေးလွှားဆော့ကစားမယ်။ ဆာလာရင် လူကြီးတွေဆီကရမယ်။ လူကြီးတွေကစိုက်ရင်ငိုမယ်။ သဘောမတွေ့စရာ ရှိရင် ငိုမယ်ပေါ့။ လောကလူ့ဘဝရဲ့ ရိုက်နှက်မှုတွေ၊ ဆာလောင်မှုတွေကို ဘာရယ်လို့ ကွဲကွဲပြားပြားမသိကြသေးတဲ့ အပျိုသင်ကြရမယ့် အသိုက်အမြိုထဲက ငှက်ငယ်ကလေးတွေလိုပဲ အပြစ်ကင်းပါတယ်။ အဲဒီလို ဖြူစင်အပြစ်ကင်းတဲ့ ကလေးလေးတွေ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုဆိုတာ မသိတတ်သေးခင် သူတို့ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံနေကြရတာကို ကျွန်တော်တို့တွေ သိမြင်ခံစားတတ်ကြတဲ့ အရွယ်တွေ အားလုံးက မြင်ကြရလို့ သူတို့ကလေးတွေကို စုတ်သပ်ပေးခဲ့ကြရတာ အကြိမ်ကြိမ် မကတော့ပါဘူး။ အပျိုသင်ရတော့မယ့် ငှက်ကလေးတွေအဖြစ် အပျိုသင်ပေးမယ့်သူကိုလည်း မျှော်ရတော့မှာလို အစာခွံကျွေးသူကိုလည်း မျှော်ရှာကြရတော့မှာပေါ့။

ပေးဆပ်နေသူများ

ကျွန်တော်နားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပရဟိတအစ်မကြီး ဒေါ်သန်းမြင့်အောင် မကြာခဏပြောတဲ့ စကားလေးကို တွေးလိုက်မိတယ်။ 'ကျွန်တော်တို့လို ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်းလှတဲ့သူတွေနဲ့ အနုပညာသမားတွေရဲ့ နှလုံးသားဟာ သိပ်ပြီးထိခိုက်လွယ်တယ်' ဆိုတာကိုပါ။ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်ခံစားရသလိုပဲ ကျွန်တော်တို့အသင်းကသူတွေကလည်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အတွေ့အကြုံတွေမလွယ်ရင်း မျှဝေခံစားကြတာ မကြာခဏပါ။

အများကတော့ ပြောကြမှာပေါ့။ ဒီလိုမျိုး နားရေးကူညီမှုအသင်းမှာ သဘာဝဓာတ်အလုပ်မျိုး လုပ်နေကြတော့ မကြာခဏတွေ့ကြမှာပေါ့လို့။ မကြာခဏတွေ့ရပေမယ့် ထူးခြားတာတွေ တွေ့ရင်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြန်ပြောရင်း ခံစားပေးကြရတာပေါ့။ အခုမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘုရားရှင်လက်ထက်က သောတာပတ္တိဖိုလ်တည်သွားတဲ့ ယဿသတို့သားနဲ့ ဝိမလ၊ သုဗာဟု၊ ပုဏ္ဏဒီ၊ ဂဝမ္မတိသတို့သားတို့ အပါအဝင် ငါးကျိပ်ငါးယောက်တို့ရဲ့ အလောင်းအလျာဘဝမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးရဲ့ ဥတုဇရုပ်ကလာပ်ကို ဖုတ်ကျည်းမီးသင်္ဂြိုဟ်မှုပြုတဲ့အချိန်မှာပဲ အသုဘသညာကိုရခဲ့သလို ကျန်တဲ့သူတွေကိုလည်း ပြန်လည်မျှဝေလို့ ယဿသတို့သားရဲ့ မိသားစုအပါအဝင် အားလုံးဟာ အသုဘသညာကို ရရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပြန်လည်မျှဝေရင်း ဘဝဇာတ်ကြောင်းလေးတွေတွေ့လို့ အခုလောလောဆယ်တော့ 'အသုဘသညာ' မဟုတ်တဲ့ 'အသုဘဝေဒနာ' တွေသာ တွယ်ငြိမ်နေကြရတာပေါ့။ အဲဒီလို တွယ်ငြိမ်ခံနေရတဲ့ကြားထဲကနေ ထပ်ပြီးမျှဝေတွယ်ငြိမ့် ကျွန်တော်တို့အသင်းရဲ့ ယာဉ်မောင်းတစ်ဦးကလည်း သူ လှိုင်သာယာမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အပြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဖွင့်ဟလာတယ်။ ကြေကွဲစရာကောင်းလိမ့်မယ်ထင်လို့ ကာယကံရှင်ကို စကားမကြည့်တော့ ပုပန်နေသူပီပီ ဖြေသိမ့်မယ့်သူကို ဖွင့်ဟပြောဆိုလာခဲ့တယ်တဲ့။ ဆုံးတဲ့နေရာက လှိုင်သာယာက တီဘီရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အခမဲ့ကုပေးတဲ့ ဆေးခန်းတစ်ခုမှာပါ။

*ကျွန်မတို့က ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ နှစ်ယောက်လုံး လင်ကံဆိုးပါတယ်။ စွန့်ပစ်ခံရခိုင်းပေါ့။ ကျွန်မမှာက ကလေးသုံးယောက်၊ အခုဆုံး

ပျော်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ခါတလေ အမေ့ အစစ်တွေကဆုရင် အဖေမရှိလို့ အရိုက် ခံရတာ၊ အဖေမရှိလို့ အဆုခံရတာ လို့ ပြောမိပြီး အဖေရဲ့မေတ္တာကို တမ်းတခံ မိတယ်။ ကွဲပြားစွာ သိတတ်လာတဲ့အရွယ်မှာတော့ မျက်ရည်တွေက နို့တွဲစ ပြုလာတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ဖေဖေ ဆုံးတဲ့အချိန်မှာ နားမလည်သေးတဲ့အရွယ်၊ အသိုက် မြဲထဲမှာ ပါးစပ်ဟကာ မျှော်တတ်သေးတဲ့အရွယ်ဖို့ ကျွန်တော်ရဲ့မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေမဲ့ခဲ့ပေမယ့် ခွဲခြားတတ်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်လို မျက်ရည်မဲ့ရတဲ့ ကလေးငယ်လေးတွေတွေ့ရင် ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာကာ ဝမ်းနည်းပေးမိတာ ကျွန်တော်မလွန်ဘူးလို့ ထင်မိတယ်။ ကျွန်တော်မှာ ဝိုင်းဝန်းပြီး ဖြေသိမ့်ပေးမယ့် သူတွေ၊ အစာခွဲကျွေးမယ့်သူတွေ၊ အပျံသင်ပေးကြမယ့်သူတွေ ရှိတာတောင် မိဘတွေရဲ့မေတ္တာကို အပြည့်အဝလိုချင်သေးတာ ကျွန်တော်တွေလိုက်ရတဲ့ ကလေးငယ်လေးတွေလည်း ကျွန်တော်လိုနေမှာပဲလား၊ ကျွန်တော်ထက် ပိုကြ မှာပဲလား။ မျက်ရည်မဲ့ငှက်ကလေးတွေ အစာခွဲကျွေးမယ့်၊ အပျံသင်ပေးကြမယ့် အမိ၊ အဖကို မျှော်နေကြရမှာလားဆိုတာကို တွေးနေ ငေးနေတတ်သူပီပီ ကျွန် တော်တွေ့နေမိရင်း မျက်ရည်မဲ့ငှက်ကလေးတွေကိုယ်စား သံယောင်လိုက်နေမိ တယ်။

ကွာကျသွားသော တိမ်သလ္လာလေးတစ်လွှာ ကိုပေါက်(နန္ဒဝန်)

အမေကာ.. အမေကော..
အမေ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ၊ သားတို့နဲ့အတူ ကစားမလို့..
မေမေသေပါဘူး၊ မေမေအိပ်နေတာပါ ဦးရဲ့

ဝင်းငယ်ထွဋ်

ကွာကျသွားသော တိမ်သလ္လာလေးတစ်လွှာ

နောင်.. ဒုဝေ.. ဒုဝေ
ကြေးစည်ရိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ရုပ်ကွက်ထဲကလူတွေ အိမ် ထဲက ကမ်းကတန်းထွက်လာကြပြီး နာရေးဖြစ်ရာအိမ်သို့ ပြေးလွှားသွားနေ ကြပါတယ်။
ဟဲ့.. မြန်မြန်လုပ်၊ ကားတွေရောက်နေကြပြီ။ တော်ကြာ နေရာမရဖြစ် နေဦးမယ်၊ ဟိုစာရေးဆရာ မထွက်သေးဘူးလား၊ ကြေးစည်ရိုက်နေပြီလေ
ဟဲ့ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ဒေါ်မြနှစ်ကြီးရဲ့ အော်ဟစ်သတိပေးသံကို ကြား လိုက်ပါတယ်။
ဒေါ်မြနှစ်ရေ.. ကျုပ်ခါးနာနေလို့ သားကြီးလိုက်ဖို့လိမ့်မယ်။ ဒီကောင် စောစောကပဲ ထွက်သွားပြီဗျ
ဪ.. ကောင်ပြီ၊ ကောင်ပြီ။ ကျုပ်က စာရေးဆရာများ လိုက်ဖို့ မလားလို့ပါ
ဟုတ်ပါတယ်။ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကိုဘသစ်နဲ့ ကျုပ်တို့က သက်တူရွယ် တူ၊ တော်တော်လည်း ရင်းနှီးကြတယ်ဗျ။ သူက စာတော်တော်ဖတ်တယ်။ ရေ တော့မရေးတတ်ပါဘူး။ သူ့အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ စာပေဟာသူတွေကြောင့် ကျုပ် နဲ့ အတော်လေးတွဲမိခဲ့ကြပါတယ်။ သူက သန်သန်မာမာကြီးဗျ။ ဒါပေမဲ့ အစား

မှားသလား၊ ရေချိုးမှားသလား မသိပါဘူး။ ရုတ်တရက် ကောက်ခါင်ခါကြီး ဆုံးသွားရှာတာဗျာ။
ကျုပ်က နာရေးကူညီမှုအသင်းမှာ ပါဝင်လုပ်အားဒါနပြုနေတော့ လူသေ တွေရယ်၊ ငိုသံတွေရယ်၊ ရင်နှင့်စရာမြင်ကွင်းတွေရယ်၊ သုသာန်သင်္ချိုင်းတွေရယ် က မဆန်းတော့ပေမယ့် ကိုယ့်မိတ်ဆွေရင်းထဲက ကောက်ခါင်ခါဖြစ်သွားတော့ ရင်ထဲမှာ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေးတော့ လှုပ်ခတ်သွားမိတာပေါ့ဗျာ။ ကိုဘသစ်က ကျုပ်ထက် ကျန်းမာရေးကောင်းတော့ ဒီလူ ကျုပ်ထက် အသက်ရှည်မယ်ထင် ခဲ့တာ။ ခုတော့ အချိန်အခါ၊ အနေအထားမရွေး မရဏတရားနဲ့ ကြုံတွေ့နိုင်ပါ လားလို့ ထပ်ပြီးသဘောပေါက်လိုက်မိပါတယ်။ ဪ.. ရှေ့သွားနောက်လိုက် တွေပါပဲလားနော်။
ကိုဘသစ် နာရေးကိစ္စကို ကျုပ်တို့ နာရေးကူညီမှုအသင်း အစီအစဉ်နဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နာရေးမော်တော်ယာဉ်နဲ့လိုက်ပြီး ပို့ဆောင်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတာ ဗျာ။ မနေ့က ညတုန်းက အိမ်နောက်ဖေးမှာ ယန်းကန်ဆေးဖို့ ရေလိုနေလို့ ကျုပ် မဟောသီက ပွမိပွစိလုပ်နေတာကြောင့် စာရေးနေရာကထပြီ အိမ်ရှေ့အုတ်ရေကန် ထဲက ရေတွေကို ရေပုံးကြီးနဲ့ အလောတကြီး ကုန်းခပ်လိုက်တော့ ခါးအတော် နာသွားတယ်ဗျာ။ ဆေးခန်းသွားပြတော့ ဆရာဝန်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်ဘဲ သုံးလေးရက်လောက် နေရမယ်ဆိုတာကြောင့် ကိုဘသစ်နာရေးကို လိုက်မပို့ နိုင်တာ တော်တော်စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ။
နာရေးကူညီမှုအသင်း မော်တော်ယာဉ်ကဦးဆောင်ပြီး ကားတွေစထွက် လာကြပါပြီ။ ကိုဘသစ်ရေ.. သွားနှင့်ပေးဦးတော့လို့ ရင်ထဲက နှုတ်ဆက်မိ နေဆဲမှာ..
ဟဲ့ကောင်လေး.. အိမ်ရှေ့မှာ လှန်းထားတဲ့အဝတ်တွေ မြန်မြန်ရုပ်လိုက် စမ်း။ အသုဘကားထွက်လာပြီ။ ခပ်မြန်မြန်လုပ်စမ်း
ကျုပ်သားအထွေးဆုံးကောင်ကို သူ့အမေက လှမ်းအော်သံကြားလိုက်ရ ပါတယ်။ ကျုပ် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိတာကို မဟောသီကမြင်လိုက်တော့ 'ရှင့်ဘာသာ ရေးချင်တာရေး၊ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ကျုပ်ကလည်း ရုတ်ချင်လို့ရုတ် တာ' လို့ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ တော်တော်ခက်လဲနီ..

ရေရွတ်လိုက်မိပါသေးတယ်။ ကျုပ်မဟေသီက ခေတ်ပညာတတ်ဆိုပေမယ့် အစွဲအလမ်းတော့ နည်းနည်းရှိတယ်ဗျ။ ကြုံရင်ကြုံသလို ဆွေးနွေးပေမယ့် သိပ် လက်မခံသေးဘူးဗျာ။ သူလည်း စာတွေပေတွေတော့ အတော်လေးဖတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အစဉ်အဆက်က အယူအဆတွေ၊ အစွဲအလမ်းတွေကိုတော့ မခွန့်နိုင်ရှာ သေးဘူးဗျာ။ မိန်းမသားဆိုတော့လည်း ဘာဘာညာညာတွေ ကြောက်ရှာတာ ပေါ့လေ။

ဒီနေ့မှာတော့ ကျုပ်မိန်းမအဒေါ်ရဲ့ နာရေးကိစ္စကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နာရေး ကူညီမှုအသင်းက မော်တော်ယာဉ်နဲ့လိုက်ပါပြီး ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေတာပေါ့။ ကိုကျော်သူက မော်တော်ယာဉ်မောင်းပြီး ဝင်းငယ်တွင်ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာပေါက်စ လေးက ယာဉ်နောက်လိုက်တာဝန်ယူပြီး လိုက်ပါကူညီခဲ့ပါတယ်။ ကိုကျော်သူ ကိုယ်တိုင် နာရေးမော်တော်ယာဉ်မောင်းလာတော့ နာရေးရှင်တွေအတွက် ဝမ်း နည်းနေရတဲ့ကြားက ဝမ်းသာပြီးကလေးတွေ ပြုံးနိုင်ကြတာ တွေ့လိုက်ရသလို ဝန်းကျင်ကလူတွေကလည်း သူတို့ချစ်တဲ့ အနုပညာရှင်တစ်ယောက် ပြည်သူ တွေကြားထဲဆင်းပြီး ခုလို ကုသိုလ်ပြုနေတာကို ဝမ်းသာအံ့ဩနေကြတာပါ။

နာရေးကိစ္စဆောင်ရွက်ပြီးလျှင် ရေဝေးကအဖြစ်မှာတော့ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်မဟေသီ တို့နှစ်ယောက် သူ့ အမျိုးတွေကို ရက်လည်မှပဲ လာခဲ့မယ်လို့ပြောပြီး လမ်း မှာဆင်းကာ အိမ်ကို တန်းပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မဟေသီက ညွှန်ကြားချက်တွေ ထုတ်ပါတော့တယ်။
ကိုအော့... ရှင့်အဝတ်တွေရွတ်ပြီး လျှော်မယ်ခြင်းတောင်းထဲထည့်၊ ညနေ ကျရင် သန့်သွားအောင် ခေါင်းလျှော်လိုက်ဦးနော်
ဘာလဲကွ... သန့်အောင်ဆိုတော့ ငါ့အဝတ်တွေက ခုမှ တစ်ခါတည်း ဝတ်ရသေးတာ။ လျှော်ဖို့မလိုသေးဘူးကွ
ရှင့်မလဲ ရှည်ရန်ကောတော်။ အသုဘပို့ပြီးပြန်လာရင် ဝတ်သွားတဲ့အဝတ် တွေ လျှော်ပစ်ရတယ်။ နောက်ပြီး ခေါင်းလည်းလျှော်ပစ်ရတယ်တဲ့။ ဒီလိုမလုပ် ရင်...

ဟား... ဟား... ဟား... မိန်းမရယ်၊ အသုဘတစ်ခုပိုပြီး တစ်ခါခေါင်း

လျှော်ရမယ်ဆိုရင် ငါ တစ်နေ့ အဝတ်ငါးစုံလောက်လဲပြီး ခေါင်းငါးခါလျှော် ရတာနဲ့ပဲ ရေဝေးရောက်နေလောက်ပြီ။ ငါ အသင်းမှာ တာဝန်ကျတဲ့နေ့တွေမှာ နာရေးကူညီမှု အနည်းဆုံးသုံးခုလောက် မော်တော်ယာဉ်နဲ့လိုက်ပြီး ကူညီပေးနေ ရတာကွ။ အဲဒီအခါတွေတုန်းက ခေါင်းလည်းမလျှော်၊ အဝတ်အစားတွေလည်း မလျှော်ခဲ့တာ မင်း သတိမထားလိုပါ။ မလျှော်တော့ဘူး ဘာဖြစ်သလဲ၊ မင်း သက်သာတာပေါ့။ ခေတ်နောက်ပြန်မဆွဲစမ်းပါနဲ့ မိန်းမရာ

ဟောတော့... ရှင် အသင်းသွားနေတာ ရုံးလုပ်ငန်းတွေ သွားကုလုပ်နေ တာလို့ထင်တာ။ သုသာန်တွေ လိုက်သွားနေတာပေါ့

*ဟုတ်ပါ... တို့အသင်းမှာ ကော်မတီဝင်တွေဟာ ဈာပနပို့ဆောင်ရေး ကော်မတီမှာ အားလုံးအလှည့်ကျတာဝန်ယူကြရတယ်။ ဒါကြောင့် နာရေးအိမ်နဲ့ သုသာန် အပြန်အလှန် ပြေးလွှားကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေရတာကွ။ ရုံးပိတ်တဲ့ ရက်တွေဆိုရင် ကောင်လေးတွေ၊ ကလေးမလေးတွေ နာရေးမော်တော်ယာဉ်နဲ့ လိုက်ပြီး ကုသိုလ်ပြုချင်လို့ တန်းစီစောင့်နေကြတာမို့ အလှည့်ကျစဉ်ပေးနေရ သေးတယ်။ မင်းပြောသလိုသာ ခေါင်းလျှော်နေရရင် တို့တစ်သင်းလုံး ရေဝေး ရောက်နေတာကြာပေါ့။ ငါလည်း အသုဘပို့ပြီး ခေါင်းမလျှော်လို့သာ မင်းနဲ့ မခွဲရသေးတာ မိန်းမရ

*ဪ... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်သားပဲနော်*တဲ့။ မဟေသီက ကျုပ်နဲ့ခွဲရမှာတော့ စိုးရိမ်တတ်သားနော်။

သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ စကားစပ်မိတုန်း ပြောရဦးမယ်။ တစ်ခါတုန်းက မြောက်ဒဂုံဘက်ကို ကူညီဖို့သွားတဲ့ယာဉ်မောင်းက ဟိုမှာ အခက်အခဲတွေနေလို့ ဆရာတို့လိုက်ခဲ့ပါဦးလို့ ဖုန်းဆက်တယ်။ တို့လိုက်သွားတော့ နာရေးဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်ကွက်ဘေးမှာရှိတဲ့ ရုပ်ကွက်ထဲကလူကြီးတချို့က သူတို့ရုပ်ကွက်ကို နာရေး ယာဉ်ဖြတ်ရင် ရုပ်ကွက်မှာသတဲ့။ ကန်တော့ပွဲပေးမှ ဖြတ်ရမယ်လို့ တောင်းဆို ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလိုသာ ကန်တော့ပွဲပေးနေရရင် ရေဝေးတို့၊ ထိန်ပင်တို့ သွားတဲ့လမ်းတစ်လျှောက် ကန်တော့ပွဲတွေ တန်းစီပေးနေရမှာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ရုပ်ကွက်က နာရေးဖြစ်ရင်ကော တခြားရုပ်ကွက်တွေ မဖြတ်ရဘူးလားလို့ပေး တော့မှ ခွင့်ပြုလိုက်ကြတယ်

*ဟုတ်တယ်နော်၊ သေသေချာချာ တွေးကြည့်တော့လည်း ဘယ်လိုပဲဖြစ် ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ ဒီလမ်းပဲသွားကြရမှာ။ ဘာတွေညာတွေ လျှောက်ခွဲနေ လည်း တစ်နေ့သေရမှာပဲလေ*ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောလာသော မဟေသီ၏ စကားကြောင့် ကျုပ်ဝမ်းသာမိလိုက်ပါတယ်။

*အေးပေါ့ကွာ၊ တို့တွေ သတ္တဝါရယ်လို့ စဖြစ်လာပြီဆိုတာနဲ့ သေရမယ့် အချိန်ကို စားလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနဲ့ နှပန်းလုံးရင်း စောင့်နေကြရတာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အသက်ရှင်နေတုန်း မသေခင်ကလေး မှာ မသာလောင်းတွေဆိုတာ သတိမပြုမိကြလို့ပါ။ ဝိညာဉ်ကလေးလည်းချုပ် ရော မသာလည်းဖြစ်ရောပေါ့။

ဒါကြောင့် မန္တလေးက တောင်စလင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးတိက္ခက 'ကြက်၊ ဝက်၊ ဆိတ် စတဲ့တိရစ္ဆာန်မသာတွေကို ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်၊ ခြင်းတောင်းတွေ ထဲ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ပေါ်အောင်ဆွဲပြီး ဂုဏ်ယူစားသောက်နေကြပေမယ့် လူမသာကျတော့ နိုက်တတ်သတဲ့။ သတ္တဝါတွေထဲမှာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့လူဟာ တိရစ္ဆာန်လောက်မှ အဖိုးမတန်တော့ဘူးလားလို့ မိန့်တော်မူခဲ့တယ်'

အေး... နောက်တစ်ခု ထပ်တွေးမိတာက သေရင် တိရစ္ဆာန်လောက်မှ တန်ဖိုးမရှိတော့တဲ့ တို့တစ်တွေဟာ မသေခင်ကာလကလေးမှာ ငါမှငါဆိုပြီး မာန်တက်နေကြတာတွေကိုလည်း ဆင်ခြင်သင့်ကြတာပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးရှင် ပေါင်းတော်ချုပ်ဆရာတော်ကြီးက ခန္တီမူလ မာန်ကိုချ ခေါ်သကိုပယ် မေတ္တာဂုဏ် လို့ မှာကြားခဲ့ပြီး မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း မအို ခင်၊ မနာခင်၊ မသေခင်ကာလလေးမှာ နေ့စဉ်ကောင်းမှုပြုကြဖို့ ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့ တာပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် တို့နာရေးကူညီမှုအသင်းဝင်တွေကတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ နာရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပူပင်သောကတွေကို ဝေဖွဲ့မဲစားပြီး သုဘရာဇာတွေလို့ခေါ် ကြတာတောင် အပြုံးမပျက် ကုသိုလ်ပြုနေကြတာပေါ့ သုဘရာဇာကတော်ရယ် ဟု ပြောလိုက်တော့..

*သာဓုတော်... သာဓု... သာဓု*ဟု မျက်စောင်းခဲရင်း သာဓုခေါ်သံကလေး ကတော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ...

ပေးဆပ်သူတို့ နှလုံးသားပင်လျှင် ဝင်းမြင့်ဝင်း (ရာမည)

ခံစားချက်က ပိုပြီးပြင်းထန်လာတာမျိုး စောစောက သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ လည်နေတဲ့ မျက်ရည်တွေဟာ မျက်လုံးအိမ်ထဲကနေ ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာပါတယ်။ ပိုပြီးအခြေအနေဆိုးမလာအောင် ထိန်းသိမ်းတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို စကားစလိုက်ပါတယ်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ စိတ်ထဲမှာ သိပ်ခံစားနေရရင်လည်း သွားချင်သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် လမ်းစရိတ်ထောက်လိုက်ပါမယ်။ တစ်ခုပဲ စဉ်းစားပါ။ ကလေးတွေကို သူတို့ အဘိုး၊ အဘွား ခေါ်သွားတာ ၁၀ ရက်လောက် ပဲရှိပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားယောက္ခမကြီးပြောသလို သမီးကြီးကလည်း အသက် ၁၉-၂၀ အရွယ် အပျိုလေး၊ ခင်ဗျားအလုပ်သွားရင် သုံးနှစ်သား သားငယ်လေးကို ထိန်းကျောင်းဖို့က ဒီသမီး အပျိုမလေးကပဲတာဝန်ယူရမှာမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ လတ်တလောအခြေအနေမှာ ဒီကိစ္စတွေအားလုံး အဆင်ပြေနိုင်အောင် ငွေရေးကြေးရေးကအစ အားလုံးဆောင်ရွက်နိုင်ပြီလား။ အပျိုရွယ်သမီးလေးနဲ့ လူမမယ်အရွယ် သားငယ်လေးကို နှစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမယ့်ကိစ္စဟာ စဉ်းစားစရာကောင်းတဲ့အချက်ပါ။ အပျိုအရွယ်မိန်းကလေးကို လူကြီးမိဘမရှိဘဲ အိမ်မှာထားရမှာကို စိတ်မချဘူးဆိုတဲ့ ခင်ဗျားယောက္ခမကြီးရဲ့စကားဟာ သဘာဝကျပါတယ်’

ပေးဆပ်သူတို့နဲ့လုံးသားပင်လျှင်

‘စဉ်းစားကြည့်ပါဆရာရယ်။ ကျွန်တော်မှာ နှစ်ပေါင်းအစိတ်နီးပါး ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ ဇနီးဖြစ်သူနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် သေကွဲ၊ ကွဲခဲ့ရပြီး တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတဲ့အချိန်မှာ သမီးကြီးနဲ့ သုံးနှစ်သားသာရှိသေးတဲ့ သားငယ်လေးကို ယောက္ခမများက သူတို့မြို့ကို ခေါ်သွားကြတော့ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ရင်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ အစ်ကို ကျွန်တော်နေရာက ခံစားကြည့်ပေးပါဗျာ’

‘ဆရာ’ခေါ်လိုက်၊ ‘အစ်ကို’ခေါ်လိုက်နဲ့ အဆင်ပြေသလို၊ စိတ်ထဲပေါ်လာသလိုခေါ်ရင်း မျက်ရည်လည်နေရာတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးအလုပ်သမားကြီး ယန်းရဲဆရာ ကိုငွေးလွင်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာလည်း ဆိုးနွင်လာပါတယ်။

‘ကျွန်တော် အခု အိမ်ကိုလည်း ပြန်ချင်မှပြန်တယ်။ ကြိုတဲ့နေရာမှာအိပ်တယ်။ မူးပြီးအိပ်ပျော်သွားရင် အားလုံးကို မေ့သွားနိုင်မယ်ထင်ပြီး အရက်ကို မူးအောင်သောက်ပြီး အိပ်နေတာပါ။ စောစောက အစ်ကိုလာနီးတော့ ကျွန်တော် လွယ်လွယ်နဲ့ မနိုးတာဟာ ညက အမူးသောက်ပြီး မနက် ၄ နာရီကမှ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး အိပ်ပျော်နေလို့ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါအစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော် ညက အရက်သောက်ရင်း တစ်ညလုံး စဉ်းစားနေမိတာက ကလေးတွေဆီလိုက်သွားရရင် ကောင်းမလားလို့ပါ။ သားငယ်လေးကို ကျွန်တော် သိပ်သတိရတယ်ဗျာ’

အဲဒီလို ကျွန်တော်ရှင်းပြလိုက်တော့ သူ တွေဝေသွားပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကိုချပြီး အခုလိုပြန်ပြောပါတယ်။

‘ဟုတ်ပါတယ်အစ်ကို၊ ကျွန်တော်လည်း မိသားစုနဲ့ တစ်ခါမှ ခုလိုမခွဲဖူးတော့ စိတ်ထဲမခံနိုင်လွန်းလို့ ကလေးတွေဆီ လိုက်သွားဖို့ပြောမိတာပါ။ တကယ်တော့ အစ်ကိုပြောသလိုပဲ လောလောလတ်လတ်မှာ သားအသုံးယောက်အဆင်ပြေနေနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ဘာမှမပြင်ဆင်နိုင်သေးပါဘူး။ အခုလို ရှင်းလင်းပြောပြတဲ့အတွက် အစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘စိတ်ညစ်ရင် အရက်ကို မူးအောင်သောက်ပြီး အားလုံးကိုမေ့မိဖို့ ကြိုးစားလေ့ရှိကြတာ ထုံးစံလိုဖြစ်နေပေမယ့် ဒါဟာ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုငွေးလွင်၊ ဇနီးသည်မရှိတော့တဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်သားသမီးတွေနဲ့ ၂၊ ၃မကွဲသိုက်မပျက် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းနေထိုင်

မျှင်တယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံးရပ်တန့်ကရပ်ဖို့ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားအိမ်တည်ရှိတဲ့နေရာဟာ လမ်းကြိုလို့ဝင်လည်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပါ။ အဲဒီလိုနေရာမျိုးကို အရောက်လာပြီး ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့မချင်း ကြိုးစားပြီးလာတွေ့တဲ့ ကျွန်တော်စေတနာကို လေးစားတယ်ဆိုရင် စိတ်ကိုပြေငြိမ်း ပုံဖန်အနေအထားပြန်ရအောင် ကြိုးစားပါဗျာ’

နတ်က ပြန်မပြောပေမယ့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့လုပ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့အပြုအမူက ကျွန်တော်ပြောသလို ကြိုးစားနေထိုင်ပါမယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရနေတာမျိုး ကျွန်တော် စကားကို ဆက်လိုက်ရပါတယ်။

‘ဒီတော့ ခင်ဗျား လောလောဆယ်မှာ ကလေးတွေဆီမသွားဘဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ မီးပွားရေး စတာတွေကို ကောင်းသထက်ကောင်းလာအောင် ကြိုးစားပါ။ တစ်လလောက်ရှိတဲ့ အချိန်ကျတော့ ကလေးတွေဆီ အလွမ်းပြောသွားလိုက်ပါ။ လောလောဆယ် ခရီးမသွားဖြစ်သေးလည်း အခု ကျွန်တော်ပေးတဲ့ငွေကို လက်ခံပါ။ အသုံးမလုပ်သေးရင်လည်း လိုတဲ့အချိန်မှာသုံးပါ။ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် အခု ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ ကတ်ပြားထဲက နံပါတ်တွေကို ဖုန်းဆက်ပါ။ အဆင်ပြေရင် လူကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် လာခဲ့ပါဗျာ။ ခင်ဗျားအတွက် ပန်းရံလုပ်ငန်းတွေလည်း ကျွန်တော်ရှာထားပေးပါမယ်’

ကျွန်တော် သူ့ကို ငွေအချို့ပေးပြီး ထွက်ခွာလာတဲ့အချိန်မှာ သူဟာ ကျွန်တော်ကို ယုံကြည်ခြင်း၊ အားကိုးခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ ခင်တွယ်ခြင်း ဆိုတဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ ပြည့်လျှမ်းနေတဲ့ မျက်လုံးများနဲ့ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အိမ်ကအပြန် လမ်းမှာတော့ ပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့က ရွှေတိဂုံစေတီ အလယ်ပစ္စယ်မှာရှိတဲ့ မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းမှာ သူနဲ့ကျွန်တော် စတင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ကျွန်တော် ပြန်ပြီးမြင်ယောင်လာမိပါတယ်။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်ကို ဟောပြောပို့ချနေတဲ့ သီလရင်ဆရာကြီး ဒေါ်ပိမလစာရီရဲ့ တရားပို့ချချက်ကို နာယူနေတဲ့ ကျွန်တော်ဘေးကို ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးနဲ့ အသက် ၄၅ နှစ်အရွယ်လောက် ခန့်မှန်းရတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်

ရောက်ရှိလာပြီး ဦးပဉ္စင်းက ခုလိုမိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

‘နာရေးကူညီမှုအသင်း တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လေး လိုချင်လို့ပါ ဒကာကြီး၊ မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းက ဒကာမလေးတစ်ယောက်က ဒကာကြီးဆီ ညွှန်လိုက်လို့ပါ’

‘တင်ပါ့ဘုရား။ ဖုန်းနံပါတ်တင် မကပါဘူး။ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ မှန်သမျှလည်း တပည့်တော်ပေးပါမယ်။ တပည့်တော်က နာရေးကူညီမှုအသင်းက အမှုဆောင်တစ်ယောက်ပါ။ အကျိုးအကြောင်းလေး တပည့်တော်သိပါရစေဘုရား’

‘ကဲ.. ဒကာ ကိုငွေးလွင်၊ အဖြစ်အပျက်ကလေးကို ဒီဒကာကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါဦး။ မင်္ဂလာဗျူဟာမှာ ဖုန်းလာဆက်ရင်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွပ်တို့ကို အကူအညီပေးနိုင်မယ့်သူကို တွေ့ရတာပဲ’

‘ဒီလိုပါဆရာ၊ ကျွန်တော်မှာမည် ငွေးလွင်ပါ။ ဆုံးသွားတဲ့ဇနီးမှာမည်က မြင့်မြင့်တင်ပါ။ ဒီနေ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ဇနီးဖြစ်သူက ရွှေတိဂုံဘုရားဖူးချင်တယ်ဆိုလို့ အင်းစိန်အိမ်ကနေ ကျွန်တော်တို့မိသားစု မနက် ၉ နာရီခွဲလောက်က ထွက်လာပါတယ်။ မြေနီကုန်းမှာဆင်းပြီး နံပါတ်(၃)ကားပြောင်းစီးဖို့လုပ်တော့ ကားတွေက လူသိပ်ကျပ်နေတာမျိုး သူက တပြည်းပြည်းလမ်းလျှောက်သွားကြတာပေါ့လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပြည်သူ့ယူဗျာဆင်းကနေ သားအမိ၊ သားအဖတွေ လမ်းလျှောက်အလာမှာ မောတယ်လို့ သူကပြောပါတယ်။ အတူပါလာတဲ့ သမီးကြီးကို ကျွန်တော်က အငှားကားငှားခိုင်းပြီး အလယ်ပစ္စယ်မှာရှိတဲ့ အမျိုးဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားကြပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဘကြီးဘုန်းကြီးရှိပါတယ်။ ကျောင်းကိုရောက်တော့ သူ သတိလစ်နေပြီဖို့ ကျွန်တော် သူ့ကိုဖွဲ့ချီပြီး ကျောင်းပေါ်တင်ရပါတယ်။ ကျောင်းပေါ်ရောက်ပြီး မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲခံပါတယ်။ သူ့ဆုံးသွားပါတယ်ဆရာ။ ၁၁ နာရီတိတိမှာပါ’

‘ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က မင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းမှာ တယ်လီဖုန်းရှိတယ်။ အဲဒီဖုန်းကနေ နာရေးကူညီမှုအသင်းကို မင်းတို့သွားဆက်သွယ်ပါ’ လို့ မိန့်တော်မူလို့ ဦးပဉ္စင်းတို့ ဒီကိုရောက်လာပြီး ဒကာကြီးနဲ့ ခုလိုတွေ့ရတာပါပဲ’ အတူပါလာတဲ့ ဦးပဉ္စင်းက ဝင်ပြီးမြည့်စွက်ရှင်းပြပါတယ်။

ကျွန်တော်က နာရေးရှင် ကိုဌေးလွင်ကို အခုလိုစကားစလိုက်ပါတယ်။
 'ကိုဌေးလွင် ပထမဆုံးလုပ်ရမှာက ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ ဆ-မ နံပါတ်ရ
 ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက်ဆီက သေဆုံးမှုမှန်ကန်ကြောင်း ထောက်ခံစာယူပါ။
 ပြီးရင် အဲဒီဆေးစာကိုပြပြီး ဒီက ရ-ယ-က ရုံးမှာ ထောက်ခံချက်တစ်ခုထပ်ယူ
 ပါ။ အဲဒီထောက်ခံချက်နှစ်ခုရပြီးရင် အလောင်းကို အအေးတိုက်ပို့လိုရပါပြီ။
 မီးသတ်ပြုတ်ဖို့ကိစ္စအတွက်ကတော့ သင်္ချိုင်းလက်မှတ်လို့ခေါ်တဲ့ မီးသတ်ပြုတ်ခွင့်
 လက်မှတ် ယူရပါမယ်။ သင်္ချိုင်းလက်မှတ်ကို မိတ္တူနှစ်ရွက်ကူးပြီး စာရွက်စာ
 တမ်းတွေစုံတာနဲ့ နာရေးကူညီမှုအသင်းကို ဖုန်းဆက်ပါ။ ဖုန်းနံပါတ်တွေက
 ၅၇၈၁၀၆ နဲ့ ၅၆၀၃၃၃ ပါ။ အခု ၁၁ နာရီခွဲဆိုတော့ နောက်ထပ် ၂ နာရီလောက်
 ကျွန်တော် ဒီမင်္ဂလာဗျူဟာအသင်းမှာ ရှိနေပါမယ်။ လိုအပ်တာရှိရင် ပြန်လာ
 ပြောပါ'

စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့အသင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်နှစ်ခုကိုရေး
 ပေးပြီး သူတို့ကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဦးပဉ္စင်းနဲ့ ကိုဌေးလွင်က လိုအပ်တာတွေ
 ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြပါတယ်။

နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော်သိရတာက အဲဒီနေ့က ဆရာဝန်ထောက်ခံချက်ကို
 ကိုယ်ပိုင်ပြင်ပဆေးခန်းတွေဖွင့်လှစ်တဲ့ ညနေ ၅ နာရီမှရပြီး ရ-ယ-က ထောက်ခံ
 ချက်ပါဆက်ယူနေရတာမို့ အဲဒီနေ့က နေ့ချင်းအလောင်းမပို့ဖြစ်ပါဘူး။ နောက်
 နေ့ဖုန်းဆက်တော့လည်း စိတ်ထိခိုက်နေတဲ့ ကိုဌေးလွင်က ကိုယ်တိုင်မဆက်
 လေတော့ နာရေးကူညီမှုအသင်းက ကြီးကြပ်ရေးမှူးမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို
 ဖုန်းဆက်ပေး တဲ့လောက် အပြည့်အစုံမဖြေနိုင်လို့ အချိန်ကြန့်ကြာနေပါသေးတယ်။
 ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့အသင်းကို အကူအညီတောင်းခံလာတဲ့ နာရေးရှင်များကို
 မေတ္တာ ရပ်ခံချင်တာက တစ်ဖက်က ပရိသေစီး ဆောက်လောင်နေတာမှန်ပေမယ့်
 အသင်းကို ဆက်သွယ်တဲ့အခါမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မြေကြားနိုင်အောင် ကာယကံရှင်က
 သာ ဆက်သွယ်ပါ။ ဒါမှ တစ်ဖက်က မေးတဲ့မေးခွန်းတွေ၊ အချက်အလက်တွေကို
 ပြည့်စုံအောင်ဖြေနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

အအေးခန်းပို့ပြီးမှ မီးသတ်ပြုတ်တာဖြစ်လို့ သင်္ချိုက်တဲ့နေ့မှာ အသုဘလိုက်
 ပို့ဖို့ ကျွန်တော်ကြီးစားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်များနေလို့ မပို့ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

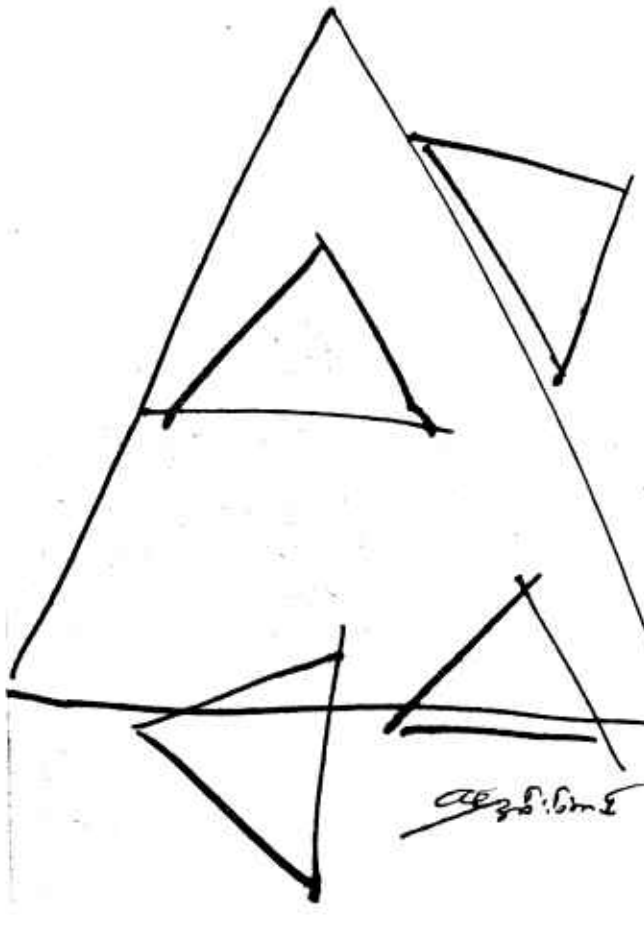
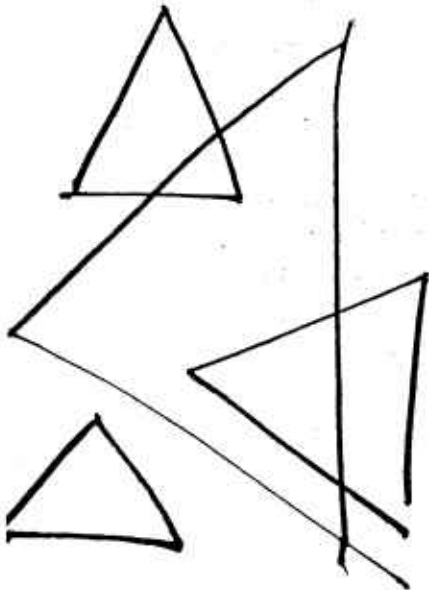
ဒါကြောင့် ရက်လည်ပြီး ၁၁ ရက်ကြာမှ ကိုဌေးလွင်ကို အားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့
 ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့အခါ ဇာတ်လမ်းအစမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်းနဲ့ ပြော
 စကားတွေကို မြင်တွေ့ကြားသိခဲ့ရတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မမြင့်မြင့်တင် ကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့က အဖြစ်အပျက်
 အကြောင်းခြင်းရာအပေါ်မှာ ကျွန်တော် ကိုဌေးလွင်နေရာကနေပြီး တွေးကြည့်
 မိပါတယ်။ မနက်ပိုင်းအသွားခရီးမှာ ဇနီးနဲ့၊ သမီးနဲ့အတူ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို
 ရည်မှန်းပြီး မိသားစုစုံလင်စွာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထွက်လာခဲ့ပြီး အပြန်ခရီးမှာကျ
 တော့ ဇနီးဖြစ်သူကိုအသုဘရုပ်အလောင်းအဖြစ် ထားခဲ့ရပြီး မုဆိုးဖိုဘဝနဲ့ အိမ်ပြန်၊
 လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ရတဲ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်များကြေကွဲဖို့ကောင်းလိုက်
 တဲ့အဖြစ်ပါလဲ။

ကျွန်တော်တို့ နာရေးကူညီမှုအသင်း ကော်မတီဝင်း၊ ပြန်ကြားရေးအဖွဲ့
 ခေါင်းဆောင် စာရေးဆရာမ ဒေါ်သန်းမြင့်အောင်ရဲ့ ရေဝေး၊ ထိန်ပင်၊ ထားဝယ်
 နောင် စာအုပ်ထဲက 'ကျွန်မနှင့် အရိပ်ကလေးများ' ဝတ္ထုမှာ ပါရှိတဲ့ စာသားလေး
 လို့ 'လူသားတစ်ယောက် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဖြစ်တည်ပြီး
 သည်၏ နောက်ဆုံးတစ်နေ့သည် သေလွန်ပြီးမြောက်ခြင်းဆိုသည့် သဘောတရား
 များကို တရားသဘောနှင့် ဘယ်လိုပင်ဆင်ခြင်နိုင်သော်လည်း ..' နိဗ္ဗာန်မြင်တွေ
 နေရသည့် နာရေးအဖြစ်အပျက်များထဲမှ ယခုလို ရင်ထဲ ထိထိခိုက်ခိုက်ဖြစ်လောက်
 တဲ့ ကိုဌေးလွင်ရဲ့ အဖြစ်မျိုးကို မြင်တွေ့ရတဲ့အခါမှာ 'နာရေးကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့
 လူတကာတို့ရဲ့ အပူမီးကို တတ်နိုင်သမျှ ငြိမ်းအေးစေမယ်' ဆိုတဲ့ ခံယူချက်နဲ့
 နာရေးကူညီမှုအသင်းမှာ ကုသိုလ်ယူလှုပ်ရှားနေကြတဲ့ အသည်းခိုင်လှပါတယ်
 လို့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုထင်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့လို ပေးဆပ် နေသူများရဲ့ နှလုံးသား
 များသည်ပင်လျှင် ထိခိုက်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုများစွာဖြင့် မြည်လျှစ်
 သွားရပါ တော့တယ်။

ဝင်းမြင့်ဝင်း(ရာမည)

ကျွန်တော်နှင့်
 သုံးနားညီတြိဂံလေးများ
 ဘအေးမြိုင်

Handwritten signature or name at the bottom right of the page.

ကျွန်တော်နှင့် သုံးနားညီတြိဂံလေးများ

'တြိဂံတစ်ခု၏ အနားသုံးဖက်သည် တူညီကြလျှင် ၎င်းတြိဂံကို သုံးနားညီတြိဂံဟုခေါ်သည်'

သမီးငယ်ဖော်နေသော သုံးနားညီတြိဂံ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုဖျက်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်အတွက် အတွေးလေးများ တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုဟု ဆိုရမလောက်ပင်။ ကျွန်တော်ဘဝတွင် သုံးနားညီတြိဂံလေးများနှင့် ပတ်သက်နေခဲ့ဖူး၏။ အခြေခံပညာအဆင့် ကျောင်းသားဘဝတွင် ဂျီဩမေတြီပညာရပ်ကို သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ရသည်။ သည်တော့ သုံးနားညီတြိဂံလေးများ အကြောင်း ပါလာသည်။ သည်တြိဂံလေးများနှင့်ပတ်သက်၍ အဆင့်ဆင့်တိုးတက်ပြောင်းလဲသင်ယူခဲ့ရသည်။ တွက်ချက်အဖြေထုတ်ခဲ့ရသည်။ ဟော... တက္ကသိုလ်အဆင့်ရောက်ပြန်တော့ ကျွန်တော်က သင်္ချာအဓိကကျောင်းသား၊ တြိဂံလေးများနှင့် ကင်းကွာ၍မရခဲ့ပြန်ပေ။ ကျွန်တော် သွဲ့ရပြီးတော့ မူလတန်းကျောင်းဆရာအဖြစ် စတင်အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ချစ်သော သုံးနားညီတြိဂံလေးနှင့် ဆုံဆည်းရပြန်ပါပြီ။ ပညာရေးအတွက် အထိမ်းအမှတ်တံဆိပ်သည် သုံးနားညီတြိဂံလေးပင် မဟုတ်ပါလား။ မိဘ၊ ဆရာ၊ ကျောင်းသား အနားသုံးနားဖြင့် ခွဲစည်းထားသော တြိဂံအမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်၏။ မိဘ၊ ဆရာ၊ ကျောင်းသားဟန်ချက်ညီစွာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါမှ ပညာရေးရည်မှန်းချက် ပေါက်မြောက်

ပေးဆပ်နေသူများ

ဆောင်မြင်စေမည်ဟူသော သဘောပင်။ သည်သုံးနားညီတြိဂံလေးနှင့် အနစ် ၂၀ ခန့် ဖျော်ရွှင်ကြည့်နားစွာ လက်တွဲခဲ့ရသည်။
ယခု သားတို့၊ သမီးတို့ခေတ်တွင် စိတ်ဓာတ်၊ ပညာ၊ စည်းကမ်းဟူသော အနားသုံးနားဖြင့် ခွဲစည်းထားသော ပညာရေးတြိဂံလေးများ ဖြစ်လာသည်။ သည်အချိန်တွင် ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာဘဝမှ အနားယူထားပြီး ကျွန်တော် ချစ်သော တြိဂံလေးနှင့် ဆုံဆည်းရပြန်ပြီ။ မြန်လည်ဆုံဆည်းဖို့ ဖြစ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ဟု ထင်မိခဲ့ပါသည်။
ကျွန်တော်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် လူမှုကုသိုလ်ရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကို ဝါသနာပါခဲ့သည်။ ယခု အရွယ်လည်းရလာပြီဖြစ်သဖြင့် အချိန်ပေးဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်လိုသောဆန္ဒများ ပြင်းပြမိသည်။ အခွင့်အခါသင့်ပါက အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါအရ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်နေ့တွင် သတင်းစာမှ ဝန်ထမ်းခေါ်ယူခြင်းကြော်ငြာလေးက ကျွန်တော်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်သလိုပင်။ ခေါ်ယူသည့်အလုပ်သည် လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့မှဖြစ်၏။ အလုပ်လျှောက်ထားရန် အသင်းတာဝန်ရာရာသို့ တစ်ခုသောညနေခင်းတွင် ထွက်လာခဲ့မိသည်။ မြဝင်းဝရီ အသင်းဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ကျွန်တော်ကို ဦးစွာ ဩဇာပေးခဲ့၏။ ကျွန်တော် အမှတ်မထင်မော့ကြည့်လိုက်တော့ အံ့ဩဝမ်းသာဖြစ်လိုက်ရသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် အသင်းအမှတ်တံဆိပ်က ကျွန်တော်သံယောဇဉ်ထွယ်ခဲ့ရသော ကျွန်တော်ချစ်ခဲ့ရသော သုံးနားညီတြိဂံလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။
မြန်လည်ဆုံဆည်းရပြန်ပြီ တြိဂံလေးရေး...။
ကျွန်တော်သည် ဤအသင်းသို့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အသင်းအမည်က 'နာရေးကူညီမှုအသင်း' ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်တော်သည် အသင်းအထိမ်းအမှတ်တံဆိပ် သုံးနားညီတြိဂံလေးကို လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်နေမိသည်။
ဤအသင်းကြီး၏ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေသော လုပ်ငန်းသည် လူသားတိုင်းအတွက် မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ရမည့် အခက်အခဲကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသော အခမဲ့ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ ဆင်းရဲ၊ ချမ်းသာရွေး နာရေးအကူအညီတောင်းခံလာပါက အခကြေးငွေမယူဘဲ ကူညီမှု

ပေးဆပ်နေသူများ

ပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ ဤကူညီမှုလုပ်ငန်းသည် အတွေးတိမ်သုတို့အဖို့ နိမ့်ကျသည်ဟု ထင်ကြသော်လည်း အတွေးအခေါ်၊ အသိအမြင် ကြွယ်ဝခေတ်မီနေသူတို့အဖို့ မြင့်မြတ်သောကူညီမှုလုပ်ငန်းအဖြစ် ခံယူလာကြပေပြီ။
နာရေးရှင်များ အကူအညီတောင်းခံလာမှုအတွက် လမ်းကြောင်းစီစဉ်ဆောင်ရွက် ကူညီပေးရသောကိစ္စသည် လွယ်မယောင်နှင့်ခက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အသင်းရုံးတွင် တယ်လီဖုန်းကို အားကိုးတကြီးပြု၍ လက်ခံကူညီဆောင်ရွက်ပေးရပါသည်။ နာရေးရှင်အမျိုးမျိုးနှင့် နေ့စဉ်ထိတွေ့ပြောဆို ဆက်ဆံရပါသည်။ အသင်းရုံးသို့ လူကိုယ်တိုင် လာရောက်အကူအညီတောင်းခံသူများကို ကူညီစီစဉ်ပေးရမှုသည် လွယ်ကူပါသည်။ သို့သော် ဖုန်းဆက်၍ အကူအညီတောင်းခံသူများကို ပြောဆိုဆက်ဆံရာတွင် ဂရုတစိုက် ပြောဆိုရှင်းလင်းပြရပါသည်။ အချို့သည် နားလည်လွယ်ပြီး အချို့သည် နားလည်မှုခက်ခဲပါသည်။ အချို့သည် အပြောအဆိုပြေပြစ်သော်လည်း အချို့သည် ခက်ထန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ခုနစ်ရက်သားသမီး အကူအညီတောင်းခံမှု အပူမီးကို ပြေငြိမ်းဖို့အရေး တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ရှည်သည်းခံ၍ ပြေရှင်းကူညီဆောင်ရွက်ပေးရပါသည်။ အခက်အခဲပြဿနာ အနည်းနှင့်အများ ကြုံတွေ့ရပါသည်။
အသင်းမှ ရွာပုဒ်ဆောင်ရေးကား ရောက်ရှိသွားသော်လည်း စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထား ပြည့်စုံမှုမရှိသေးသဖြင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ပေးရခြင်း။ စောင့်သင့်သည်အချိန်အတိုင်းအတာထက် ကျော်လွန်လာ၍ လှည့်ပြန်ရန် စီစဉ်သောအခါ ကာယကံရှင်ဘက်မှ အရပ်သေစာသောက်စားထားပြီး ခြိမ်းခြောက်လမ်းပိတ်မှုကို ကြုံတွေ့ရခြင်း။ ရှေးအယူအဆများကို လက်ကိုင်ထားသူအချို့က လမ်းများကို သည်ဘက်၊ ဟိုဘက် မဝင်ရ၊ မထွက်ရ ပိတ်ဝင်ထားဆီးမှုကို ပြုလုပ်ကြခြင်း စသည့်အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့ရသောအခါ အခြားကူညီရမည့် လမ်းကြောင်းများအတွက် အချိန်နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုများ ဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ မည်သို့ပင် အခက်အခဲများ တွေ့ကြုံစေကာမူ ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ ကောင်မတီဝင်များသည် မားမားမတ်မတ်ရှေ့မှရပ်လျက် ရင်ဆိုင်ကူညီ ပြေရှင်းပေးလျက်ရှိပါသည်။ နာရေးရှင်များနှင့် သက်ဆိုင်သူများမှလည်း အကူအညီပေးမှုကို ကောင်းမွန်စွာရရှိနိုင်ရန် လိုအပ်သော ရပ်ကွက်ထောက်ခံစာ၊ ဆရာဝန်

ပေးဆပ်နေသူများ

လက်မှတ်၊ သင်္ချိုင်းလက်မှတ်တို့ကို အမှန်တကယ် လက်ဝယ်ရရှိမှု အကူအညီတောင်းခံခြင်းဖြင့် ပြန်လည်ကူညီသင့်ပေသည်။
ယခုဆိုလျှင် နာရေးကူညီမှုအသင်း စတင်အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်သည်မှ ယနေ့အထိ အကူအညီပေးခဲ့ရမှု ၈၀၀၀ ခန့် ရှိခဲ့ပါပြီ။ အသင်းကြီးအပေါ် အားကိုးယုံကြည်မှု သာကေပင် မဟုတ်ပါလား။ မော်တော်ယာဉ် ၆ စီးဖြင့် မော်တော်ယာဉ်ကော်မတီ၏ ကြီးကြပ်မှုကိုခံယူလျက် နေ့စဉ် နာရေးကူညီမှုခရီး နှင်လျက်ရှိပါသည်။
ကားများ၏ ကြိုခိုင်မှုကို ရှေ့ရွလျက် ရွံနံ့၊ ခဲကျိုး၊ ရေလွှမ်းမိုးနေသော လမ်းကွင်းလမ်းမြောင်းများသို့ ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ ဈာပနာဆောင်ရေးကော်မတီဝင်များသည် ဝင်ရောက်ထမ်းပိုးသယ်ထုတ် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိပါသည်။ သူတို့သည် မမောပမ်းနိုင်၊ ညည်းညူမှုမရှိ၊ အားကြီးမာန်တက်ပြင်းမွန်မြတ်သောကုသိုလ်ကို ရယူလျက်ရှိကြသည်။
နေ့လယ်ပိုင်းသော နေ့တစ်နေ့တွင် အမေ့တစ်ယောက် ပဝါလေးခေါင်းပေါ်တင်၍ အသင်းရုံးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အမေ့ကိုကပင် သူ့အမည် အမေအုန်းဟု မိတ်ဆက်ပြောဆိုပြီး...
'သားရေး... အမေ သားတို့အသင်းကို အလှူငွေထည့်ချင်လို့ကွယ်'
'ဟုတ်ကဲ့အမေ၊ ရပါတယ်။ အမေ အမော့ပြေပါဦး'
ကျွန်တော်က အမေ့ကိုကြည့်၍ ကရုဏာသက်စွာပြောမိသည်။
'ရပါတယ်သားရယ်၊ အမေ သားတို့ဆီရောက်တာနဲ့ အမော့ကိုပြောသွားတာပဲ။ သားတို့ရဲ့လုပ်ငန်းက အင်မတန်မွန်မြတ်ပါတယ်ကွယ်။ အမေလည်း သားတို့အသင်း လုပ်ငန်းအကြောင်းကို ကြားသိရကတည်းက လှူချင်နေတာ။ အမေ တတ်နိုင်သလောက်လှူမယ်ကွယ်။ အမေ့အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း အမေဒီအသင်းအကြောင်းပြောပြလို့ အမေနဲ့ တစ်လက်စတည်း အလှူငွေပေးလိုက်တယ်။ အမေ တတ်နိုင်သလောက် ကောက်ခံလာတယ်။ အမေလည်း တတ်နိုင်သမျှ တစ်လတစ်ခါ လှူနိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်'
အမေ့သည် မမော့နိုင်ဘဲ ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ စကားတွေ တစ်သီကြီး ပြောနေသည်။

ကျေးဇူးလည်းတင်တယ် အမေ၊ အမေက အမေ့အတွက်တင်မဟုတ်ဘဲ အများအတွက်လည်း ကုသိုလ်မျှပေးနေလိုက်တာ၊ ဝမ်းသာတယ်အမေရယ်* ယခုလို အမေအုန်းကဲ့သို့သော အမေအိုမျိုးများလည်းရှိသလို..

ကျွန်တော်က ဒီအသင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်၊ လုပ်ဆောင်ချက်ကို အားရလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပေမယ့် တတ်အားသမျှ ကျွန်တော် လုပ်အားခထဲက လစဉ်လှူချင်လို့ပါ

သူကား သတင်းစာ၊ ဂျာနယ် လက်ပွေ့ရောင်းသူ လူငယ်တစ်ဦး။ ဤသို့သော လူငယ်များလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့သော နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင် အစ်မကြီးတစ်ဦး အသင်းရုံးသို့ ကားဖြင့် ကိုယ်တိုင်ရောက်ရှိလာပြီး..

နာရေးကူညီမှုအသင်းအကြောင်း စာရေးဆရာမ(ဒေါ်)သန်းမြင့်အောင် ရေးတဲ့ ရေခေး၊ ထိန်ပင်၊ ထားဝယ်ချောင်၊ စာအုပ်ဖတ်ရပြီး လှူချင်စိတ်ရှိလာ တာနဲ့ လာလှူတာပါကွယ်

ဟုတ်ကဲ့အစ်မကြီး၊ ရပါတယ်။ ဝမ်းလည်းသာတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ အစ်မကြီးတို့လို သဒ္ဒါထက်သန် လှူဒါန်းသူများရှိမှလည်း ကျွန် တော်တို့ရဲ့ နေ့စဉ်ကူညီမှုလုပ်ငန်းက ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးပြီး ကူညီမှုတွေ ပေး နိုင်မှာပါ

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်က အလှူခံဖြတ်ပိုင်းကိုရေးရန် အသင့်ပြင်ပြီး..

အစ်မကြီး အလှူငွေ ဘယ်လောက်များလဲခင်ဗျာ

ဆယ်သိန်းပါကွယ်

ဗျာ ဟု ကျွန်တော်စိတ်အတွင်းမှကြိတ်၍ အာမေဇိုတ်သံပြုလိုက်မိ၏။ မည်သို့မျှ ကြိုတင်ချိန်းဆိုခြင်းမရှိဘဲ ယခုလို လာရောက်လှူဒါန်းသူများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ မအားလပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေးအခြေအနေတို့ကြောင့် လည်းကောင်း ကိုယ်တိုင်မလာရောက်နိုင်ကြသဖြင့် ချိန်းဆိုမှုကိုရယူပြီး အသင်း၏ ဘဏ္ဍာရေးကော်မတီဝင်များမှ အလှူငွေ သွားရောက်လက်ခံဆောင်ရွက်ပေး လျက်ရှိပါသည်။ ယခုအခါ ကျွန်တော်တို့အသင်းသို့ မော်တော်ယာဉ်အလှူ၊ တယ်လီဖုန်းအလှူ၊ မြေကွက်အလှူ၊ စက်သုံးဆီအလှူများပင် ရှိနေပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် နာရေးကူညီမှုအသင်း၏ အထိမ်းအမှတ်တံဆိပ် သုံးများည် ကြိတ်လေးကို အမိပွယ်ဖော်လို့ရပါပြီ။

နာရေးကူညီမှုလုပ်ငန်း တည်ထောင်ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးနေသူများသည် အနားတစ်ဖက်၊

ကူညီဆောင်ရွက်မှုများ လုပ်ဆောင်နိုင်ရန် ပံ့ပိုးကူညီ သဒ္ဒါထက်သန် လှူဒါန်းနေကြသော အလှူရှင်များသည် အနားတစ်ဖက်၊

နာရေးအကူအညီ ရယူသူများသည် အနားတစ်ဖက်။

ဤသို့ အနားသုံးဘက်ညီ မုဒိတာကြိတ်လေးအဖြစ် ပုံပေါ်လာပါသည်။

ကျွန်တော်ဘဝအတွက် စတုတ္ထမြောက် ကြိတ်လေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

သည်ကြိတ်လေး အနားသုံးဘက် ဟန်ချက်ညီစွာ အမွန်ရည်တည်တံ့နိုင် ပါစေလို့ ဆန္ဒဖြူလိုက်မိပါသည်။

ဘအေးမြိုင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၀၀၄၀၈၀၅၀၄

မျက်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၀၀၄၉၂၀၅၀၅

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး
(ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ)

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင် ပုံနှိပ်တိုက်

တတိယအကြိမ်

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မေလ။

အုပ်စု - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - (၅၀၀)ကျပ်

ဒုတိယမြောက်
ကျေးဇူးပြုရန်
ပုဂ္ဂိုလ်တို့
တို့ပိုင်(နှစ်)
ဝင်(ရှေး)
ဒုတိယမြောက်
ဒုတိယမြောက်
ဝင်(ရှေး)

အရေးကြီးမှုအသစ်
(၂၀၀၁ - ၂၀၀၃)

နှစ်ပတ်လည်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ထုတ်ဝေသည်